

Det är inte magi om man tror på det

Idiomdrottning

21 juli 2017

Till Sofie.

Den här boken är utgiven under
Creative Commons Attribution-ShareAlike 4.0.
<https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>
<https://idiomdrottning.org/magi>

Spader äss – Anna

Repstegen var gjord av hampa och ek. Jag grät när de fällde eken.

Hon sade att det skulle lukta fotogen här ute, men det kände jag inte. Det luktade lera och vått, dött gräs, men inte fotogen.

Stenbrunnen brukade ha ett murket trätak – vad hände med det egentligen? Stenarna var våta. Det var oktober. Det var de dödas dag. Dödsbrunnen i mitt hjärta och eksteg i mina händer.

I ränseln hade jag en vaxduksinslagen ficklampa (men jag behöver inte tända, jag behöver inte se, inte när det *luktar så starkt*) och där hade jag mormors kniv, men jag ska inte använda den till barnsliga lekar som att tälja barkbåtar, den är speciell, den är rituell. Det hade tagit mormor årtal att göra den. Jag tog den ur nedersta kökslådan när hon låtsades titta bort, men hon viskade:

»Anna, bara för odjuret. Bara om odjuret fortfarande lever!«

Knivens vågiga blad är svart och jag tog inte fram den, jag visste att den skulle ha druckit upp mig. Om jag skulle ha tagit fram den när jag var ensam skulle de ha hittat mig här på myren, vit och blodlös, som Rosa, mormors kossa. Veterinären trodde att det var en sjukdom.

Jag fäste repstegen i marken precis vid brunnens utkant men jag var inte säker på att det skulle hålla. Jag var yr. Ränselremmen skar in i min axel och jag klättrade ner, ryggen mot brunnsgapet och fötterna först ner.

Ett steg i taget. Repstegar är mycket svårare i verkligheten än i Läderlappen, det är som om fötterna aldrig vill vara riktigt stilla, fotstegspinnen brukar fladdra och få repet att vika sig, och jag hade långt att klättra. Sextiosex pinnar av mitt älsklingsträd.

Morfar och hans gäng hade räknat noga när de gjorde repstegen, nästan 22 meter (den var exakt sju gånger π meter lång, men det var det inte meningen att jag skulle veta, det där var Heliga Siffror och jag var deras Oheliga Barn, deras skuggbarn, deras midsommarbarn. Hade Jenny fått

leva skulle de ha försökt göra henne till mattesnillet, luciabarnet), nästan 22 meter och det skulle ha räckt ner till brunnens botten, ända ner till helvetet om det hade varit rätt dag för det, men nu dinglade jag på nedersta steget utan att känna jord, vatten eller eld under mina fötter.

Mitt huvud är alltid fullt av myror nu för tiden och nu började de springa runt i panik. Tänk om brunnen hade öppnat sig, blivit ett svart hål, en gapande käft, en malande kvarn ut ur universum, om jag skulle släppa, skulle jag då fortsätta falla, falla ut på andra sidan och ut ur evigheten?

Mitt minne blinkade till, det var opålitligt numera (vitaminbrist, det finns inga vitaminer här på gården sedan solen försvann) och mitt minne viskade till mig: Anna, du fäste stegen på marken utanför brunnen eftersom det murkna taket med sitt stegfäste var borta. Det kan inte vara mer än två meter till botten, det är för att repstegen är sträckt över kanten och ner till marken. Släpp.

Nej!

Jo, Anna, du måste släppa.

Jag vrickade inte ens foten när jag slog i. Ja, det var botten. Vattendjupet här var kanske trettio centimeter, upp till vaden ungefär, och det var iskallt och lite strömt. Jag hade inte fallit långt och om jag orkade hoppa kanske jag skulle få fatt i repstegens sextiosjätte pinne igen.

Efter ett steg kände jag redan morfars kropp under mina fötter. Han hade inte kommit längre än så här. Jag famlade efter kroppen i det iskalla vattnet. Jag trevade i fickorna på hans flanellskjorta. Som väntat fann jag inte mer än en hård snickarblyertspenna och en kulspetspenna. Han skulle knappast ha haft nyckeln med sig samtidigt som han tog ner kistan här.

Jag reste mig upp och vände mig runt medan kylan bet mina vader. Jag försökte känna efter var strömmen ledde och var draget kom ifrån. När jag hade hittat hålet började jag vada dit med händerna försiktigt framför mig. Jag behövde bara huka mig lite grann, hålet var bara lite kortare än jag, och jag gick framåtlutad in.

Nu förstod jag vad mormor hade menat med fotogenlukt, men det var inte riktigt fotogen. Det var något annat. Jag höll upp högra blusärmen framför näsan en stund, men det gjorde ingen större skillnad. Jag tog ner armen igen för att känna efter att sakerna i min ränsel låg kvar, medan jag trevade mig fram med min vänstra.

Där! Nu nuddade jag odjurets fjälltäkta, torkade reptilhud. Det ver-

kade ligga stilla, kanske redan dött, jag kände inga andetag eller puls. Jag rörde mig runt och kände dess mjuka sida, dess hårda panna, dess torra horn och halmen som det hade byggt sitt rede av. Jag följde dess ben (stort som en trädstam, jag låtsades att det *var* en trädstam) till dess fot (naglar stora som våra salongstallrikar, jag låtsades att det *var* tallrikar, av strävt, blött porslin), och jag nådde skrinet. Jag kände lite rost på de ställen där lacken hade repats, jag drog åt mig den och gick därifrån, en hand i den lilla gångens tak för att känna mig fram snabbt, och den andra armen tätt omsluten om kistan.

Jag kom ut under brunnsgapet igen och jag stoppade ner skrinet i ränseln, jag lade den under den döda ficklampan och den svarta kniven, och jag hoppade upp och famlade runt hela väggen och försökte nudda stegen. Jag hade tur, den här gången är det tillåtet att säga att jag hade tur, för jag kände stegen efter bara några hopp och jag var redan alldeles för trött, jag hade gått upp ur mormors gästsäng och gått de fyra kilometrarna genom dungen och över myren, och nu kände jag den där kemiska lukten starkare, den som mormor tyckte var som fotogen. Odjuret var väl dött, det var väl dött? Jag bet ihop, jag bet ihop och nu hoppade jag med båda händerna uppsträckta och grep tag. Fötterna slog mot brunnsväggen och jag hävde mig upp.

Efter de första pinnarnas panik saktade jag ner. Vågor av odjurets doft sköljde mot mig, men det gällde att fortsätta, en pinne i taget, ett steg i taget. Jag var utmattad och mina skuldror och axlar värkte. Det här skulle få ta sin tid, annars skulle jag inte orka alls.

När jag kom upp drog jag lungorna fulla av kall oktobernattluft, hävde mig över brunnens kant och satte kängorna i gräset och leran utanför. Jag drog upp ekstegen och rullade ihop den. Jag hade kistan, jag hade livet i behåll, och promenaden jag hade framför mig var kuslig men välbekant.

När jag kom in i köket var mormor redan, eller fortfarande, vaken. Det luktade brända pepparkakor och martini.

Jag räckte över det röda lilla plåtskrinet. »Här är kistan, mormor.«

»Jag bad dig aldrig göra det,« sade hon.

»Bad och bad. . . det var ganska starkt insinuerat, mormor.«

Jag satte mig också vid köksbordet, mina ben var leriga och jag behövde något varmt. Mormor hade den där fula, slitna blå badrocken, de där härjade ögonen och sitt hyvelrakade huvud. Hon öppnade skrinet med sin egen nyckel.

Vykort med matrecept, fotografier ur TV-tidningen och den blanka pi-

stolen med de där inristade runorna på. Hon slet åt sig pickan och gick med bestämda steg ut till gumcykeln utanför. Jag sneglade på kösklockan. Fyra på morgonen. Jag ropade åt henne att vara försiktig, men hon cyklade iväg ändå.

Jag var utmattad, jag rev av mig mina blöta jeans, svepte in mig i ett par filtar och slocknade på soffan. Det är allt jag vet, Ginna.

Det är allt jag vet.

Ruter tre – Ginna

Jag trodde på din berättelse, Anna, men jag behövde höra mer. Jag var trött när polischefen kallat in mig till stationen trots min semester, och sedan direkt skickat ut mig igen, hit till den här gudsförgätna gården.

På trottoaren till en tvärgata till torget brukade en gatutrollkarl försöka underhålla publiken med enkla korttrick. En av hans två svarta höga hattar låg på gatan framför honom, med några enstaka lockfågelmünt i. Det märktes att han inte har hållit på speciellt länge, fem, sex år kanske. Jag hade ändå ett gott öga till honom eftersom han var en av de få som hade ansökt om tillstånd hos oss, för några år sedan. Visst, då hade han redan stått ett par år utan att söka, och visst borde han ha förnyat ansökan för hösten, men tanken var god och jag gillade hans enkla och smakfulla trick.

Din mormor sköt honom i bröstet. Han dog troligen nästan omedelbart. Hon sårade tre poliser innan de lyckades arrestera henne. Hon vägrade prata, så klart. De skadade poliserna verkade ha blivit smittade av hennes galenskap. De hade yrat om att de ville bli insmorda med svindande örter och att jag skulle sjunga för dem, när den svarta ambulansen förde bort dem.

Pistolen låg i en plastpåse nere i bevislagret, i väntan på att vi ska skicka den till tjejerna på ballistiska. Vi hade inte sett den modellen tidigare, kanske en modifierad amerikanare. Patronerna var röda men hade en kuslig vikt i handen. Som om de ville bli kyssta.

Pistolen och patronerna var dekorerade med inristade svarta tecken. De flesta av de där tecknen hade jag sett förut. Runor, eller hur? En del verkade vara påhittade och även när man sätter ihop de jag förstår till ord så blir det ord som känns fula. Smutsiga. Ord som smakar salt på tungan.

Jag hatar häktet och besöker det så sällan som möjligt. Jag klättrade ner dit och gick fram till din mormors cell. Hon spottade mig i ögat så

fort jag kom nära. När jag tog fram mitt anteckningsblock för att skriva upp det såg jag hennes nyrispade vänsterarm. När hade hon hunnit göra det? Varför hade ingen hindrat henne? Det var svårt att slita blicken från de där intetsägande symbolerna i hennes hud. Jag satte mig på pinnstolen utanför gallret och skrev »spottar mig i ögat, troligtvis med avsikt«. Jag suckade.

»Kommer du att prata nu?« frågade jag.

»Ah. . . vad är klockan?« sade hon.

»Det är runt lunch och du har suttit häktad sedan tidigt i morse. Klockan är strax efter tolv.« svarade jag.

»Ja, bra,« sade hon, »då kan jag prata.«

»Bra,« sade jag. »Vet du varför du är häktad?«

»Nej.«

»Du är anklagad för att ha skjutit fyra personer, varav en till döds. Tre av de beskjutna är poliser.«

»Ja, det kan jag förstå. Är jag häktad av någon mer anledning, konstapeln?«

»Ja, du är för fan häktad för jävligt störigt beteende!«

»När kommer jag att bli frisläppt? Kan jag få tillbaka mitt vapen, tack? Jag behöver det.«

»Oj, förlåt, det har kanske blivit ett missförstånd,« svarade jag. »Du kommer troligen inte att bli frisläppt. För du är en bov och en samhällsfara och det är tyvärr brottsligt.«

»Då får jag be dig att ta upp mordningen i mitt ställe, konstapeln. Ta hit vapnet så ska jag berätta mer om mitt uppdrag.«

»Nej, det kan jag för fasiken inte acceptera!« skrek jag.

Gumman reste sig häftigt upp, så stolen välte bakom henne. Hon klev fram till gallret, och greppade det med båda händerna.

»Nu lyssnar du på mig, unga fröken konstapel. Det jag håller på med är ingen lek. Jag ville inte skada de där tre snutarna men jag ville inte heller bli arresterad.« Hon spottade på mig igen, och fortsatte. »Du kommer att ångra dig om du inte hjälper mig med mitt värv i tid.«

Jag tog några steg bort från gallret. »Du kan glömma att få ditt vapen. Jag hoppas du tänker prata nästa gång jag är här.«

Hjärter nio – Anna

Jag förstod inte varför du kallade min mormors magi för »galenskap« och »intetsägande«. Den har kostat oss väldigt mycket för att vara ingenting.

Det var nog bra att du kom hit för att ta med mig när du skulle hälsa på de skadade poliserna på sjukhuset. Jag hade packat min ficklampa, ett anteckningsblock och pennor. Den svarta kniven lade jag i frysacket så länge, tillsammans med ett fyrtiotal osorterade nycklar från morfars skrivbordslåda. Kniven kan vara bra att ha med, men det kan också visa sig vara dumdrigt.

Du kom med häst och vagn, jag hade borstat tänderna, och tagit på mig oömma kläder och höga kängor som jag snörat med helixsnörning. Jag satte mig bredvid dig i sulkyn och bad dig stänga av radion. »Det är inte radio, det är kassett,« sade du.

Hästen hette Miriam och vi ställde henne utanför sjukhuset, jag insisterade på det eftersom det kunde finnas allergiska som kanske skulle bli sjuka om vi skulle ha försökt få in henne genom dörrarna.

Det var mörkt på sjukhuset, så du tände din polisficklampa och lade upp den på din vänstra axel. I din högra hand höll du ditt tjänstevapen, ett slags knivspjut som gjorde mig lite illa till mods. Vi gick fram till receptionen. Ingen där.

Jag klättrade över disken och tog fram en stor, dammig treringspärm. De enda anteckningarna de senaste veckorna var de tre skadade poliserna som skrevs in i morse. De låg tydligen i sal sjuttonhundratjugonio. Du tyckte att det var ett tråkigt tal.

Du ville ta hissen upp till sjuttonde våningen.

»Är du inte klok!?« skrek jag, och jag skrek till igen, jag sparkade i väggen och lyckades få fram »Vi måste ju ta trapporna! Jag håller bakåt om du håller uppsikt fram.«

Vi gick nästan rygg i rygg mot trapphuset. Jag hade ingen lampa,

inget vapen, men jag var hela tiden på helspänn när jag stirrade in i mörkret. Din ljuskägla framför oss gjorde det svårt för mig att få ett bra mörkerseende, men jag försökte skärma av mina ögon med händerna.

»Hä... här är dörren«, sade du mycket tyst, och jag sneglade mot dig när du öppnade den. Mina benmuskler var spända. Du vek in dig med ryggen längs väggen och lyste upp den våning vi var på. »Nej,« sade jag, »inte ryggen mot väggen, de kan komma genom väggen!«

Du ryckte bara på axlarna och vi ställde oss rygg mot rygg igen. Jag hade mens och jag ville hem. Vi började gå upp för trappan, jag gick baklänges. Vi tog oss runt första halvåningskrönet och jag såg ut mot fönstret. Det var eftermiddag och himlen var grå. Sjukhusgården var täckt av asfalt med en hög med brinnande däck i centrum. Någon hade lekt med kitor på asfalten, hoppat hage och kastat boll. Nu var det bara fåglar där ute, svarta fåglar som länsade infektionsklinikens sopor.

Efter spänningen kring de första våningarna började jag slappna av lite. Du verkade också vara lugnare, men på väg upp till sjätte våningen rasade trappan sönder under oss och några av stegen slog i marken djupt där nere. Det lät som hårda trumslag. Jag hängde från räcket med båda händerna, jag hade varit snabb. Du höll dig fast i mina ben med din vänstra arm och din ficklampa singlar ner – en spontan liten ljusdans – och den slocknade när den slog i. Du kastade iväg ditt tjänstevapen så du kunde hålla dig fast vid mig med båda armarna.

»Är du OK?« frågade du. »Mmm,« svarade jag, »du, jag tänkte gunga fram och tillbaka så kan du släppa, hoppa, och försöka få tag på nästa våningsplan, OK?«

»Ja,« svarade du, »men du då?«

»Jag hasar mig upp längs trappträcket.«

Jag började gunga mig från höger till vänster. Jag bet ihop och tog det lugnt, du hade inte märkt spindlarna än och jag ville inte riskera att du skulle misslyckas med hoppet.

»Hoppa då! Jag pallar inte hur länge som helst,« sade jag, och då hoppade du. Jag hörde att du fick fatt i avsatsen, men det verkade vara på håret, och jag var rädd att du skulle riva loss en golvplatta så vi skulle rasa ner.

»Vad är det här för jävla spildrar!?« sade du.

»Spildrar, är du säker? Jag trodde att det var vanliga spindlar!« sade jag, »Kan du kravla dig upp fort? Annars kanske de biter dig i händerna.«

Du kravlade dig upp på den mörka avsatsen utan ett ord. Ditt vapen

hade landat där, och du tog det igen. Jag började dra mig med armarna, bit för bit, uppåt till din avsats. Ett par spildrar började krypa på mina fingrar och jag försökte röra mig i en jämn och försiktig takt. När jag väl var uppe hos dig tog du mig i armen och sade: »Titta!«.

»Jag ser inget i det här mörkret,« sade jag.

»Lägg ansiktet mot rutan,« sade du och förde mina händer till en av sjätte våningens två trapphusdörrar, en dörr med glasrutor och stålhandtag.

Spildrar krasade under dina fötter. De var värdefulla, men de kunde också vara farliga.

»Om du kollar att de inte tar oss i ryggen.«

»Ja då,« sade du, »jag lovar.«

Det var knappt att jag såg något. En fosforfackla med kanske halva sin brinntid kvar låg på en kant i den stora salen och rummet var fullt av byggnadsställningar, stålpinnar och plattformar.

»Vad är det du vill att jag ska se?« sade jag.

»Jag tror att de håller på att bygga om fläktsystemet. Hela sjukhuset,« du avbröt dig för att med foten sopa bort en våg av spildrar som kröp mot oss, »hela sjukhuset är troligen stängt för den renoveringen.«

»Aha. Det var därför det inte var några intagna förutom de tre poliserna,« sade jag.

»Ja, och om fläktsystemet är avstängt kan vi gå genom det för att komma till polisernas sal.«

»Vänta nu...«

»Du verkade ju inte lita på hissen och jag litar verkligen inte på traporna,« sade du och tittade åt det håll där du tappat din ficklampa.

»Om det finns galler då? Hur ska vi kunna vara säkra där inne i fläktsystemet? Krypa runt i mörkret i all ära men jag är trött.«

»Jag har en skruvmejsel så jag kan skruva upp gallren, och du kan ta mitt tjänstevapen och hålla vakt bakåt och åt sidorna.«

»Jag gillar inte det där läbbiga knivspjutet,« sade jag.

»Det är en naginata,« sade du, »och den är väldigt fin. Ta den nu.«

Inte nog med att vi skulle kravla omkring i ett fläktsystem där det troligen var för trångt för att vända sig, jag skulle dessutom krypa baklänges. Vi hittade en fläktlucka nära golvet och, även om jag inte kunde se, verkade det som om spildrarna undvek fläktöppningen av någon anledning. Luften där kändes väldigt torr. Du kröp in först, med din skruvmejsel i handen. Jag tog naginatan i handen (och det spelar ingen roll hur fin du

tycker att den är; jag gillar inte vapen) och följde efter, baklänges, med din röst som ledning.

Det gjorde ont när jag hela tiden skrapade mot plåtskarvarna. Luften var torr, den var svår att andas och jag kände hur min hud drog ihop sig.

»Det är kanske bara etthundratrettio meter,« sade du, »en vänstersväng, två högersvängar och en vänster till, vi ska runt centraltrumman.«

Knäna värkte, men jag kröp baklänges och svepte långsamma, sökande tag med din tjänste-naginata. Plötsligt var det som om någon drog mig över håret, på ett tafsigt sätt.

»Spindelväv!« skrek jag, och hoppades att det bara *var* spindelväv. »Varför sa du inget?«

Inget svar.

»Du?« sade jag.

Inget. Inget svar.

Jag försökte vända mig om, men mina sidor skrapade bara i. Jag kunde inte ens spärra ut armbågarna. Jag lyfte försiktigt handen men drog tillbaka den när jag kände det svaga, trådiga nätet. Djupt andetag nu, av torr luft. Jag vinklade fram naginatan så jag kunde försöka peta upp skaftet i rörtaget strax bakom och ovanför mig. Där fanns det ett hål. Jag backade ett par steg och ställde mig långsamt upp, med ena underarmen som skydd för ansiktet.

»Hallå?« sade jag.

Det ekade och det var mycket dammigare här, jag tror inte att det utrymmet tillhörde ventilationssystemet över huvud taget. Jag visste inte om jag hade stuckit upp huvudet i en liten skrub, en lucka mellan två rör, eller ur ett hål i golvet i en enorm sal. Mina ögon tårades av luften och jag vände mig om med hjälp av min nyvunna ståplats.

Alltså, nu kommer vi till den där delen som kanske inte var så ansvarstagande mot dig, men du ville ju höra hur det var. Jag hade ont och jag ville bara hem (inte till gården utan till det där hemmet som bara finns i drömmarna och inredningskatalogerna, där skulle jag dricka varm carob och lösa korsord eller bara sova) och du var borta. Det här sidospåret kunde visa sig vara långt och jag vågade inte annat än att krypa ner igen, framlänges den här gången, och försöka följa spåret du hade sagt tidigare. Det här fläktsystemet var en labyrint. Vi var halvvägs, jag hörde centraltrummans dova buller till höger om mig, och jag hade en högersväng och en vänstersväng kvar. Din naginata sträckte jag framför mig, men med udden bakåt så jag inte skulle råka spetsa dig eller någon

annan av misstag. Jag höll ett stadigt tag, och höll den ganska lågt, så jag inte skulle råka spetsa mig själv heller. Det där bladet var stort och jag var inte nyfiken på att ta reda på hur vasst det var.

Det var krångligt att ta den runt krökarna och jag tänkte ilsket att till och med polisens förra tjänstevapen, bumerang, hade varit smidigare här inne. Det fanns inget kastutrymme, så klart, men jag hade i alla fall kunnat krypa runt i svängarna utan att riskera att skära sönder fingrarna.

När naginatan slog i visste jag att jag nästan var framme vid gallret. Jag ville vara försiktig men jag kröp hela vägen fram och kände på det. Skruvarna var redan borta. Tur, för jag hade alltid kortklippta naglar och jag hade inga mynt på mig heller, så jag hade varit chanslös att försöka skruva upp luckan. En gång använde mormor spetsen på en potatisskalare för att öppna Jennys dator och schasa bort några småfåglar som försökte bygga bo mellan hårddisken och de andra IDE-enheterna.

Så fort jag tryckt bort gallret såg jag lite ljus. Det var ännu en fosforlykta, den här hade säkert ännu mindre livslängd än den första. Den låg på golvet en bit ner, och det var tur att jag såg den, annars hade jag nog krupit rätt ut och ramlat ner, eftersom jag glömde att kolla om det här var en tak- eller golvventil.

Jag kunde lätt sätta handen i taket här. Jag satt där ett tag, och andades av sjukhusluften. Avståndet mellan ventilens nederkant och golvet såg ut att vara lite över två meter. Jag slängde ner din fina naginata – sorry! – och vände mig så att jag kunde klättra ner med fötterna först. Det var halt och plåtrörets kant var vass, det sved till i händerna när jag slog handflatorna i rörets nederkant för att försöka få tag; i bästa fall hade jag hoppats att kunna hänga kvar, men jag fick inget grepp. Lönlöst, även om jag säkert lyckades dämpa fallet lite. Jag försökte komma ihåg den där judo-falltekniken, skulle man rulla (åt vilket håll i så fall?), skulle man landa på rumpan, eller hur var det? Jag hann inte minnas utan slog i med fötterna, försökte göra mig så mjuk och fjädrande som möjligt, och det värkte i hela benen.

Jag var tvungen att sätta mig en stund. Jag rafsade åt mig naginatan (som verkade vara hel) och den där fosforlyktan, tog mig om huvudet, torkade bort snor och tårar från ansiktet och satt med tom skalle och försökte se efter utgångar, men jag var så okoncentrerad att det kanske tog flera minuter innan min trance bröts av att jag hörde dig ropa.

»Anna, var är du?« Det var din röst, så jag gick åt det hållet. Jag öppnade en brun säkerhetsdörr med plasthandtag och där inne var en liten,

varmgul sänglampa tänd. Tre patienter låg kedjade i varsin säng och du stod och pratade med en doktor.

Jag lade ner fosforlyktan på en stol.

»Här har du din naginata,« sade jag och räckte över vapnet till dig.

»Jaha, den,« svarade du och fortsatte »det här är doktor Is.«

»Doktor Ris?«

»Doktor *Is*«, sade doktorn. »Jag fick öknamnet under universitetstiden på grund av mina kryotekniska. . . experiment.«

Hjärter sju – Ginna

Det var bra att du inte gav dig bort från spåret, Anna. Helt plötsligt var du bara borta. Jag ropade efter dig men du hörde mig inte. Jag var livrädd, jag trodde att du hade förirrat dig i fläktlabyrinten, jag trodde att *jag* kanske hade förirrat mig ännu mer. Jag tyckte att du var töntig som inte ville ta hissen. Det var en sån lättnad när vi hittade varandra igen.

Däremot vill jag diskutera ditt beteende i konvalescenssalen, du vet det där rummet med de stora mörka ekskåpen och de där stålsängarna.

Du borde ha förstått att jag inte heller litade på doktorn. Att hon hade en fjärrkontroll i bröstfickan och en tvättbjörnssvans fäst vid pannelspeglens nackband må vara en sak, men det hon hade hängande i ett fodral från bältet var ingen skalpell, det var rena Rambo-kniven.

Vi hade bara hörts av på telefon innan, och jag hade inte lagt märke till något konstigt med henne. Att träffa henne i verkligheten skärade mig. Hon talade med hög och arg röst.

»Vem är ni? Vad gör ni här?«

»Jag är polis,« började jag, men doktorn avbröt mig.

»Ut! Om jag inte får se en häktningsorder eller fullmakt ska du ut härifrån!«

»Nej, du missförstår mig! Jag är här för att förhöra mina kollegor, tre poliser som jag skrev in här i morse.«

»Ah,« doktors långa hörntänder glimmade till, »det sätter ju saken i ett annat. . . ljus. Ja, här ligger de, som du ser. Jag var tvungen att kedja fast dem eftersom de verkade smittade av någon sorts galenskap. Hör själv.«

Jag tyckte att det lät som ett sabla mumlande. Tydligast var Monica, som sade »Ge mig läkande örter. . . den som sköt oss kan hela oss.«

»Ja, som du märker verkar de vara helt bortom vett och sans,« fortsatte

doktor Is, »men jag har hopp för att de ska friskna till. Jag använder en terapimetod som jag själv har utvecklat. Jag kallar den »vampyrterapi.«

Jag såg på mina polisvännen. De var bleka som maneter, och de stirrade upp i taket med vidöppna ögon. Skottsåren var noga bandagerade, men på deras halsar fanns två röda sår. Det var nästan bara där på halsen som deras ådror fortfarande lyste blå genom huden, annars såg de blodlösa ut.

»Terapin går ut på att jag dricker patienternas blod och därmed tar över sjukdomen och galenskapen,« sade doktorn. »Jag har tillräcklig mental kapacitet för att handskas med tokerierna på ett rationellt sätt.«

Jag kände på Monicas panna. *Den var iskall.* Jag drog fort åt mig handen så den inte skulle frysa fast.

»Det är en intressant metod, doktorn,« sade jag. »När tror du att patienterna är tillräckligt friska för att jag ska kunna förhöra dem?«

»Förhöra dem? Jag vet inget om polisarbete, konstapeln. Försök prata med dem nu, annars kan jag be dem höra av sig om några veckor. Jag skriver en lapp till dem.«

Jag ville att du skulle höra vad de hade att säga, så jag började ropa på dig igen. Doktorn stoppade mig.

»Ropa inte så högt! Vill du att hela bygget ska rasa ihop?«

Då kom du in. Efter att du hade gett mig min naginata och jag hade presenterat dig för doktorn, vände du dig mot patienterna. Du tog en pensel och en kulspetspenna från nattduksbordet, bröt sönder kulspetspennan för att komma åt bläcket, och började måla med det och penseln. Du målade snirkliga, nästan psykedeliska krumelurer på patienternas armar, och jag blev irriterad på det.

»De säger att de vill ha läkande örter,« sade jag, »har du några sådana på din mormors gård?«

Du avbröt målandet tvärt.

»På inga villkor!« skrek du, »På absolut inga villkor! De svider, de där örterna, och de får inte användas av vem som helst.«

»Jag menade inte. . . « sade jag, men du fortsatte:

»Priset är alldeles för högt. På inga villkor!«

Det som hände sedan vet jag ju förstås inte säkert. Det jag vet är att jag stod och talade med dig, ett samtal som inte ens kan ha varat i en minut, och så hörde jag en dörr öppnas, och doktorn kom in.

»Ursäkta, jag var bara och pudrade näsan,« sade doktor Is.

»Det är OK,« svarade jag, »jag märkte inte ens att ni var borta.«

»Var har ni gjort av fång... av patienterna? De behöver sin vård!« utbrast doktorn.

Då såg jag att de tre poliserna var borta.

Min förklaring av vad som hade hänt är förstås en efterkonstruktion, en ren spekulatión. Jag tror att, medan jag var distraherad av din starka reaktion, utvecklade en av poliserna, troligen Eleanor, spontant någon sorts telekinetisk förmåga, lät nyckeln från nyckelskåpet i hallen smygflyga i ilfart några centimeter över golvet, och låste upp kedjorna med den. Sedan knöt poliserna ihop lakanen och de svarta öppenryggade sjukhusrockarna till ett rep och hissade ner sig genom en mathiss. De var så svaga, utmärklade och blodlösa att de lätt kan ha fått plats där, mellan tekopparna och kakpaketen.

»Ni fick inte befria dem, de kan inte gå lösa på sjukhuset i sitt skick!« sade doktorn.

»Vi hinner nog snart i kapp dem,« sade du. »Kom, konstapeln, det finns en dörr här, den leder nog ut.«

Innan jag hann protestera hade du dragit in mig i en stor garderob. Kläderna doftade härligt av parfymer och tyg, men jag kände också att något var fel. Det fanns hål i väggarna som skorpioner, duvor och andra farliga varelser skulle kunna ha använt som reden, och på golvet låg det blodiga häftstift och annat blodigt kontorsmaterial.

Då hörde jag hur doktorn knuffade något tungt, säkert ett av ekskåpen, framför dörren.

Diskanten filtrerades genom de tjocka dörrarna så doktors röst lät dämpad. »Jag behåller er inlåsta här, som pant, tills jag får mina patienter tillbaka! Jag måste ha patienter! Att vårda!«

Hjärter två – Anna

Vad då, »inte litade på doktorn«? Det var ju du som ställde ifrån dig din naginata som jag gett till dig. Det var verkligen inte min mening att vi skulle bli inlåsta i en garderob tillsammans, inte utan utrustning i alla fall.

Du verkade behålla lugnet, men på ett, så vitt jag kunde förstå, ganska uppgivet sätt. Du sopade undan lite av bråten och skorna från golvet, tog ner en tartanmönstrad filtkjol och använde den till att sitta på. Garderobslampan var skönt svag och jag blev också lugnare, och satte mig ner.

Först satt vi tysta ganska länge.

»Det är lite fint här inne ändå,« sade jag.

»Mmm. . . « sade du.

»Ser du några kläder du gillar?« undrade jag.

Vi såg oss omkring. Det var blommiga klänningar, spetsblusar och stickade koftor, sjalar, hattar, skor och kjolar, underkläder och strumpor, och, i en bananlåda, sportiga t-tröjor av varumärken som inte säljs längre.

»Nja, jag gillar väl det mesta här inne, men jag kör ju med min stil, du vet.«

»Ja, den järnhårda polis-stilen.«

»Du då?«

»Jag skulle kunna tänka mig ett par nya jeans, men jag hittar bara manchesterjeans här.«

»Mmm, men jag gillar det. Jag kan lätt tänka mig att du passar i det!«

»Ska jag prova dem?« sade jag.

»Ja, det kan du väl göra.«

Mina egna jeans hade blivit dammiga idag, och slitna var de redan. Jag tog av dem, och från en galje tog jag ner ett par fina manchesterjeans som jag tog på mig.

»För stora, va?« sade jag.

»Ja, lite,« sade du, »men du är snygg.«

»Äsch. . . men de här kan jag inte ha.«

Jag bytte tillbaka, och satte mig ner igen, bredvid dig.

»Det här känns hopplöst,« sade du.

»Hur menar du? Har du kollat taket?«

Du reste dig upp, och använde en trägalje till att trycka hårt på alla takplattor. De satt som berget.

»Alla golvlister då?«

Du suckade, och tog fram skruvmejseln. Väggarne var kantade av trådhyllor, skokartonger (vissa innehöll skor, andra innehöll. . . annat) och några gamla seriepocket med Western, 91:an och Benny Guldfot. Du började använda mejseln för att känna på listen bakom en stor handdukstrave. Ljudet av dina mejselhugg var en välkommen paus från det obehagliga prasslandet och krypandet från vägghålen.

Efter ett tag avbröt du försöken med en suck.

»Alltså, det känns nästan som att listen sitter ihop med väggen, att väggen liksom är gjord med en inbyggd list,« sade du, »eller så har de använt något jättestarkt lim. Samma sak med listen och golven. Jag förstår inte ens konstruktionen.«

Du såg dig runt igen. »De här otäcka hålen,« sade du, »kanske jag borde kolla i dem efter något sätt att komma ut?«

»Nej, gör inte det,« sade jag. »det luktar skorpion från dem!«

»Är du säker?«

»Ja, vad fan tror du!«

Jag blev arg, eller mest ledsen och rädd. Det kändes som om inget hjälpte.

»Hur känns det?« undrade du, »är det OK?«

»Det är liksom inte OK, inget är OK, jag är så mabla o-OK med allting, OK?«

»Det här då,« sade du, och kysste mig med dina ljuva körsbärsläppar, »är det OK?«

»Mmm. . . « svarade jag, och tänkte att »ja, det är verkligen OK«.

Spader dam – Ginna

Va? Jag trodde att du hade sett det som ett misstag, det som hände där inne den där gången, eftersom du inte har velat prata om det sedan dess. Du har betett dig så märkligt och du har inte tagit upp det igen.

Spader knekt – Anna

Vad då, »misstag«?

Det här med att vi låg med varandra, det var ju bara härligt! Jag förstår inte varför du tror att vi inte kan prata om det eller göra om det.

Jag blir lite besviken på hur du uppfattar mig och min syn på det som hände, Ginna. Fick jag inte jorden att skälva för dig?

Enligt dig hade doktorn påstått att sjukhuset var ömtåligt, men att de tjocka, svarta stenväggarna som utgjorde huset skulle rämna? Att våra känslor skulle röra upp en vild storm som pulvriserade tegeltaket, som slet av stuprören och lät dem fladdra och slå i vinden? Att våra rörelser, våra dunkande hjärtan skulle riva upp ett sår i jordens fuktiga hud och låta hela huset rasa ner och slukas? Jag tappade andan ett tag.

Nu var det bara ett fält av svart aska under våra kroppar, med sjukhuset och dess invånare begravda. Det är inte så konstigt att jag betedde mig på ett sätt som du kallar »märkligt« efteråt.

Jag tog på mig tröjan och fixade till håret. Du tog på dig din uniform. Ja, jag var tyst medan vi gick bort till Miriam och hennes vagn, men det var du också. Ja, vi satt tysta i sulkyn medan du styrde oss tillbaka till min mormor och morfars gård, men det betyder inte att det vi hade gjort var *fel*. Klockan hade blivit mycket, och vi hade rätt att vara trötta.

Det var mörkt ute, och kallt, men du bad mig föra dig till örtagården så fort som möjligt, för att se om något fattades. Jag gick till köket först, för att hämta en oljelampa. Ytterdörren var olåst och mattan var lerig. Någon hade varit, eller kanske fortfarande var, här. Jag tog lampan och gick direkt; jag hoppades att vi skulle ha tur, att de inte hade hunnit till örtagården än.

Vi gick mellan äppelträden, och klev försiktigt på klivstenarna i den höstmörka lilla bäcken, och hasade oss mellan de två mossbevuxna stenbumlingarna som vaktade mormors örter. Örtagården var inhägnad av

hassel och rönn, och de smala trädtopparna vajade medan svaga moln smekte fort förbi månskärnan i blåsten. Det kryllade av maskar.

»Fattas det något?« sade du.

»Det fattas både apvileja, persilja, aprikos och grusmynta,« sade jag sammanbitet. »Kanske något mer också, men vem det än är som var här har tagit tillräckligt för att göra en svidande örtsalva.«

»Någon har varit i huset också,« fortsatte jag, »vi kan väl gå dit och kolla.«

»Har du något vapen? Jag blev av med min naginata när sjukhuset rasade samman, om inte Doktor Is hann undan med den.«

»Inget på mig. Det finns verktyg och redskap i boden och jag har en rituell kniv i köket, men jag gillar inte vapen.«

»Det finns nog en påse kaststjärnor på passagerarsidan av sulkyn i värsta fall,« sade du.

»Ta med ett par stycken om du måste, men jag har aldrig varit med om att ett vapen har gjort något gott.«

»Det har jag,« sade du, »jag tycker att det är tufft med vapen. Det var delvis därför jag blev polis.«

Vi lämnade örtagården så försiktigt vi kunde, och tog varsitt äpple i lampskenet på väg till sulkyn. Du tog tre kaststjärnor innan vi gick in i huset. Det stod inga främmande skor innanför dörren, men jag kunde ändå inte slappna av. Jag låste och vi tog av oss våra skor så tyst vi kunde.

»Om det bara är de förrymda poliserna vi behöver oroa oss för, kan de troligen inte gå genom väggar,« sade jag, »så vi kan använda den där polistaktiken du vet, där man säkrar rum för rum och täcker varandra.«

»Vad då, polistaktik?« sade du. »Den har jag inget minne av från polisskolan.«

»Skojar du, eller? Man ser ju jämt på TV hur ni håller på så!«

»Ja, ja. Jag tror jag fattar vad du menar, men jag förknippar verkligen inte den taktiken med poliskåren.«

Vi gick in i köket, jag hukade mig och höll uppsikt över öppningen till salongen. Dörren till det lilla badrummet, som låg i anslutning till hallen, var stängd. Du tittade ängsligt mot trappan.

Allt verkade vara lugnt i köket. Jag öppnade frysfacket i kylskåpet och såg att kniven var orörd. »Vi tar bottenvåningen först,« viskade du, och jag vinkade in dig i salongen. Det såg ut som vanligt; bland tallrikarna i vitrinskåpet låg mormors bibel, och i hörnet stod den gamla TV:n. Två stora, knarriga rottingstolar och en trasmatta gjorde rummet komplett.

Jag passade på att titta ut genom fönstren, men nyponbuskarna rörde sig bara svagt med vinden.

Dörren till syrummet var låst, som vanligt, och jag kollade dessutom att den hemliga vägen in dit, genom skrubben som finns under trappan, verkade vara orörd.

Vi gick tillbaka genom köket och in i nedervåningens badrum. Det var rent och snyggt. Ganska kort tid efter att morfar hade dött slängde mormor ut alla hans gamla nummer av Pox, Epix och Seriemagasinet, så i skåpet under handfatet låg bara en diskborste och lite trasor.

Medicinskåpet var däremot länsat. Det skulle i och för sig kunna ha varit mormor själv som gjort det, eftersom jag inte kollat sedan jag var och hämtade kistan i brunnen förra natten. Inte bara drogerna var borta, utan även alla plåster och mina hårsnoddar. Ett nästan fullt paket bindor och en tom tandkrämstub var det enda som jag hade fått behålla.

Tvålen hade fallit ner i handfatet och jag lade upp den i tvålkoppen igen.

Du gick före mig upp för trappan, och du hade en kaststjärna redo, vilket störde mig. Vi var spända och jag tyckte att du tog en onödig risk; du kunde lätt ha tagit fel på inbrottstjuven och mig i mörkret, eller skadat tapeterna.

Vi hukade oss när vi kom till avsatsen, och du stack försiktigt upp pannan och ögonen. Det lilla genomgångsrummet var stilla och vi var knäpptysta. Efter en snabb titt bakom den lilla byrån öppnade vi dörren till övervåningens finbadrum. Det verkade vara orört, med sitt stora badkar på tassar, sina röda metallkranar och den svarta handdukshängaren, men fönstret stod på glänt och vaxduksgardinen fladdrade i vinden.

»Försiktigt,« viskade du, medan jag tittade ut genom fönstret. Jag såg åt alla håll, men det var ingen idé. Jag såg ingen. Någon skulle kunna ha klättrat ut upp på taket, eller ner på verandans tak, men lättast av allt skulle det nog ha varit att ta vägen förbi det stora höstträdet som växte precis utanför. Långt borta vid det här laget, oavsett vilken väg. Jag stängde fönstret och skakade besviket på huvudet.

Du tittade under sängen i gästrummet medan jag kollade i den lilla garderoben och bakom sekretären där Jennys dator, en 386:a, fortfarande stod.

»Du kan sova i gästrummet,« sade jag, »jag kan sova nere på kökssoffan igen.«

Jag bäddade nytt åt dig, och så gick jag ner, sköljde munnen och lade mig i soffan för att sova.

Jag tänkte aldrig på att titta efter under diskbänken.

Klöver åtta – Ginna

Åh, det var härligt att vakna i din mormors gästrum, i rena lakan, i rena trosor och med vinden lekande i mitt ansikte! Det var tidigt, men jag kände mig utvilad för första gången på länge.

Om solen hade funnits kvar här ute skulle det ha varit som en sån där perfekt höstmorgon förr i tiden, med solens strålar genom gardinen och doft av äppelmos och bullar nerifrån köket. Jag måste erkänna att jag hade börjat trivas här på den här hemska gården. Det var innan jag visste allt, förstås.

Jag sträckte på mig, gick in i finbadrummet och gjorde mig i ordning, klädde på mig och satte fast polisluvan vid bältet. Även om jag var hungrig hoppades jag på sätt och vis att du inte hade hunnit fixa frukost ännu, så att jag skulle kunna smyga ut och plocka äpplen att överraska dig med. Du hade kanske bullar i frysen.

Jag gick ner för trappan, men du var inte i soffan. Jag vet inte om det var instinkt eller bara vanlig noja som gjorde att jag direkt trodde att något var fel, innan jag ens tänkte på att du kunde vara i badrummet eller någon annanstans på gården.

Jag såg mig om efter dig i de olika rummen, men jag vågade inte ge mig ut allt för långt på markerna. En cykel, som jag antog vara din, stod lutad mot huset med sitt stora framhjul, och dina kängor stod kvar innanför dörren.

Det var inget annat att göra än att samla ihop mina saker, låsa (just det, förresten, medan jag kommer ihåg – jag lade reservnyckeln under den sjunde från vänster av snäckorna som kantade rabatten, jag glömde säga det tidigare) och låta Miriam trava mig tillbaka till stationen. Jag stannade till på vägen och köpte frukost på ett fik i stan.

Jag gick in i stationsreceptionen. På den gröna galonsoffan vid fönstret

satt två poliser och grälade med en knarklangare som jag hade sett förut. Det verkade som om de försökte förhandla ner priset igen.

Ed, stationens sekreterare på torsdagar, fredagar och, sedan ett par år tillbaka, även onsdagar, satt och åt chokladcigaretter bakom sitt skrivbord med sina två telefoner (den vanliga, och den där röda som vi inte får använda).

»God morgon, Ed,« sade jag.

»Morrn, Ginna. Du, du har hand om det där fallet med gamlingen som sköt fyra pers i närheten av torget igår, eller hur?«

»Mmm, det är jag. Hur så?«

»Gamlingen har rymt,« sade Ed, »Jag tror att Stina vill snacka med dig.«

Jag tappade mitt glas apelsinjuice i golvet, och det frätte upp ett stort hål i mattan, men jag försökte spela cool.

»OK, tack. Jag går till hennes kontor direkt. Jag har inga meddelanden på min svarare, eller hur?«

Ed slog in några siffror på tangentbordet. »Bara ett, från Stina, men hon pratar nog hellre direkt med dig.«

Jag gick in på chefens kontor. Stina hade varit polis sedan mina föräldrar var små, men hon hade fått sin nuvarande position som polischef strax efter jag blev klar med min utbildning.

Jag tyckte att hennes flådiga skrivbord av furu var fult, och jag störde mig på hennes ovana att bita sig i sitt långa, blonda hår, men annars tyckte jag bra om henne. Jag gillade på något sätt att hon var så sträng, jag tyckte att det var rättvist.

»Eh, du... hej...« sade hon blygt när jag kom in. Hon hade en trave med böcker på skrivbordet och det var bara översta halvan av hennes huvud som var synligt.

»Ja, du ville prata med mig? Jag har inte lyssnat av min svarare men Ed sa vad det gällde.«

»Sa, eh... sa Ed att en sjuttioårig kvinna har rymt från häktet i natt?«

»Ja.«

»Du... mmm... det är ju ditt fall egentligen... vill du fortsätta med det? Det vore bra om du... äsch, om du tog fast henne!« Stina hukade sig på sin stol, och det verkade för ett ögonblick som att hon tvekade, som om hon ångrade det hon hade sagt. Sedan reste hon sig upp och skrek: »För annars jävlar!«

Sträng men blyg. Jag ryckte på axlarna, gick ut ur kontoret, och klättrade ner till häktet.

Betongen var kall och vacker men luften, stämningen var hård och allt var skitigt. Jag hatar häktet. Jag frågade Sofia om jag kunde få en rapport om rymningen. Hon hade redan skrivit ner alla fakta, sade hon, och räckte över en skriftlig rapport. Rapporten var bara kladdigt gjord med rött bläck på baksidan av ett begagnat kuvert, men den var kort och koncis som jag ville ha den. Det stod bara att en ung kvinna hade stormat häktet, viftat med en pistol och befriat din mormor, sedan hade de båda gett sig av. En pervers tanke började gnaga i mitt huvud: att det var du som hade lämnat mig i natt, för att befria din mormor.

Jag tog hissen ner till bevislagret. De gulmålade väggarna såg som vanligt spöklika ut i lysrörsskenet och jag hörde ljudet, fram och tillbaka, från squash-hallen som bevisbiträdena använde på sina raster.

Det var Maria P. som stod vid skrivbordet just nu, morgonpigga som alltid. »Tja,« sade jag, men min nonchalans var bara spelad. »Jag skulle vilja se bevispåsen från skottdramat igår, fall 10-1-44, du minns.«

»Vad menar du?« frågade hon.

»Den där pistolen,« sade jag.

»Ja, jag vet,« svarade hon, »men den är ju redan uthämtad.«

Jag stelnade till, och frös i magen.

»Det var en ung kvinna som hämtade ut den tidigt i morse,« sade hon. »Hon hade kort, rött hår och slitna jeans, och hon hade med sig papper och licens på vapnet. Hon påstod att det hade blivit stulet.«

Jag kände mig sviken.

Klöver kung – Anna

Menar du att du trodde att det var jag? Visst, Ginna, det fanns en tid då jag kanske skulle ha gjort det, men inte nu. Jag låg på ett hårt golv, bunden till händer och fötter, med förbundna ögon. Jag hade varit vaken ett tag. I början hade jag varit rädd, varit tyst, men sedan hade jag ropat mig hes. Det ekade och det var svinkallt.

Jag hade försökt kränga runt och fram mina bakbundna händer, kanske gnaga upp repet eller i alla fall kunna slappna av med armarna och få lite bättre balans, men det kändes som att jag bara sträckte armarna. Det ena repet var surrat kring mina handleder, det andra kring mina vader. Jag var barfota och i nattlinne och underkläder.

Jag rullade runt i blindo och försökte sparka ut med mina sammanbundna fötter för att hitta en väg, en dörr eller någon möbel, så jag kunde orientera mig. Det här rummet var stort. Det var inte så dammigt, men golvet kändes på samma gång rivigt och lite slemmigt eller åtminstone fuktigt.

Plötsligt hoppade mitt hjärta till: jag var på väg utför en avgrund, golvet var borta. Jag slog i högra sidan hårt, när jag kom ner. Armen och höften fick ta den värsta smällen medan huvudet bara slog i lite. Jag hade rullat över en kant och kanske fallit en meter; bara lite högre än att ramla ur sängen.

Jag hasade mig försiktigt framåt. Det tog lång tid innan jag – försiktigt – kom till en vägg, men då slog jag å andra sidan huvudet i den. Det var inte så hårt, men jag rullade i alla fall över på rygg, drog en suck och försökte vila lite. Hjärtat dunkade.

Jag satte mig upp och vände ryggen mot väggen för att känna på den med händerna. Den verkade vara i samma material som golvet. Jag drog upp axlarna mot kinden och försökte dra av mig ögonbindeln med ena axeln, men jag var inte ens nära. Till slut lutade jag mig fram igen, och

försökte använda det äckliga golvet mot ansiktet för att ta av mig bindeln. Det lyckades, och jag kunde se.

Mina ögon hade så klart svårt att vänja sig vid ljuset, men jag hade säkert bara legat här några timmar. Jag var virrig efter ångorna de hade använt för att söva mig – hallonrot och salamanderblomma, trodde jag – och jag var rädd, men jag verkade vara ensam här.

Inte så konstigt att jag hade tyckt att väggarna och golvet påminde om varandra. De var skrovligt vitt kakel. Jag låg i en stor, tom, simbassäng, under ett lika stort, välvt glastak med metallramar. Det duggade lätt av klart regn från den grå himlen, och dropparna samlades på taket. Avsatsen jag hade fallit ner för var skillnaden mellan den grunda sidan och den djupa sidan. Den var kanske en och en halv meter. Som att ramla ur en våningsäng! Jag hade haft tur som inte brutit något.

På ena långsidan av rummet fanns det stora läktare i gotisk kyrkbänksstil av mörkt trä, och på andra sidan var det dörrar till omklädningsrummen. Kortsidorna dominerades av stora fönster med stålramar. Över och bakom mig fanns en hög trampolin. Jag hade aldrig varit här. Badhuset verkade vara övergivet.

Jag hade blandande känslor inför att vara ensam – hade jag bara dumpats här, för att ligga och dö, eller skulle de komma tillbaka? Jag hade bara svaga minnen från natten, då jag blivit sövd och bortförd. Det kändes som om jag hade flugits, med helikopter eller propellerplan – men då skulle du väl ha hört det? Kanske var det bara i mina egna öron som det surrade så.

Här på den djupa sidan var det kanske tre meter från botten till bassängkanten. Jag kämpade mig bort till metallstegen eftersom jag tänkte att jag kanske kunde använda den till att slita sönder repen, men jag märkte efter ett frustrerande långt försök att det var hopplöst.

Jag ville bara vara nerbäddad och dricka te. Det sved och blödde, jag hade värk i rygglutet, underlivet, armar och ben, och jag var arg. Allt brast för mig. Jag räknade på om jag skulle kunna gråta bassängen full och ta mig upp på det sättet, men om jag hade uppskattat den djupa halvans bottenyta rätt skulle det ha krävt trehundrafemtio tusen liter tårar för att fylla upp bara en enda decimeter.

Jag tittade upp uppgivet och drog en suck. En kaja flög förbi över glastaket. Jag var hes, men jag försökte mig på ett lockrop. »Sssaaaa, khaaaa.« Hon kom tillbaka, tittade nyfiket ner, och flög bort igen. Jag ropade tillbaka henne. »Oh, kan du inte pocka sönder glaset med din näbb, kära

kaja?» sade jag. Hon skakade på sitt huvud, hon ville inte. »Vi är av ett blod, du och jag,« sade jag då, och avslutade meningen med en vissling. Hon tittade rakt in i mina ögon, ända där uppifrån, och jag blinkade inte. Hon flög iväg.

Nu började jag verkligen gråta, och hjärtat sjönk, liksom mitt ansikte. Jag lade mig på sidan och lät blicken flacka rastlöst mellan bassängväggen och utrinningsbrunnen. Då hörde jag slaget av tusen vingar i luften, och en skugga spelade över mig. Jag tittade upp. Det var kajan och alla hennes systrar. De kom som en fågelstorm rakt igenom glaset, som regnade ner i bassängen, glittrande splitter, vassa skärvor och stora skivor. Jag ville knipa ihop ansiktet, lägga mig mot väggen som skydd, dra upp benen över magen, men jag kunde inte titta bort. Jag kunde inte slita mina ögon och öron från det här. När det underbara ljudet av glaskrossande hade tystnat hördes fortfarande kajornas skrånande sång. Några var skadade, och de gav mig anklagande blickar. De såg sig besviket om i salen efter något de kunde ta med sig, men gav sig av utan belöning.

Jag hade varit hopkrupen nära stegen. Nu såg jag ner på kroppen. En lång, smal skärva hade satt sig en bit in i vänsterbenet, strax ovanför och till vänster om knät. Den lyckades jag dra ut med tänderna. Jag hade också en del småsår längre ner på vänsterbenet, som verkade innehålla splitter, men de fick jag ta ut när jag hade händerna fria.

Jag vände mig om och satte fast skärvan mellan hälarne, och använde den för att skära loss mig med repet. På film verkar det alltid så lätt, och det var det också, ganska i alla fall. Det tog tid, förstås. Det största problemet var att hålla mig lugn. Jag skar upp översidan av högra handen; det är därför jag har det här bandaget på nu. Jag tror att det kommer att bli ett ärr där, men vi får se.

När jag väl fått loss händerna kunde jag hitta en ännu bättre skärva till att ta loss fötterna med. Jag band ögonbindeln runt min högra hand så länge. Såret i benen verkade inte blöda så fort, och jag torkade bort det värsta och lät det som var kvar stelna. Det var rätt lätt att få ut splittren ur skrubbsåren på skenbenet även om det gjorde väldigt ont.

Plötsligt slogs jag av otålighet; nu när jag hade möjlighet att komma upp ur bassängen, varför gjorde jag inte det då genast? Jag klättrade upp för stegen och gick mot omklädningsrummet för att se om det fanns några kläder där som jag kunde stjäla, eller som någon hade glömt.

Jag fick tända i taket, vilket kändes konstigt på en plats som åtminstone förut varit offentlig, och jag var hela tiden lite osäker på om jag gick

rätt. Jag drog upp nattlinnet en bit och spolade rent mina sår på benet i en av duscharna. Efter duscharna kom jag till ett rum med bänkar, klädhängare och nyckelskåp. Det måste vara omklädningsrummet, men det fanns inga kläder här och alla skåpen var oanvända.

Jag gick upp för trappan, ut till kassan, stal en handduk från souvenirbutikerna och svepte den om mig. Jag såg i en dammtäckt låda att det låg pengar i den. Jag gick ut.

Hjälp. Jag hade aldrig sett den här delen av stan förut, om det nu ens var samma stad. Husen var höga, cylindriska och fönsterlösa, och på gatorna körde det motordrivna bilar utan dragdjur. Jag misstänkte att de drevs med någon sorts förbränningsmotor, troligen med någon oljeväxt av något slag som bränsle, raps eller hampa kanske.

En man med ett cykelrickshaw-kök lagade falafel med bröd, tahin, chili, ris och citrongräs.

»Vill du ha?« frågade han.

»Ja, tack,« sade jag. »Det finns övergivna pengar inne i kassan i badhuset där om du vill ha.«

Han ryckte på axlarna och räckte över falafeln till mig. Jag frågade vilken stad jag var i; han sade att det var den här.

»Vilken stadsdel är det då? Jag har aldrig varit här.«

»Det är höstdelen,« svarade han.

Jag hejdade en bil, och försökte se i falafelcyklistens ansikte om han trodde att föraren var OK. Det verkade lugnt, och det satt en annan kvinna på passagerarsätet. De öppnade bakdörren, och jag steg in.

»Hej. . . « sade jag.

»Hej,« svarade passageraren kort.

»Tack för liften,« sade jag.

»Vi ska till sjön, passar det?« sade föraren.

»Kör ni genom downtown?« sade jag. »I så fall kan ni släppa av mig där.«

»Jaha,« sade föraren.

Jag hade inte åkt bil sedan jag var nio år och åkte ambulans för att jag hade brutit armen i pulkabacken. Det var inget speciellt. Minst lika bullrigt som med häst och vagn. Fortare, så klart, vilket var jättebra eftersom man kommer fram på mycket kortare tid, men jag kan tänka mig att det är farligare. Dessutom blev jag fartblind så fort, det *kändes* liksom inte speciellt mycket fortare än att cykla eller åka med dragdjur och vagn.

De släppte av mig utanför downtown, jag fick gå några smågator innan jag kom fram till stora gågatan. Mina ben försökte protestera men jag gick in på polisstationen. Jag var arg, jag var rädd, jag var trött och jag längtade efter dig, och det första som mötte mig när jag kom in på stationen var ett par handklovar och orden »Du är arresterad.«

Ruter knekt – Ginna

Vad då, »inte åkt bil«? Du är ju knäpp! Det finns ju överallt, till exempel ute i Höststaden, som du säger, och nere i industriområdet också. Jag åkte ofta motordriven buss förut, när jag gick på gymnasiet.

Ja, OK. Jag skickade ut en arresteringsorder på dig. Jag tvekade länge, även om jag trodde att det bara var du och din mormor som hade papper på den där pistolen, som dessutom av allt att döma hade använts för att frita henne. Jag borde ha förstått att papprena kunde ha stulits vid inbrottet. Jag hade bara så svårt att tänka mig att en av poliserna skulle kunna ha gjort det, speciellt utan att bli igenkända av Maria P. i bevisdisken. Det här var innan jag hade sett prov på örtsalvans makt.

Det som till slut fick mig att tappa tålamodet och skriva under arresteringsordern var ett telefonsamtal från en poliskollega.

»Konstapel Ginna Fernandez,« svarade jag.

»Det är Lilly,« sade Lilly i telefonen, »Det har skett ännu ett till, och vi tror att det finns en koppling till ditt fall.«

»Berätta mer.«

»Det är en varuhusetektiv, anställd på Henriettas, som blivit skjuten i sitt hem under lunchrasten. Vi hittade en av de där run-patronerna i honom.«

»Anställd på...? Inte Jimmy C, väl?«

Jag hörde hur papper prasslade.

»Ja,« sade Lilly efter ett tag, »kände du honom?«

»Jag har inte träffat honom på ett par år. Min mamma kände honom. De gjorde lumpen tillsammans, och när jag var liten brukade han sitta barnvakt åt mig. Jag hällde tvättmedel i hans makaronilåda, vilket gjorde honom skallig.«

»Sörjer du honom?«

»Inte honom, men jag sörjer tillfället att själv få göra upp med honom.«

»Vi har redan undersökt brottsplatsen, och katalogiserat bevisen, men du kan få adressen om du vill.«

»Tack,« sade jag, »och Lilly? Jag faxar den där arresteringsordern på Anna J. som ni ville att jag skulle skriva på.«

Klöver fem – Anna

Förstår du inte hur jobbigt det var för mig att se dig bara stå tyst i ett hörn medan dina kollegor förhörde mig igen, gång på gång?

»Nej, jag vet inte var pistolen eller min mormor är,« sade jag.

»Papprena? De kan ha blivit stulna, vi hade inbrott igår,« sade jag.

»Nej, jag har inte anmält det, det vet jag. Det var igår och jag vågar inte ringa från mormors telefon,« sade jag.

»Kan jag få ta på mig kläder, kan jag få kläder?« sade jag.

»Kan det inte vara någon av de skadade poliserna?« sade jag.

»Va, det är väl inte så känsligt? Poliser kan väl också göra fel?« sade jag.

»Nehej, jaja, bli inte så sura, men en av dem hade ju också rött hår, eller vad då också, mitt hår är väl inte så rött.«

»Eller det kanske det är, men jag har i alla fall inte varit downtown på hela dan förrän strax innan jag blev arresterad. Har ni inga vittnen till utbrytningen? Be dem intyga att jag inte ser ut som den eller de som gjorde det.«

En polis (med namnbrickan »Hej! Mitt namn är Lilly«) vinkade åt en polis, eller en sekreterare, jag förstod aldrig vilket, att gå till en telefon och ringa ett samtal.

Efter några långa minuter kom personen tillbaka med en lapp åt Lilly.

»Kan jag få åka hem?«, sade jag.

»Ja, Anna,« sade du äntligen. »Lilly, vi lägger ner det här. Jag misstog mig.«

Jag kände mig kränkt. Du såg mig inte i ögonen.

»Vi går hem till mig,« sade du, »du kan få låna lite kläder.«

»Du äger väl bara poliskläder. Kan vi inte åka ut till gården?«

»Visst.«

Miriam var ledig, och eftermiddagen gick från tidig till sen medan vi

åkte ut. Du hade ögonen på vägen. Jag tittade ner på mina fingrar, jag såg upp och såg stadens sjuka hus och de glaströr som bildade bokstäver och färger. Jenny hade berättat att de hade lyst i neonfärger en gång i tiden, men jag vet att hon aldrig hade sett det själv. Det var vindstilla när vi lämnade staden, och jag vände mig bak och såg hur den såg mindre och mindre ut mot horisonten. Jag drog efter andan, och skulle precis säga till dig, be dig titta på kvällshimlen, men du såg så sammanbiten ut.

Vägen blev fort grusväg här ute, och kantades av fält som brukade lysa gult av raps på sommaren. Jag undrade om frosten skulle komma om några nätter, eller om den skulle dröja ännu några veckor. Vi kom till en päronallé, jag brukade cykla här eftersom jag visste att det fanns tistlar. I en glänta stod lanternor och gravljus som fortfarande brann från i förrgår. Jag visste ju att längs den här vägen låg en hemlig, omärkt och ovigd begravningsplats men det sved ändå lite att se hur många fler ljusen var för varje år.

När vi kom fram lugnade det mig lite att sätta ner mina bara fötter i marken och höra grusplanen knarra under mig. Vi gick in, och jag gick och hämtade mina kläder och bytte om. Jag gjorde mig beredd att knyta på mig kängorna, men du hejdade mig.

»Var förvarade ni registreringspapprena för pistolen?« sade du.

»Jag trodde att mormor hade allt sånt i sin kvittopärm, men det kan ha legat i skrinet, det var lite brev och vykort och sånt i den.« Plötsligt slog mig något, och jag ändrade mig. »Förresten kan det nog inte finnas några registreringspapper, tror jag. Morfar och hans gäng har själv gjort den pistolen.«

»Från inget?«

»Jag tror de utgick från någon sorts pistol, den finns det kanske papper på, om det var Nils eller någon annan i morfars gäng som hade licens genom skytteklubben kanske. De papprena har jag inte.«

»Var är det där skrinet?«

»Det verkar vara borta; jag tror att det stod på köksbordet när jag somnade precis efter att mormor hade gett sig av.«

»Skrev din mormor någon dagbok?«

»Nej... inte vad jag vet, men...« Jag funderade. »Mormor ringade in en annons i tidningen i början av veckan. Jag tror den ligger i tidningsåtervinningen.«

»Oj, papperstidning!«

»Vad har ni då?«

»Vår bostadsförening har en gemensam väggtidning i trappuppgången. Det händer att jag sätter upp nyheter från polisbulletinen där.«

Jag slet ut en stor papperskasse från under diskbänken – det måste verkligen ha varit där den som kidnappat mig hade gömt sig, allt såg helt knöligt ut och det låg strumpludd längs golvlisten – och började leta bland tidningarna i den. Jag tog fram måndagens tidning och bläddrade till annonserna. En var inringad, två varv (som inte korsade varandra) med rött bläck.

Magikerkongress
Illusionister, Trollkarlar, Kortkonstnärer
Behöver din show lite mer p'zzazz?
Stor mässa där tillverkare och utvecklare av nya illusioner
ställer ut.
Föredrag – Varuprover – Debattpaneler – Annat
Biblioteket, lördag fjärde november.

»Det där är teater, eller hur?« sade jag. »En lek? Med besvärjelser som är fake? Mormor och morfar höll på med riktig magi. Inte sånt där.«

»Kanske blev din mormor tokig på gamla dagar,« sade du.

»Ja, det vet jag,« sade jag, »men kanske förstod hon att det bästa stället att gömma magi är på en scen.«

Spader fem – Ginna

Mannen som din mormor hade mördat igår var gatutrollkarl. Vad var kopplingen till det senaste mordoffret, varuhusetektiven Jimmy C? Det var därför jag ville att vi skulle åka dit, jag kanske borde ha varit tydligare med det.

Du snörde på dig kängorna medan jag rev ut sidan med annonsen och lade den i polisfickan.

Även om vårt besök på gården hade blivit kort så hade färden tagit tid, och det var sent när vi kom till staden. Jag tog oss först till rekvisitionshuset för att hämta ut ett nytt tjänstevapen.

Vi kom dit när de precis skulle skifta ner till kvällspersonal. Det var Alice som jobbade där ikväll, men hon gav mig bara en igenkännande nick, innan hon koncentrerat tittade ner i en pärm hon hade i händerna. Hon är trevlig men fokuserad, och jag tror att hon tyckte om att stå och jobba ikapp det pappersarbete som de andra ibland kanske slarvat med.

Jag gick in till vapenhyllorna och valde ut en ny naginata. Jag tog en med blått skaft och ett vackert flätat band nära bladet. Du har rätt, de är som otäcka knivspjut. De är tunga också. Jag tror inte att det blir långvarigt som tjänstevapen, men det passar mig oftast, och det kan verkligen vara respektingivande.

Punks brukar inte försöka komma viftande med sina stiletter, moraknivar och trasiga flaskor när jag har naginatan med mig på mina nattpatruller.

En gång när jag var liten tog mina dåvarande fosterföräldrar med mig på en kryssning, och jag gick för mig själv på båten. Jag ville spela Tetris och jag hade fått några femmor till arkadmaskinen. I en nisch blev jag hejdat av två grabbar. Jag var kanske tolv år eller så, men jag tror ändå att de kan ha varit yngre än mig. Jag förstod inte varför de hejdat

mig, och de verkade också osäkra på vad de ville göra, och de rådgjorde sinsemellan.

»Skräm henne med stiletten,« sade den ena, och den andra tog fram en ihopfälld stilett. På min skolgård hade det varit vanligt med kammar som såg ut som stiletter, som de tuffa tjejerna hade haft och ibland skrämt varandra med, så jag gav bara föremålet en nonchalant blick.

Då fälde han ut bladet; det var blankt och av metall, och ja, det var en riktig kniv. Jag blev stel, och ryggade tillbaka lite. Jag kunde inte säga något. Jag var rädd, men det hände inget mer än så. Jag tror att de båda till slut förstod vad de kunde göra och vad de hade makt att göra, och gick därifrån.

Det enda jag kunde tänka var »Aldrig mer«.

Klöver sju – Anna

Det är inte respekt som kommer från vapen, Ginna. Det är skräck, och det är inte samma sak. Jag trodde att du redan hade förstått det här, men mormor och morfar har fått betala dyrt för sina vapen.

Låt mig berätta om mormors pistol. Den var inte alltid hennes. Morfar och hans gäng med härdiga karlar hade gården lite som sin bas. Inte själva bostadshuset, där styrde mormor, men karlarna brukade sitta bakom ladan och dricka pilsner och göra upp sina projekt och planer. Det hade de gjort ända sedan de var tonårsgrabbar för sextio år sedan, långt innan morfar och mormor över huvud taget mötts och långt innan gården tillhört dem. De var allsysslare; ena dagen var det Robin-Hood-lek i skogarna, andra dagen snickrade de fågelholkar. Du vet när man träffar på något som verkligen känns rätt, att det här, det här är min grej? Hur det verkligen vibrerar inuti en? Så var det inte när de upptäckte magi. För dem var det bara en av många saker att ägna de långa sommarkdagarna åt, och de övergav inte sina andra sysslor som kaninuppfödning, leta efter nergrävda skatter, eller att försöka lära sig gå på händerna. Därmed inte sagt att de inte tog magin på allvar, för det gjorde de. De var duktiga på det också, kanske för att de så snabbt hade sett resultat. Någon gång hade de använt det för att spela på hästar och vunnit en liten slant, och ibland för att laga den perfekta maträtten. Det var sällan de använde en besvärjelse mer än en gång, det var utforskandet som var det viktiga för dem.

Morfar träffade mormor sent en sommarkväll när nöjesfältet hade ställt upp sina lotteristånd och karuseller i närheten av dansbanan några mil bort. Morfar hade precis vunnit en stor sockervadd på knivkastning – hård träning, ingen besvärjelse – när han såg spågummans tält. Det var ingen kö, men han hörde röster inifrån tältet. Han tittade in så försiktigt han kunde; det verkade vara en kvinna som höll på att bli spådd. Den

kvinnan skulle bli min mormor, fast det visste han inte. Hon visste det nog, även om hon inte hade träffat honom än. På den här tiden hade hon långt kastanjebrunt hår. Han kände inte igen henne någonstans ifrån, men ändå kändes det så rätt. Hon var, ja, visst, hon var vacker, men det var något annat som fick honom att lyssna.

»Nej,« hörde han henne säga, »nej, det stämmer inte. Jag kommer inte att kunna ge mig ut på en resa, inte fysiskt i alla fall. Något kommer att hända, något kommer att hända som binder mig här.«

Det var något i kvinnans röst som lät så tvärsäkert att spågumman började tveka, innan hon fortsatte. »Som sagt... och vad kärleken beträffar kommer du att träffa en man med mörka ögon.«

»Nej, han har inte två mörka ögon. Ett öga är mörkbrunt, det stämmer, men det andra är grönt.«

Nu lystrade morfar till. Hans ögon hade börjat förändras för några år sedan men sedan ett år tillbaka eller så hade de varit som kvinnan just beskrivit – ett mörkbrunt och ett grönt. Hade hon sett honom?

Kvinnans röst lät som om hon pratade om de mest självklara ting. Plötsligt såg det ut som om något sved till i henne. »Han är... han är här?«

»Menar du mig?« sade morfar, och gav sig till känna. Kvinnan hajade till, och mönstrade honom uppifrån och ner.

»Ja,« sade hon med en uppgiven suck. »jag gör nog det. Jag vet hur ödet ser ut. Jag vet hur det måste bli.«

Spågumman såg misstänksamt på de båda. »Kan du... eh, kan du säga vad jag åt till frukost i morse?«

»Det är väl inte framtiden,« sade kvinnan, »men visst. En stor mango och en kopp kaffe med carob och vispgrädde.«

Det som förut varit en blandning av misstänksamhet och förundran var nu bara det sistnämnda. »Hur gör du?«

»Du har ju själv kristallkulan framför dig,« sade kvinnan. »Använd den. Eller gör vad du vill under den lilla tid du har kvar i livet.« Kristallkulan fylldes av giftiga bilder som virvlade runt som rök.

Till morfar sade hon »Kom, vi går. Det börjar nu.«

Hennes synskhet uppmuntrade henne men hennes magkänsla varnade henne. Ibland säger synskheten och intuitionen mot varandra.

Morfar fortsatte hänga med gänget även efter mötet med min mormor. Hon blev liksom aldrig insläppt i deras patriarkala brödraskap. De hade inget emot henne, men hon höll sig på sin kant och träffade morfar några

kvällar i veckan. Jag har fått intrycket att hon hade mycket att göra på egen hand.

Morfars far jobbade som dräng på gården. Huset var litet, ladan likaså, men markerna var stora. Även om det inte var mycket som var uppodlat fanns det alltid något att göra. Husbond fick aldrig några barn och när han insjuknade och dog – kort efter att mormor börjat arbeta som kokerska – gjorde inga släktingar anspråk på området så de som jobbade på gården tog över den själva. Vid det här laget var morfars far gammal och mormor hade flyttat in på gården med sin och morfars flicka; min mor.

Min mamma var inte fager, men hon var cool. Det tyckte hon nog själv i alla fall. Hon var hemma en ganska liten del av dygnet, eftersom hon gick i skolan en bit bort. Hon tillhörde de »tuffa« tjejrna på skolan, de där som drack två-åttor utanför toaletten och tog extra raster mellan håltimmarna. Hon var uttagen till junior-DM i knivkastning men glömde att ta med busspengar på tävlingsdagen. Hon skulle säkert ha vunnit.

Jenny berättade en gång om ett samtal som hon sade att mamma skulle ha haft med mormor innan vi fötts. När mamma var tonåring hade hon en del killar, och det sade mormor aldrig något om, trots att hon mycket väl visste om det.

På en av mormors cykelturer fick hon se mamma – då i gymnasieåldern – med en grabb, som var säkert fyra, fem år äldre. Hon stannade och tog mamma åt sidan. »Vi går en bit,« sade hon, »jag måste ha ett snack med dig.«

»Vadåra?«

»Det gäller den där killen.«

»Äh, lägg av. Känner du honom eller? Du har väl sett mig med killar förr?«

»Det är dags att du får lära dig lite om blommor och bin,« sade mormor.

»Det är nog lite sent för det, morsan,« sade mamma, »men du behöver inte oroa dig. Vi använder skydd.«

»Det är inte bara det jag vill säga.«

»Han är inte den första heller.«

»Kan du inte lyssna nu? Jag vet att det är han,« sade mormor.

»Menar du att Jakob skulle vara den rätte?«

»Han kommer inte vara ditt livs största kärlek, även om du kanske

tror att det är så, men det är inte att gifta dig med honom som jag ber dig om.«

»Va! Jag tänker inte göra slut med honom! Varför tror du alltid att du känner alla?«

»Nej, det handlar inte om att ›göra slut‹ eller inte. Du får göra som du vill, men om du ska ha barn med någon – och jag tror att det kommer att bli med honom, sen kan du tro vad du vill – ber jag dig om två saker, och det är det viktigaste jag kommer att be dig om i hela ditt liv, OK?«

»Vad?«

»Att det ena blir till på midsommar och det andra på Lucia. Det får gärna gå ett par år mellan, och jag bryr mig inte om vilket som kommer först, men det är bara de två tidpunkterna jag kan acceptera.«

»Du är ju inte klok!«

»Lyssna nu, älskade dotter. Det här är det enda jag ber dig om, och det enda jag har bett dig om, och det enda jag kommer att be dig om.«

Flera år senare, när mamma var vuxen, såg hon tillbaka på det där med en sorts bitterhet. Som hon såg det hade mormor gärna fått be henne om fler saker, förstått henne, frågat hur hon mådde, skyddat henne från de värsta av gatans faror, och antingen hjälpt henne med skolan, med betygen, eller hjälpt henne från skolan in i ett bättre liv.

Som mormor såg det lät hon bara mamma ta vad hon själv ville ha och vara den hon själv ville vara.

Mamma ville trotsa mormor, men Jakob var en del av gänglivet i stan och han var en del av det som hon tyckte mycket om. Hon hängde inte ihop med honom speciellt länge, och det fanns andra mellan gångerna, och jag ser egentligen inte honom som min pappa, men om jag ska tro Jennys berättelse så var han det. Han var inte speciellt smart, men han hade en hederskod, en ridderlighetskod som han aldrig tummade på. Antar att det kunde kännas störigt ibland, men så vitt jag har förstått var det många som såg upp till honom. Han dog innan jag föddes.

Jenny föddes först, i ljuva september. Jag kom två år senare, elfte mars fyller jag år. Uppvaktning undanbedes.

Meningen var nog som sagt att jag skulle bli ett vänsterhandsbarn och att Jenny skulle bli ett högerhandsbarn, men det blev inte så, och jag tror att mormor aldrig kom över det.

Jag kommer ihåg en gång när jag var sju år, snart åtta; vi hade fått en hemläxa och jag satt med mitt skrivhäfte och tränade plus och minus. Plötsligt kom mormor upp för trappan, såg i mitt häfte, och ryckte åt sig

det. »Åtminstone ingen matematik,« sade hon, »inga siffror får bygga bo i din skalle! Det är fint väder ute, spring ut och lek!« När mormor hade gått tröstade Jenny mig, och hjälpte mig komma ikapp.

Flera år senare berättade Jenny att det var på håret som jag ens fått börja skolan, att mormor hade försökt hålla mig hemma och att Jenny hade berättat för sin lärarinna om mig för att skolkpolisen skulle hota med att komma hem till oss.

Jag tycker bra om siffror. Ibland känns det som att varje positivt heltal är en nära vän, med sina egna egenskaper, berättelser och myter. Ett tusen ett hundra tjugotre viskar till mig sagan om fibonaccisekvensen eller låter mig sörja Omar Khayyaams död.

Jenny gillade det också, men jag förstod aldrig hur djupt det gick. Hon blev alltid uttråkad när jag ville leka med primtalen eller decimaler till roten ur två, men jag vet inte om det var för att hon inte hängde med, eller tvärt om, för att hon redan hade utforskat det och kunde springa cirklar kring mig. Hon höll sig mest för sig själv, vid sin dator. Mormor nedmuntrade henne från att leka ute och det brukade hon oftast hålla sig till; det var bara försöken till restriktioner för mig som hon aldrig accepterade. Det är möjligt att hon inte alls blev lika intresserad av siffrorna som jag, som mormor och morfar hoppades att hon skulle bli, som jag egentligen inte fick bli – men det kan också ha varit så att hon gick så mycket djupare, så mycket längre in i det.

Jag vet inte om det var bra för mig att Jenny lät mig lära mig båda halvorna av livet; nu har jag myror både i benen och i skallen, och behärskar egentligen ingen av hälfterna.

Å andra sidan, visst, Jenny hade ett fokus som jag inte har, och hon hade ett öga och ett öra som jag inte har, men hon var sjuk hela tiden. Det var som om hon var på väg att bli osynlig; blek och matt, och stödde sig alltid tungt på räcket när hon gick i trappan.

Ibland satt hon på verandan med sin kulram för att få lite luft; det hände någon gång att hon blev rödbränd, men oftast blev hon bara blekare. Hon fick också gå till äppelträden ibland och vila under dem. Mormor verkade ju vilja att hon skulle bli en ny Newton.

Den där pistolen var det säkert någon i morfars gäng som tog med sig och donerade till gänget, det kan ha varit Nils, men jag har ju inte sett någon av dem på flera år. De bytte ut de allra flesta av de där delarna – metallsmide var en av deras många flyktiga passioner – och ofta inte mot likadana. Vissa bitar skulle förlängas, andra förkortas. Allt skulle trimmas

och putsas. Jag tror att ett av deras mål var pålitlighet – att den skulle hålla i hundratals år och att man skulle kunna plocka isär den och reparera den om det så ösregnade.

Det var en gravör som gjorde de där inristade tecknen. Mormor bidrog med runorna, hon lämnade en förlaga skrivna med svart filtpena på vitt papper. De där andra symbolerna är hemliga namn som morfar bad Jenny räkna fram på sin dator. Hon litade inte på sin egen hand, så hon hade gjort schematiska skisser kompletterade med mikrometerangivelser så att alla proportionerna skulle bli rätt.

Jag kan tänka mig hur snacket gick bakom ladan den där sommardagen; att det enda sättet att inviga en sådan pistol var med den mest klassiska skyttelek de kunde tänka sig: prickskytte mot pilsnerflaskor.

De sköt Jenny av misstag. Hon var på gården, på fel plats vid fel tillfälle, och blev skjuten. Morfar sade att hon borde, hon måste ha hört dem, eller sett det, hon brukade ju veta allt annat på förhand, men egentligen var det inte så konstigt. De ville skapa ett vapen som bet på magi, och det var magi som var roten till mormors och Jennys synskhet.

När jag kom hem från marknaden den dagen – och om jag hade förstått vem som fanns i ambulansen jag mötte hade jag vänt och cyklat ikapp den – så var karlarna i gänget borta, och jag såg dem aldrig mer. Morfar var kvar, och jag såg honom ta fram ett rött metallskrin, lägga den där pistolen i det, och låsa. Jag hade knappt fått se den efter att den hade blivit klar, och nu skulle den förseglas.

Det fanns nog många saker under himlen (och över den) som morfar ville skjuta med den där pistolen, även om jag aldrig förstod deras planer i förväg på det sätt som Jenny gjorde. Jag tror att en av de sakerna som skulle skjutas kan ha varit odjuret som växte under gården. Jenny sade en gång att det växte av saker man ångrade.

För morfar fanns det ingen tvekan. Han var tvungen att begrava pistolen där nere med all sin skräck. Ner till det enda han hade varit rädd för, för att begrava vad han borde ha varit rädd för.

Den ligger fyra kilometer från huset, den där brunnen, och morfar gav sig av på sin vandring dit. Jag antar att han egentligen hade tänkt sig en stor expedition med sina mannar, med tanke på hur mycket förberedelser de hade gjort innan. Repstegar, besvärjelsekort, silverspikar, fosforsyra och kolsyrat vatten. Nu gick han ensam, och pistolen som han skulle ha laddad och beredd låg nu istället säkrad i en låda. Det var inte av

»respekt« för pistolen, det var av skräck för den. Hans sorg över Jenny och hennes död betydde mer än hans avsky av odjuret under gården.

Mormor behövde röda sömntabletter för att somna den kvällen, och hon började med kokain kort därefter. Det var därför hon hade rakat av sig håret, crack kan spåras i håret. Hon lade också ner mer pengar på brustablettsrör med vitamin C från lanthandelns hälsokosthylla än vad hon spenderade på mat.

Hennes nätter fylldes av visioner av odjuret, och jag tror att hon hörde morfar från brunnen. Hon blev lite lugnare efter att hon hade gjort den där rituella kniven, men hon slutade inte med sömntabletterna. Efter vad den där kniven hade kostat, och vad den gjorde med henne under perioderna hon »testade« den – »Om odjuret kommer tillbaka, Anna, om odjuret kommer tillbaka!« – skulle jag säga att det inte var respekt som var drivkraften i det fallet heller. Det var skräck.

Klöver sex – Ginna

Det där med när man är född och sånt låter ju som rena rama skallmätningen! Det kan jag inte acceptera.

Jag hade tack och lov inte träffat Jimmy C. sedan jag var liten, men det senaste jag hörde var att han jobbade på Henriettas, du vet det där stora varuhuset som byter namn hela tiden. Jimmys jobb gick ut på att gå omkring civilklädd – jag skulle mycket väl kunna tänka mig att han skulle ha stereotypa detektivkläder, typ trenchcoat och no-shit-sherlock-mössa, helt utan ironi – och spana på snattare, misstänkta rånare, skejtare, folk med klagomål på produkterna, och pensionärer.

Usch, jag kan tänka mig att det han såg som höjdpunkten på sitt jobb var att bevaka omklädningsrummen för att se om någon stal kläder eller bara för att ha något att kolla på. Jimmy var bland dem som hade ansvaret att kontakta oss poliser och göra en anmälan när de upptäckte stöld, och ryktet på stationen var att det var en överrepresentation av vackra kvinnor bland de som Jimmy observerat och anklagat för stöld. Han var en av de där som kan tafsas med ögonen, om du förstår vad jag menar.

Jag hatade kanske honom, men jag såg inte kopplingen till din mor-mor eller varför hon tyckte att han skulle dö.

Hemma hos Jimmy C. gick vi under polis-tape-avspärrningen och in. Det luktade instängt i det lilla matrummet, delvis från el-elementen men också för att någon hade dött där inne. En kritmarkering visade ungefär var han hade sjunkit ihop och suttit död på golvet. De blir inte alltid tydliga profiler, de där kritmarkeringarna, det är inte alltid man kan urskilja armar och ben, inte om personen bara suttit med knäna uppdragna och blödit ut. Rapporten hade sagt att personen som gjort det troligen bara gått in, skjutit, och sedan sprungit.

En spelkortsstjärna var lagd på köksbordet och jag drog mig till minnes att Jimmy hade försökt roa mig med korttrick. Hmm, den detaljen

hade jag inte tänkt på på över femton år, tror jag. Kusligt hur minnet ändå sparar grejerna man inte direkt letar efter.

Jag tror att det var en spåstjärna, och i mitten låg ett ruteräss. Jag stirrade på en detalj på kortet. Esset hette bokstaven A. Bokstaven A.

»Varför åkte vi egentligen hit, Anna?« undrade jag. Jag släppte inte kortet med blicken.

»För att du ville se det själv,« sade du.

Jag tog fram anteckningsblock och skrev av kortens konfiguration.

»Kom, vi går,« sade jag, och under den korta vägen mot dörren hann jag stirra tillbaka på korten flera gånger.

Trädgården var lerig och det satt en spade nedstucken i marken. Bara en kort bit från staketet var en polistelefonstolpe, och jag gick bort till den och slog koden för att nå stationen.

»Hej, Ed, det här är Ginna,« sade jag. »Du, har någon av de där poliserna som sårades igår rapporterat in?«

»Ja då, alla tre,« svarade Ed.

»Då vill jag gärna tala med dem, tack.«

»De har gått för dagen. Kom in i morgon förmiddag istället.«

Spader tio – Anna

Skallmätning? Det handlar ju inte ens om det! Alltså, jag tror inte heller att det egentligen spelade någon roll när vi var födda eller gjorda. Mor-mor trodde det, men hon fick inte som hon ville och vi blev inte som hon trodde.

Vi gick hem till dig. Det var kallare i trapphuset än utomhus, men trots det låg en skäggig, smutsig man insvept i några kartonger utanför tvättstugan. Jag trodde inte att du såg honom, eftersom du höll blicken riktad fram mot trappan, så jag petade till dig och pekade på honom. »Sch,« sade du, »han sover ju.«

Vi gick upp till andra våningen. Det stod inget namn på dörren, och du pillade upp låsspärren med ett plastkort istället för att låsa upp. På golvet låg det tomma matoljaflaskor och en vacker persisk matta. »Kopia«, sade du när du såg min blick. Helfigurspegeln nära ytterdörren var tonad i mörkt glas, det tyckte jag inte om. Mellan två garderober såg jag ditt låsta vapenskåp, men det enda som verkade finnas i det var ett svärd, ett par ninja-pinnar och en kantstött bumerang.

Jag kände mig lugn i den lilla gråtapetserade ettan med sin kokvrå och sitt sovloft. Jag lade min jacka i din soffa som var klädd i något mossgrönt velourigt, sidenigt material. En del av dina persienner på det stora fönstret mot gatan var lite knäckta, och de var uppfällda, för att släppa ut lite ljus ur lägenheten, antar jag. »Ta något att dricka om du vill,« sade du.

Jag förväntade mig nästan att ditt kylskåp skulle vara fullt av TV-middagar och ginger ale, men det fanns bara en tomahalva och en bunke med alldeles för gammal persiljehummus. »Det finns kranvatten, eller så kan du pressa apelsinjuice,« sade du.

Jag öppnade skåpen ovanför kranen, och tog ett glas. »Du,« började

jag, »jag är så mabla trött. Kan du inte bara bädda ner mig och låta mig blunda ett tag.«

Du gick upp, pillade igen låset, och lade en tallrik balanserad på dörrhandtaget och en stolsrygg, så vi skulle höra om någon försökte ta sig in.

Jag klättrade upp i loftsängen och lade mig innerst. Du bäddade om mig, och gick ner och borstade tänderna. Jag hade huvudet fullt av dig medan jag väntade på att du skulle komma upp. »När dagarna är mörka vill jag vara med dig,« viskade du, tror jag. Det var så tyst så jag inte hörde riktigt. Jag rullade ihop mig mot dina skenben och somnade.

När jag vaknade låg vi panna mot panna, och du sov. Jag hade ont i hela kroppen. De röda LED:arna på din klockradio visade redan fem minuter i åtta. Mina armar kunde inte slappna av. Jag klättrade ner i t-shirt och trosor och gick in på din toalett. Din spegel var ganska äcklig, jag måste komma ihåg att påminna dig om att tvätta bort tandborststänket. Jag kikade i det tomma glasspaketet som var ställd i ett hörn på golvet. De där pärlorna, som paketet är fullt av, är de äkta? Det verkade så. När jag var klar kröp jag upp till din famn igen, men då vaknade du.

»Mhm, vad är klockan?« undrade du.

»Tillräckligt mycket, tyvärr.«

»Mm-hm.« Vi gick upp. Att det aldrig finns tid!

Du tog fram en bok ur bokhyllan och bakom den låg en liten tygpåse med svart pulver som du smorde in i bladet på din naginata med.

När vi kom utanför dörren var Miriam borta. »Hon har väl travat i förväg till stationen,« sade du. »Vi får gå.«

Vi kom in på stationen men Lilly, kvinnan som hade förhört mig här om dagen, hejdade oss. »Vart är ni på väg?«

»Vi ska träffa Eleanor, Monica och Claire,« sade du.

»Har ni avtalat tid?«

»Nej, men det har med mitt fall att göra. Kan du inte höra om de har tid att snacka några minuter?«

»Jaha du. Ni får vänta inlåsta i fyllecellen,« sade Lilly medan hon tog upp en svart telefon och började slå ett nummer.

Du suckade och tog mig under armen och vi började gå därifrån.

»Eller Monica har nog tid nu, kom jag på!« ropade Lilly till oss. »Hon sitter i rum tretusen tvåhundra sjuttiet.«

»Ner med Concordia!« fräste jag för mig själv.

»Kom, Anna,« sade du, »vi tar skrangeltrappan upp.«

Ett passande namn på en spiraltrappa av metall med flagnande svart målarfärg och gallertrappsteg. Det var bara tre våningar upp, men där uppe sträckte korridorerna sig så långt att slutet av dem såg ut som små punkter. En sån där överdriven perspektivbild.

»Det är en bit att gå.«

När vi kom fram till rummet lyfte du handen för att knacka på, men hejdade dig och lade istället örat mot i några sekunder, innan du öppnade dörren och gick in.

Monica satt i vita poliskläder, så blek och blodlös att skelettet var synligt, på en kontorsstol bakom ett svart skrivbord och stirrade på oss.

Jag tog fram ett apelsinskal i fickan som jag delade i två, jag började tugga på den ena halvan och gav den andra till dig.

»Ja? Åh, vad bra att du kom, Ginna,« sade Monica till dig. »Det är nämligen så att vi skulle vilja ta över ditt fall, nu när vi är utskrivna.«

»Varför?« sade du.

»Det var ju ändå vi som var vittnen till skottdramat,« sade Monica, »och vi har talat med kvinnan och tror att hon kan hjälpa oss.«

»Var är hon?« sade du.

»Tar hon, öh. . . sin medicin?« frågade jag.

»Vi har anställt henne, eller hon har anställt oss, det beror på hur man ser det. Hon lägger just nu upp strategin för en nystartad insatsstyrka för ett kommande specialfall som kommer att kräva alla polisens resurser. Hon har alla tabletter och pulver hon behöver.«

»Ginna, din poliskompis har blivit hjärntvättad av mormors svidande örter,« viskade jag.

»Så det enda jag ber om är alltså att du skriver på det här pappret som överlåter fallet till oss. Det är bäst att vi tar hand om det nu.«

Du tog pappret, ögnade igenom det (lite väl slarvigt, tyckte jag – bokstäver är lika vassa som siffror, man måste vara försiktig) och höll pennan över den streckade linjen i några sekunder, innan du lade ner handen igen.

»Jag har några andra spår jag vill kolla upp. Vill ni inte samarbeta istället?«

»Om du inte skriver på är jag rädd att jag måste be dig lämna in brickan. Vi har ingen nytta av dig i det här fallet längre. Du är för insyltad.«

»Du har inte högre rang än jag, Monica,« sade du, »dessutom är du minst lika insyltad.«

»Högre rang än du? Gumman har det nu, och jag talar för henne i den här frågan.«

»Kom, Anna,« sade du, »vi går.«

»Lämna din bricka i receptionen!«

Du tog av dig polisbrickan, slängde den i papperskorgen och gick ut med mig.

»Ska vi åka och kolla in den där magikerkongressen?« sade du.

»Kan vi inte ringa doktor Is först?« sade jag. »Hon kanske kan hjälpa oss.«

»Nej, jag hatar henne!«

»Jag med, men vi kan väl kolla vad hon vet i alla fall?«

»Jaha,« sade du, »här är en telefon i så fall.«

Jag lyfte luren och bad dig slå numret till doktor Is.

»Hallå.« Hon svarade som ett konstaterande, utan att frågelyfta på å:et.

»Hej, jag heter Anna, jag och min kompis Ginna var och besökte er på sjukhuset i förrgår.«

»Ett sjukhus som inte finns längre,« sade doktorn och mina öron började krulla sig av hennes föraktfulla röst.

»Vi undrar om ni har sett de där tre sjuka poliserna igen, eller om ni har haft någon annan kontakt med dem.«

Doktorn började hosta. »Nej, verkligen inte. De har svikit mig och det förtroende som vampyrterapi kräver.«

»Bra,« sade jag, »då kanske du kan hjälpa oss.«

»Obs, säg att vi hatar henne,« sade Ginna i bakgrunden.

»Obs, vi hatar dig,« tillade jag i telefonen.

»Det är verkligen ömsesidigt!« sa doktor Is. »Det var ju på grund av er som patienterna lyckades rymma och sjukhuset rasade.«

»Bra, bra,« sade jag, »nu är det så här. Vi undrar om du vet någon svag punkt hos de här poliserna, eftersom du har varit deras läkare och vampyrterapeut.«

»Nej, det tror jag verkligen inte! De har blivit dubbelt läkta av den oheliga kombinationen vampyrterapi och svidande, läkande örter. Dessutom har jag blivit smittad av deras galenskap och funderar nu allvarligt på att ansluta mig till den där gumman och hennes rättfärdiga korståg mot ondskan.«

»Ja, det är i och för sig rimligt,« sade jag. »Det känns ganska vettigt att vi som hatar varandra ska vara på motsatta sidor i den här konflik-

ten, men hör ändå av dig om du ändrar dig och vill ansluta dig till oss istället.«

»Vi får väl se hur det blir med det,« sade doktor Is, »tack för att ni hörde av er.«

Vi gick ner för skrangeltrappan och gick ut på polisgården för att se om Miriam hade återvänt till sitt stall. Vi blev hejdade av en man som såg ut som om han egentligen ville vara grinig, men hade för mycket att leva för.

»Var har du din bricka, Ginna?« sade han. »Du har ju inte tillträde till stallet utan den.«

»Käften, Sonny,« sade du, och vände direkt.

»Vad är det med dig idag?« sade mannen. »Bara för att du har glömt polisbrickan i tvätten eller vad du nu har gjort måste du ju inte ta ut det på mig. Jag följer bara order!«

»Det gjorde jag också, Sonny,« sade du.

Vi gick runt kvarteret för att komma åt stallet från andra hållet, så du kunde ge Miriam några hästmorötter.

»Vi kan lika gärna promenera till biblioteket, det hade ändå inte varit någon mening att göra i ordning Miriam bara för en så kort sträcka,« sade du.

Klöver nio – Ginna

Ja, det sved att lämna polisbrickan, och inte bara på grund av sättet det gick till på. Jag har aldrig varit sentimental, och det är inte många föremål jag har sparat, eftersom jag föredrar att ha mina minnen i huvudet, men att bli polis har varit min dröm nästan hela mitt liv.

Visst, jag tyckte alltid att det var tufft med vapen, men redan när jag var liten förstod jag hur mycket lagen betydde.

Min pappa var alltid så arg. Han hatade mig, han hatade mig och det hatet skrämde honom. Du vet, min familj har inte synskheten på samma sätt som din, men jag tror att han visste, eller i alla fall fruktade, det som sedan hände, och att den skrällen gjorde det hela värre, hatet värre, ilskan värre.

Han blev alltid arg för minsta lilla, han brukade slå knytnäven i väggar och i taket, och skrika korta, hårda svordomar. »Fan!« Han brukade gå ut och sätta sig i sin bil, eller gå en promenad.

Jag var inte alltid oskyldig, jag har mycket som jag verkligen skulle vilja göra ogjort, men det var bara saker som var så svåra, kraven var så hårda, allt gjorde så ont. Egentligen ville jag bara vara ifred. Du vet att allt är skräckdrivet, Anna, allt jag någonsin gjort som varit fel har jag gjort på grund av frustration och skräck, på grund av situationer där jag varit fast och varit på väg att kvävas. Jag var så liten, det här var innan jag hade börjat skolan.

Det var nog när den andra var arg som vi själva blev som argast; vi blev arga på varandra så fort vi trodde, eller såg, att den andra var arg. Är det inte alltid så? Vrede kan verkligen föda vrede – ibland ett direkt, aggressivt paniksvar, ibland en framläckande, giftig, passiv aggressivitet i form av sårande kommentarer och pikar.

Jag var rädd för vad jag skulle bli, han var rädd för vad han redan var,

och för vad som skulle komma att hända när han inte kunde hålla igen längre. En dag slog han mig.

Det var inte ett cyniskt, planerat slag. Han var arg, han var panikarg, och jag förstod inte varför. Jag har aldrig förstått varför. Slaget var löst, det kändes bara i några minuter, men det var symboliskt och det var en gräns som var överskriden.

Det tog också all luft ur hans vrede. Jag skrek »Aj!« och ryggade tillbaka, han sjönk ihop och hans gråt blev ett hulkande.

Jag hade läst att det var »olagligt« att slå sina barn. Olagligt, fängelse, jag kände igen begreppen från serietidningar. Det måste han väl veta? Jag tvekade, inte av rädsla för att bli slagen igen, men av rädsla för att såra.

Han tänkte, han sade det inte, men jag såg vad han tänkte.

»Jag älskar ju dig, du är ju mitt barn, jag vill inte hata dig,« tänkte han, men han hatade mig. Han hatade mig, så då sade jag vad jag tänkte:

»Det är olagligt att slå barn. Du kan komma i fängelse nu.«

»Ja, jag vet det!« sade han, »Det skulle jag förtjäna!«

Jag satte mig ner, och försökte trösta honom. En del av mig ångrade redan mina hårda ord. Lagens hårda ord.

»Sch,« sade jag, »ta det lugnt. Du behöver inte tänka på det där mer i kväll.«

Vi såg varandra inte i ögonen, och han lade sitt ansikte i sina händer.

»Lägg dig på din säng och vila, pappa,« fortsatte jag. »Vi ordnar det där i morgon. Jag kan ringa polisen i morgon, du behöver inte tänka på det mer idag.«

Jag tog honom vid handen och försökte få honom att resa sig, så jag kunde leda honom till sitt rum.

»Jag kan göra varm choklad till dig, pappa!« sade jag. »Du!«

Jag ringde ändå polisen dagen efter. Rätt ska vara rätt. De förde bort honom, de bedömde det som en risk att ha honom i samma hus som mig. Det gjorde inte jag, inte egentligen. All vår teater, alla våra utbrott var meningslösa nu, överspelade. Ett slag i väggen var ändå bara det – ett slag – och när vi båda sett den yttersta konsekvensen av slag, av att slåss, betydde det ingenting.

Jag vet inte hur långt fängelsestraff han fick, och jag har inte sett honom sedan dess. Att debattera saken vore meningslöst. Jag hade lagen på min sida, och så skulle det alltid vara.

Hjärter dam – Anna

Jaha, men vem vaktar väktarna, Ginna? Det är du och jag nu. När polisen inte sköter sig måste någon sköta polisen. Jag vet hur stark min mormors hjärntvätt kan vara.

»Det känns meningslöst att gå till biblioteket nu,« sade jag, »kongressen är ju inte förrän i morgon.«

»Vad ska vi göra istället då?« sade du. »Spionera på din mormor, kanske?«

»Nja, det känns inte så lyckat att försöka spionera på en så synsk person,« svarade jag.

»Hmm, men om vi försöker göra en massa oväntade saker. . . «

»Äsch, kom så går vi och köper godis medan vi funderar.«

Vi gick in på godismuséet; jag köpte torkade, kryddade apelsinskal och hallonbåtar. Jag såg inte riktigt vad du köpte, det luktade salmiak i alla fall. Åh, jag tror att du stoppade på dig lite kanderade violer också.

»Vi kan spionera på doktor Is!« sade du. »Hon är ju inte alls lika synsk.«

»Ja, OK, det kan vi göra. Vet du var hon håller hus nu när sjukhuset är borta?«

»Hon kanske har satt upp ett provisoriskt laboratorium på universitetet. Vi kan väl kolla?«

»Vilket universitet?«

»Eh, jag menar folkhögskolan, så klart. Folkhögskolan för infrysning och bevarande av matvarors fräschör, jämte kylskåpsfabriken.«

»Det låter fint,« sade jag, »har du någon plan för hur det här spionaget ska gå till?«

»Nu har vi ju en anledning att besöka biblioteket i alla fall – att se på ritningar över skolan och fabriken – och då kan vi passa på att rekognosera inför kongressen i morgon!«

Biblioteket låg nära torget och bara några gator från godismuseet. Det tog oss inte lång tid att gå dit, och vi gick långsamt under dagtidsgatulyktorna under den rödgråflammiga förmiddagshimlen och åt gammalt godis.

Jag hörde någon gång, men jag vet inte om det stämmer, att biblioteket var stadens äldsta hus. Det pryddes av en stor kupol, och högsmala, snirkligt dekorerade fönster. Skråpukorna och droppnäsorna hade flugit bort för länge sedan.

Det finns en port med tunga trädörrar stor nog att köra in en lastbil genom, och jämte den finns en liten, ganska nyinsatt vanlig svängdörr, där vi gick in. Salen var väl upplyst, och biträdena var fullt sysselsatta med att flytta bokhyllor inför morgondagens kongress. Det tillhörde nog ovanligheterna att någon hyrde det här huset till något arrangemang överhuvudtaget, och jag började förstå varför mormor var misstänksam.

Vi började gå mot trapporna ner till ritningsarkivet.

»Stopp där!« Det var en Morticia-Addams-kopia på rullskridskor som hejdade oss. På hennes namnbricka stod det att hon hette Demona Vampirica, vilket fick dig att himla med ögonen. Hon fortsatte tala. »Vad har ni för ärende? Vi har hyrt alla våningar.«

»Vi ska bara titta på lite ritningar,« sade jag.

»Aha, ja, det är självklart OK,« sade Demona och log. »Lämna våra pryglar ifred, bara.«

»Ja, det ska vi,« sade jag.

Trappgången var inte upplyst men stentrappan hade breda, gedigna steg och det kändes bra att gå där. Vi kom ner till en smal gång som var, hmm, skev på något sätt. Du famlade efter en lysknapp och efter ett tag tändes några svaga, nakna glödlampor som hängde i en sladdlänga i taket. Vänstra väggen var klädd med hyllor där det låg flaskor. I några fanns det vätskor, vin i en del kanske, men en hel del innehöll pergament eller papper.

Du började gå nedför korridoren och jag följde efter. Du höll din nagingata lågt för att inte slå i taket med den. Golvet sluttade åt sidan och fram. Glödlampsljuset fladdrade. I slutet av korridoren fanns det en port åt vänster och en åt höger. Båda var kolmörka. Vid korridorens kortsida fanns en möbel med många stora, platta hyllor. Du drog ut lådan märkt med texten »industri/utbildning« och bläddrade genom de tre-fyra ritningar som var där.

»Se här, Anna,« sade du. »Vägg i vägg med kylskåpsfabrikens källare

ligger skolans underjordiska laboratoriesalar. Vi kan nog lätt spionera om vi tar oss ner där.«

»Behöver vi någon utrustning?« frågade jag.

»Ja, kanske.«

»Jag föreslår en ljudförstärkare och en kikhålsborr.«

»Jaha, men det vet jag inte hur vi ska kunna få tag på,« sade du, »vi har inget smidigt sätt att ta oss till och från din morfars verkstad, heller.«

»OK, vi får klara oss utan.«

Jag kände hur de båda portarna till höger och vänster om oss lockade mig. »Ska vi inte utforska lite här nere?« sade jag.

»Vi ska ju hit imorgon!«

»Jo, men kom igen!« Jag gick in i dörren till vänster.

Böcker låg staplade i högar utan hyllor, och en stor cirkel var målad på betonggolvet med en mörk färg som luktade, och kanske var, blod. På stenväggarna satt diagram och tabeller.

»Ska vi inte gräva här, mitt i cirkeln?« sade jag.

»Nej, vi fick ju inte röra deras prylar!« sade du. »Kom nu.«

»Se här då, är inte den här ritningen lite lik den där kortstjärnan som vi såg hemma hos Jimmy C?« sade jag och pekade på en graf med en mitt-nod och noder och träd som snirklade ut sig som ett spindelväv eller en stjärna. I mitten stod bokstaven A och de övriga noderna hade namn som till exempel C4 och DQ.

Du tog fram dina anteckningar. »Ja, nästan,« sade du, »det är bara ett...nej, två kort som är fel. Den här klövertrean i Jimmys version är utbytt mot en klöverfyra i den här, och rutertvåan har blivit en spadertvåa här. Alla andra stämmer.«

Grafen hängde mellan ett pryddigt UML-diagram över qlipphot (en gul sån där självhäftande kontorslapp täckte platsen där Sathariel skulle stå, med texten: »Köp: bullar, gem, tape, penslar, apelsiner och hörsel-skydd«) och ett jättestort FSA-tillståndsdigram som beskrev bibliotekets öppettider i form av en »om-så«-maskin, medräknat skottår, byggnadsprojekt, hyrda arrangemang, fasta och löpande helger, sjukledighet och semester.

»Jag vill kolla en sak,« sade du, och gick ut till ritningsbyrån igen. Jag följde nyfiket efter och stod på tå och såg över din axel medan du bläddrade bland ritningarna i lådan märkt »Civilisationens grundstenar«. Du tog fram ritningarna för bibliotekshuset och bläddrade ner till källaravdelningen. Du gjorde en snabb men noggrann skiss över rummen.

»Se, rummen är också utlagda som en spåstjärna!« utbrast du. »Kom, vi kan kolla i rummet till höger också, men sen måste vi gå.«

På golvet i det rummet var fyra våglinjer målade med svart tjära.

»Usch, vi går,« sade jag.

»Stopp där!« I dörren stod Demona och en skelett-liknande man med svart munkkåpa och en stor lie. »Ni skulle ju inte snoka,« sade hon.

»Åh! En lie!« utbrast du glatt. »Ska vi ha lie vs. naginata-fight?«

»Ja... det kan vi väl ha,« sade mannen tveksamt, med torr dödskal-leröst.

»OK, om du vinner får ni gå,« sade Demona till dig.

»Men åh! Sluta tönra er!« skrek jag. »Vi är ju inte ens på motsatta sidor. Vi har grejer att göra, kom nu, Ginna, så går vi.«

Du verkade inte höra. »Vad händer om jag förlorar?« sade du till Demona.

»Då får ni sitta inlåsta under hela kongresstiden,« svarade hon.

»Skärp er!« sade jag. »Vi behöver inte slåss, vi kan samarbeta, behöver ni inte volontärer till er kongress?«

Ni lyssnade inte. »Topp,« sade du, och gjorde dig beredd med nagintan.

Demona förde mig åt sidan. »Lämna plats så de kan slåss,« sade hon.

Det var en helt värdelös fight, du vann nästan direkt och skelett-gubben segnade ner. »Hälsa... min fru... att jag... « sade han, sedan inget mer. Vilken tönt.

Demona var märkbart förvånad och imponerad. »Vad fint du slåss,« sade hon lent, »vill ni inte jobba som volontärer på vår kongress? Vi har haft problem med några som har dödat två av våra deltagare, så vi behöver ta vårt ansvar och öka säkerhetsnivån.«

»Två?« sade jag. »Nu är det ju tre, när Ginna har dödat din skelettlivvakt. Är det verkligen så vettigt att anställa oss som säkerhetsvolontärer då?«

Hon verkade inte höra, och inte du heller, även om du tittade irriterat på mig som för att tysta mig. »Ja, gärna!« sade du. »Vi kommer i morgon.«

»Här har ni passerkort,« sade Demona och gav dig två kort.

Spader kung – Ginna

Så där minns jag inte alls att det var! Ja, OK, du gormade och gastade om något men jag trodde att det var för att du var rädd. Du verkar ju inte gilla våld av någon anledning. Jag har ju lagen på min sida i vanliga fall, och nu var det ett ju ett undantagsfall eftersom vi måste ta vårt samhällsmedborgaransvar och granska polisen.

Demona skulle aldrig ha erbjudit oss volontärtjänst om vi inte hade besegrat hennes livvakt, och situationen var faktiskt hotfull. Allt vi gjorde var att se på golvmålningen, och han kom in genom dörren med vapnet draget.

Jag inledde striden på ett hedervärt sätt, och bara för att det inte fanns någon annan utväg. Jag gjorde min naginata beredd, och han hade all tid i världen på sig att backa tillbaka innan jag kastade mig fram, stack in spjutet, vek upp det samtidigt som jag vek hans knän bakåt och ner, lade min tyngd på spjutet och lät det sjunka in mellan hans knakande revben. Jag bet ihop hårt och blodsmaken i min mun blandades med segrerns sötma.

Hjärter knekt – Anna

Det där var verkligen det töntigaste jag har hört från dig. För det första: du som verkade så driven att reda ut mordet som min mormor begått, hur kan du ta så lätt på en annan persons död?

För det andra: du lyssnade ju inte ens på mig. Det fanns ju inte ens en konflikt, inte säkert i alla fall.

För det tredje: du hade ju också vapnet draget!

Jag skakade dystert på huvudet, tog emot mitt passerkort från Demona och började gå ut, vilket du också gjorde, även om du verkade ha tankarna någon helt annanstans. Från rummet vi just lämnat hörde jag hasande ljud, och jag såg mig om. Demona släpade det där torra skelettet (som fram till nyss hade haft en röst, ett liv) till ett hörn av rummet, och lade över en filt. Sen borstade hon dammet av händerna och slog följe med oss genom korridoren och uppför stentrappan.

Så fort vi kom upp till bibliotekssalen igen började Demona jäkta på biträdena och be dem återgå till arbetet. Hon vände sig som hastigast om till oss och ropade »Då ses vi i morgon« medan vi gick.

Ute hade det börjat regna, och regnet lämnade röda strimmor på din vita uniform.

»Kom nu,« sade jag uppgivet, »visa mig var den där skolan ligger.«

Vi gick in under ett gångtak runt ett stort försäkringskontor, där jag och mamma tänkte göra inbrott en gång när jag gick på mellanstadiet, men jag tror att det projektet, som så många andra, rann ut i sanden.

Vi gick diagonalt från hörnet på försäkringshuset, genom en sönderbränd park, och nu började regnet bilda röda pölar. I pölarnas speglar hade träden fortfarande löv, röda löv. Jag stampade i dem så regnvätskan stänkte. Novemberklafs på mina kängor, och du började se ut som en polkagris av regnet, speciellt eftersom det blåste lite grann. Du drog ner polisluvan över öronen.

»Åh, kan det inte bara vara så här?« sade jag.

Du tittade blygt bort, och sade något jag inte kunde höra.

»Där borta ligger kylskåpsfabriken,« sade du sedan och pekade på en låg byggnad ganska långt bort. Vi började gå. Bredvid stod ett de-stilhus i svart och vitt. Jag visste inte om det skulle kunna vara skolan, eller kanske någon matsal.

Du började småjogga i regnet och vinkade åt mig att hänga på. De friska, frätande dropparna av rött regn i ansiktet gjorde att jag kände mig levande, och jag drog djupa andetag medan vi småsprang på den spruckna asfalten.

Vi kom fram till fabriken och du satte fingret för munnen och pekade mot det upplysta fönstret – arbetsdagen var i full gång, och maskerade människor i fjäderdekorerade blåställ satte ihop kylskåp, isskåp och frysar.

Vi gick försiktigt ner för en källartrappa och du tog fram ett plastkort där du hade skurit ut en skåra, som du använde för att pilla upp dörren. Vi stängde dörren bakom oss. Först stod vi tysta och stilla, men vi hörde ingen annan i rummet.

»Vågar vi tända?« frågade du.

»Har du ingen ficklampa?« frågade jag.

»Jag har inte hämtat ut någon ny, och nu går det ju inte.«

»OK, tänd då.«

Du tryckte på strömbrytaren men det var bara en spotlight som tändes vid en dammig arbetsbänk belamrad med verktyg. Det lilla ljuset gjorde rummet kusligt; prydliga rader med kylskåp stod placerade stående som monoliter, som gravar i det stora rummet, som trots det kändes trångt med sitt låga tak. Vi såg inte de andra väggarna i mörkret.

»Det kanske finns en ficklampa här nere.«

»Ja, här!« Du tog fram en stor elektrisk handlykta ur en trälår full av hammare, sladdar, telefoner och skruvmejslar.

»Fungerar den?«

»Ja, då.« Du släckte spot:en. »Kom, vi går bort till den östra väggen, den ligger vägg i vägg med skolan.«

Vi började gå, och jag blev vimsig av luften, mörkret, perspektivet och akustiken. Vi gick genom rad efter rad av svarta kylskåp. Det störde mig att alla var inkopplade och alla hade de där fladdriga, jobbiga små ledarna som visade att de fungerade, och det där kylskåpsljudet som håller en vaken om nätterna. Jag var rädd för kylskåp, det var därför jag tyckte

om att ha mormors kniv i kylskåpet. Kylskåp känns liksom levande på något sätt. Ett vanligt skåp är bara en förvaringsplats, ett kylskåp hummar, lyser och förändrar luften, gör den kallare. Det var som ett högljutt mausoleum här nere, eller en kyrkogård.

Plötsligt hörde jag ett knackande från ett av kylskåpen, men jag kunde inte höra riktigt vilket det kom ifrån. Jag försökte se på dig, försökte utrona om du hörde eller inte, men jag hade bara den flackande ljuskäglan att gå efter och kunde inte se ditt ansikte eller ens din silhouette tydligt. Det knackade igen och du saktade av.

»Hörde du?« frågade du.

»Ja, det knackar,« sade jag.

»Det var någon som ropade,« sade du. »Någon som vill bli utsläppt, men jag hör inte från vilken kyl det kommer.«

»Vad är det i de här kylarna egentligen?« undrade jag. »Kan vi inte öppna en och se efter?«

Vi stannade. »Ja, det måste vi kanske göra,« sade du. Din lågt hållna arm gjorde att ljuskäglan lyste upp golvet nära oss.

Jag vände mig mot en kyl till höger om mig. Jag öppnade, och det starka ljuset från kylskåpslampan sved och bländade mig. Jag hörde hur du skrek till, jag blundade med båda ögonen och försökte blinka till för att vänja mig, jag tog upp handen och skuggade, och nu såg jag människokroppen som satt där inne. Blodlös och tömd, men de döda ögonen stirrade rakt fram genom oss, på det där sättet som gör att man nästan måste vända sig om och se om någon står bakom en. Jag tog din hand, och ett steg tillbaka.

Du drog din hand genom mitt regnvåta hår och gick fram och knuffade till dörren med din armbåge.

Vi gick tysta och sakta vidare genom rummet med spända öron, men knackningarna kom inte tillbaka.

Spader två – Ginna

Döden skrämmer mig, och det är kanske därför jag har gjort om den till ett spel, en teater. Om jag kan besegra döden kan jag besegra min rädsla.

När jag var liten var min mamma ofta upptagen, eller så ville hon bara inte träffa mig så mycket, inte efter det där med pappa. Hon visste inte riktigt hur hon skulle förhålla sig till det, och hon blev tystlåten och fundersam. Hon arbetade hårt och gick på kvällskurser.

Jag hade börjat grundskolan och jag var inte lika bångstyrig längre. Vrede betydde inget för mig. Det var inte så svårt att hitta barnvakter till mig. En var hennes gamla lumparpolare, Jimmy C.

Han tyckte bra om mig, jag var hel och ren och när jag käftade emot var det alltid på ett vad han kallade respektfullt sätt. Jag tyckte inte om honom. Han gjorde makaronilåda åt mig, vilket var OK, men han lukta- de liksom ond. Blod. Han tillbringade mest tid framför TV, där han såg gamla filmrepriser och åt kolor och drack öl.

Han var ofta irriterad på att jag ville byta om för mig själv när jag skulle gå och lägga mig. Han sade att jag töntade mig, men tillät mig ändå vara ifred. Jag hade svårt att somna med honom hemma, jag brukade läsa Stålis tills jag somnade ifrån både lampan och tidningen och när jag vaknade hade jag sparkat så mycket i sömnen att tidningen ofta låg i trasor nere vid fötterna. Det var alltid mamma som väckte mig om morgnarna. Jag somnade oftast innan tio varje kväll och hon brukade inte komma hem från sina kvällskurser förrän någon gång strax efter midnatt.

En gång när Jimmy C. för en gångs skull fick sitta barnvakt på en helg, på en långfredag, söp han sig full. Han satt på balkongen, jag satt nere i gungorna på gården och bara längtade efter att tiden skulle gå fortare. Det var kallt i luften, vilket passade mig fint. Jag förknippar alltid kyla med ensamhet på något sätt.

Plötsligt fick han ett ryck, och ropade in mig med den där fyllerösten.

»Ginna! Ginna, kom upp här, jag vill snacka. . . Jag vill snacka med dig om en grej!«

Jag började gunga, högt. »Han finns inte, han finns inte,« tänkte jag.

»Ginna!« Han slog sönder en flaska mot balkongräcket i vreden. När han såg vad han just hade gjort, ångrade han sig för ett ögonblick, och insåg sedan att han kunde använda det till sin fördel. »Om du inte kommer säger jag till Penny att det var du som hade sönder den.« Min mamma. Det var inte att jag trodde att hon skulle tro honom, men jag var bara så trött att jag inte orkade tjafsa. Jag saktade ner gungorna med fötterna i sanden och gick slött till trapphusdörren och kämpade mig upp för trapporna. Jag ville bara vara ifred.

Vi satte oss vid köksbordet. Från TV-rummet flimrade Mary Poppins med ljudet av. Jag reste mig, stängde av TV:n och satte mig igen.

Jag tittade ner i bordsskivan och bet ihop.

»Vad vill du?«

»Fan. . . « började han, »va fan, är du rädd för mig?«

Jag tittade upp och stirrade honom rakt in i ögonen.

»Nej.«

Han drog upp en skitig revolver som han hade haft under bordet och siktade på mig. Jag hade aldrig sett den förut.

»Är du rädd för att dö?« frågade han.

Min blick gick från hans ögon, till revolvermynningen, till hans ögon igen. Mitt hjärta slog hårt och snabbt, jag försökte kontrollera andningen, men jag vek inte.

»Nej.« Jag tror inte att det hördes någon tvekan i min röst.

Han fnyste föraktfullt.

»Låt mig säga så här,« sade han, och så flyttade han mynningen till sitt eget huvud. »låt mig säga så här: är du rädd för döden? Inte bara för att dö, utan för döden?«

Jag satt tyst några sekunder.

»Ja.« Jag hatade honom, och jag hatade att han fick mig att säga det.

Jag satte handflatorna mot bordskanten, sköt stolen från bordet, och reste mig. »Får jag vara ifred ett tag? Jag vill gå igenom geografiläxan en gång till.«

Han lade pistolen på bordet.

»Fan. . . du är en bra tös, Ginna,« sade han, med gråten i halsen. »Penny har lyckats bra med dig.«

Jag bet ihop hårt med mitt korsbett – det här var innan jag hade fått tandställning – och bara tänkte medan jag gick till mitt rum. »Om du tycker att jag är en bra tös kan jag inte vara bra,« tänkte jag, »jag hatar dig, jag hatar dig, och jag är så besviken, jag är så besviken på dig och alla vuxna.« Jag släckte ljuset och lät tankarna mala istället för att läsa mig till sömns.

Det var senare den hösten som jag hällde tvättmedel i hans makaronilåda, så han fick åka till akuten och bli magpumpad. Han blev skallig också. Sedan var det inte lika lätt att få tag på barnvakter till mig längre.

Du kanske har rätt om mig, Anna. Demonas livvakt är inte den enda jag har dödat i tjänsten, även om det inte varit på ett så kallblodigt sätt innan, och alltid har de sett ut som döden.

För några år sedan fick jag, Lilly och Cilla tips om ett bråk bakom ishockeyrinken strax efter »allmänhetens åkning«. Det verkade vara en väpnad uppgörelse knarklangare emellan.

Lilly ville gärna åka dit direkt. Hon tänkte att det kunde vara ett tillfälle att hitta ett fyndpris på ett parti knark av hög kvalitet till polis- och brandkårsbalen. Hon satt i arrangörsgruppen den vintern.

Jag var inte lika entusiastisk – vi var fortfarande ganska färska som poliser – och jag ville att vi skulle vara försiktiga. Jag fingrade på min bumerang. Alltid redo.

Vi hörde ilska rop på psykonaut-jargong redan när vi började närma oss rinken. De skulle vara på andra sidan rinken, och vi valde att varken gå runt utsidan eller ge oss ut på den svarta isen. Vi smög runt läktarna och sargen, och klättrade sedan upp så vi kunde titta ner på diskussionen.

De var tre stycken. Den första var klädd i rött, gult och grönt, med en stor stickad mössa. Den andra hade glasögon, och en skjorta där fickan var liksom klädd i plast, där det stack upp pennor. Den tredje hade en svart t-tröja och stora blåsor på tummarna.

»Fjuppa med Jah, inre lysdom!«

»Åtta meg och det swappar ändå! Allt blir så slött! Även om jag tar ELC.«

»Klart jag klarar Fireman utan Iceman, vad snackar du om ›bossordning‹? Vanliga gula skjutaren räcker för att hålla mig över ytan, jag behöver inga tyngre grejer!«

De där replikerna var lösryckta, men de var allt Cilla hann skriva ner. Jag minns inte resten, jag förstår inte språket. Jag försöker ta den inre resan på allvar men jag antar att alla inte reser efter samma karta, eller

ens med samma fordon. Droger har aldrig varit min grej, och sättet som de används på poliskåren är inte riktigt samma sak som hos de som har det som yrke. Bland poliserna är det mer en partygrej, bortsett från den obligatoriska, dagliga haschrasten som jag aldrig varit bekväm med. Det är en helt annan sak när man träffar entusiaster som de här.

Dessutom var jag inte på humör att studera lingvistik eftersom de hade vapen framme och siktade på varandra, tre stycken – A siktar på B som siktar på C som siktar på A, enligt den mexikanska skolan.

»Du kan ju inte sänka tersen mer än en gång, jag vill inte höra dina dissonanta storsekunder!« skrek tjejen med den stickade mössan, och hennes händer darrade när de höll krampaktigt runt pickan.

Killen med den svarta tröjan tittade upp och skrek till. »Kolla, grisar!«

Plötsligt såg han ut som döden, han såg ut som döden och han sköt mot mig.

»Ät glas, för helvete!« skrek han och jag har aldrig begripit mig på det där vapnet. Jag duckade, gjorde en polisrullning åt höger medan glaset blåste genom trät bredvid mig, reste mig upp på knäna och sänkte honom med min bumerang. Det var första gången jag dödade någon. De andra två langarna verkade ha skjutit varandra.

»Wow,« sade jag, »såg ni?«

»Hjälp till istället.« Lilly höll sig om armen och blödde från den. Det verkade som om hon hade fått glas i blodet. Cilla. . . jag tror att Cilla redan var död, när jag vände mig om. Jag kontaktade sjukhuset från rinktelefonen, och det dröjde inte länge innan den var där, den traditionellt svartmålade ambulansbilen med sin kopparfärgade cirkel. Ambulanskillen tittade lite konstigt på mig.

När jag såg mig i spegeln den kvällen var det döden jag såg. Jag hade blivit min skräck. Lilly fick gå sjukskriven ett tag. Hon blev återställd, fysiskt i alla fall. Cillas änka fick en utbetalning från polisänkefondens flatavdelning. Jag och Lilly kanske var delskyldiga till Cillas död med vår vårdslöshet, men det är jag ensam som får bära ansvaret för att jag dödade den där langaren. Stina gav mig en deltidsbefodran till bumerangtränare, en tjänst jag hade ända tills naginata infördes istället. Jag vet inte hur många mördare i vitt jag har tränat upp. De kallar. . . Vi kallar det självförsvar. Oavsett situationen.

När vi öppnade den där kylan, du och jag, var det dödens verk jag såg. Jag vänjer mig aldrig. Jag drömmer om att besegra döden, men varje gång jag gör det blir priset så högt.

Efter raden av kylskåp var vi framme vid en vägg. Jag riktade bort handlyktan, satte ner den på golvet, och smög fram och kände på väggen. Den var gjord av glas, som jag först trodde var frostat, men det var damm. Jag satte örat mot, och jag hörde doktor Is.

Jag reste mig, gick bort till handlyktan, släckte den och tog den igen. Jag gick bort till väggen, torkade rent en tittöppning – ljuset från laboratoriet på andra sidan lyste upp vårt mörka rum en aning, så jag kunde vinka dig till mig. Jag dammade av en tittöppning åt dig också.

Doktors gång är så glidande på något sätt. Axlarna, hjässan, armarna ändrar aldrig avståndet från golvet. Den här gången talade hon tyst och försiktigt. Hon hade meterhöga spindlar där, bara ett par men de var ändå i luven på varandra. Hon försökte göra sin röst mjuk men det kändes inte alls lugnande och jag kan förstå att de där spindlarna var aggressiva. De var av den där håriga sorten, och ögonen var som mjuka opaler, eller kanske jättestora svarta vattendroppar. De var vackra. Stora bitar av deras nät var utspänt över ett analysatorbord, och fyra fotbollsstora geléartade ägg prydde varsin piedestal som dallrande kristallkulor. Den åttarmade framtiden vände och vred sig där inne. Jag såg hur doktor Is tog fram ett måttband och började mäta spindlarnas leder, gaddar och delar. Hon hade en. . . vad sade du att det hette? RPN-räknare? Hon drog stora cirklar med en passare på ett stort smörpappersark. Det värsta var metallen. När hon skar i den blev spindlarna vilda, och ryggade tillbaka. Hon böjde och vek stålplåt, och lödde fast kretskort i lederna, och värmdde svart gummi.

Ruter dam – Anna

Alltså, det här var något helt annat än vanliga små spildrar. Spildrar är intressanta, men de kan vara farliga. De är självreproducerande och har sprungit lösa ända sedan S.P.I.L.D.R-projektet, syntetiska polyeteninjicerade låg-datoriserade robotar. De är små som valnötter ungefär, och har åtta ben och spinner ett tänjbart nät av koldioxidpolymer. Man kan få mycket för dem. Ett par klasskompisar till mig jagade spildrar några somrar på högstadiet, innan deras föräldrar fick reda på det.

Doktor Is höll på att göra en jätteversion, kanske inspirerad av den här lite större sortens biologiska spindlar som hon verkade ha fått tag på, och så vitt jag kunde se verkade hon hålla nere materialkostnaderna, med billig massproducerad elektronik - en PIC-krets för varje led, och med ytan gjord i en smart och lättreparerad, isärplockningsbar konstruktion av någon legering – stål kanske – och knappar och vissa leder i svart gummi. De var stora – den här leden var stor som en roddbåt, och resultatet kanske skulle bli som ett tvåvåningshus. En sak slog mig som kuslig: där den elektroniska robothjärnan brukar sitta i de små spildrarna var det istället fullt av långa, sylvassa nålar i den här, bakom en liten lucka. Jag vet ingen elektronisk dator som man sätter fast på det sättet.

Jag vände mig om och såg in i det mörker där jag visste att kylskåpen stod.

»Du...« började jag. »Vi måste ju...«

»Absolut,« sade du, och reste dig upp. Vi gick en bit innan du började öppna första kylen. Det fanns bara mat i det, någon tomatröra och apelsinjuice, i en öppen tillbringare; det kan inte ha varit mycket vitamin C kvar i den. »Va?« Jag öppnade en till. Tom. En till. Ärtsoppa. »Försiktigt!« sade du. Vi öppnade fler. Många var tomma. Något tungt rasade ut ur nästa kyl. En död kropp till. Den stirrade upp mot oss, mot det låga taket.

»Sluta,« bad jag. »Vi måste lyssna.« Kylskåpen surrade och kylan och ljuset från de skåp vi öppnat var på väg att ge mig huvudvärk.

Vi gick längs varsin långa av kylskåp och försökte höra knackningar eller rop. Tystnad.

»Det är ingen idé,« sade du, »vi öppnar några till.«

»Ett till, då.«

Du öppnade det närmsta och där fanns en kvinna som verkade vara levande. Du hjälpte henne ner och höll om henne lite grann.

»Har vi något vi kan använda som filt?«

»Jag kommer inte på något,« svarade jag.

»Jag hade hoppas att hon kunde hjälpa oss att öppna allihop, men hon behöver ju sjukhus.«

»OK, vi går upp till telefonkiosken utanför.«

Vi var försiktiga för att inte kylskåpsmontörerna i fabriken, eller någon på skolan, skulle se oss.

Medan vi väntade på ambulansen var du på väg ner igen. »Nej, vänta,« sade jag. »Jag har en idé.«

Jag tog luren igen. »Slå numret till doktor Is,« bad jag.

»Du är ju inte klok,« sade du. Vi stod tysta ett tag, sen ryckte du på axlarna på Ginna-vis och slog numret.

»Ja, det här är doktor Is.« Hon verkade vara på gott humör – säkert efter framstegen med spindlarna.

»Hej, det är Anna. Du, vi undrar om du kunde hjälpa oss med en grej.«

»Mmm, kanske. Vad gäller det?«

»Det är så att vi har hittat en massa kylar, och det kanske finns människor i dem som vi måste släppa ut.«

»Vad då kylar? I fabriken nära skolan, eller?«

»Ja, precis,« sade jag.

»Nej, men alltså, det är lugnt. Jag ska ha dem till en grej,« sade doktor Is, »eller åtminstone deras hjärnor.«

Nålarna.

»Va, nej, vi måste släppa ut dem! De kanske måste till sjukhus.«

»Sjukhus? Jag är fortfarande legitimerad läkare.«

»Inte länge till. Vi ska ringa till polisen.«

»Polisen? Jag har ju redan erbjudit mig att samarbeta med dem. Jag har något väldigt bra att erbjuda också.«

»Det är ju människor!«

»De är patienter. Jag ska testa en ny behandlingsform.«

»Anna,« sade du till mig, »vi kan inte gå till polisen.«

»Vad då för ›behandlingsform?« fortsatte jag.

»Det är hemligt, men det är en form av cyborgterapi – att deras hjärnor får nya, spännande liv som jättestora sp... oj, jag får inte säga för mycket.«

»Behandlingsform? Terapi? Vi har precis räddat en kvinna från dina klor, hon står här och väntar på ambulans!«

»Jaha? Ni får ersätta mig för henne. Jag tar kanske 60, 70 kronor kilot. Vi kan säga 65 kronor kilot. Sätt in det på mitt bankkonto. Hör av er brevlades också, så kan vi lägga upp en avbetalningsplan för sjukhuset ni förstörde. Nu är jag faktiskt upptagen, så om det inte var något mer?«

»Nej, öh, det var allt. Hej då.«

»Hej då.« Vi lade på.

»Hjälp, vad ska vi göra?«

»Vi får väl skramla,« sade du.

»Nej, det går inte, jag vill inte betala. Snarare vill jag rädda allihop!«

»OK, men ring din mormor då.«

»Ja, OK. Hon är hos polisen, slå numret dit, tack.«

Du slog ett nummer.

»Ja, hallå, detta är polisstationen.«

»Bra, det här är Anna. Kan jag få tala med min mormor, tack? Hon leder en nystartad insatsstyrka.«

»Var god dröj.« ... »Ja, det här är jag, ja.«

»Hej, mormor, det är Anna!«

»Hej, tösen! Vet du vad? Jag har varit arresterad, men nu är allt bra, och jag kan fortsätta med mitt uppdrag.«

Plötsligt kom ambulansen.

»Kan du vänta lite, mormor?« sade jag, medan jag funderade på vad det kunde vara för uppdrag som hon så gick in för till varje pris.

Du visade sjukvårdarna den kylchockade kvinnan och sade »det finns kanske fler där inne, det är en hel sal full av kylskåp.«

Jag var distraherad, men jag tror att det måste ha varit ungefär nu som kylskåpsmontörerna såg oss. Ambulanser är inte direkt osynliga med sina stora kopparmålade cirklar och sina gula, mjukt pulserande varningsljus.

En sjukvårdare bar in kvinnan i ambulansen, medan den andra började gå ner mot trappan.

»Varför sade ni inte det på telefon?« sade han, och ropade till sin kollega. »Begär förstärkning på radion.«

»Ja, ursäkta, mormor,« sade jag till telefonen, »det är lite trassel här. Det är nämligen så jag undrar om du hinner ta en paus från ditt uppdrag och hjälpa oss rädda några som har blivit inlåsta i en kylskåpsfabrik?«

»Åh, Anna, lilla Anna... När ska du lära dig att man måste knäcka några ägg när man gör ovegansk omelett? Mitt uppdrag går före allt annat, och om de inte klarar sig i de där kylskåpen så finns det inte mycket jag kan göra åt det.« Mormor verkade tveka lite. »Den där kylskåpsfabriken som ligger vid skolan? Jag skickar ner några poliser men det får du nöja dig med.« Hon lade på utan att säga adjö.

Jag ringde Demona. Numret stod på passerkortet jag hade fått av henne.

»Ja, hej, det är Demona Vampirica.«

»Bra, det här är Anna. Hur går det med kongressen?«

»Ja, tack bra, vi kommer nog att bli klara tidigare än väntat idag; det blir stressigt i morgon, men det är inte mycket vi kan göra, eftersom vi väntar på utställare och deltagare.«

»Skönt att höra. Du, jag undrar om du kunde hjälpa oss med en grej, eller det är inte till oss egentligen...«

»Åh, vad då? Jag har lite mycket i skallen och jag skulle egentligen behöva varva ner.«

»Vi har hittat en del kylskåp, tusentals kanske, med människor inlåsta i, som vi skulle behöva ha hjälp med att släppa ut.«

»OK, jag skickar ner lite liemannagoons.«

»Tack. Det är borta vid kylskåpsfabriken.«

Vi avslutade samtalet. Nu kom kylskåpsmontörerna ut.

»Vad fan håller ni på med?« skrek en som jag tror var förmannen – han var dekorerad i färggranna fjädrar och hade ena armen gipsad. »Det är faktiskt vår arbetsdag, har ni tillstånd?«

»Det gäller ett experiment på universitetet,« sade du, »vi tror att det kan vara farligt.«

»Du, det bryr jag mig inte om. Vi ska leverera tusen kylskåp till dem och vi har fått betalt i förskott.«

Då kom fyra ambulanser till, med två personer i varje. Sjukvårdaren som hade stannat kvar kom upp för trappan och vinkade till sina kollegor. »Det kan finnas hundratals här nere! Det är tusentals kylskåp! Ta med bårar ner!«

Jag hade fortfarande ont i huvudet när ett gäng poliser kom på cyklar.

En sjukvårdare fick syn på dem, armbågade till sig uppmärksamhet från en kollega, och pekade. »Poliser,« sade han med en fnysning.

När polisen såg att det var ambulanser där, stirrade en polis en sjukvårdare i ögonen, sade »Räddningstjänst,« och fnös.

Du drog mig i blusärmen. »Ska vi gå ner och hjälpa till?«

»Jag vet inte om jag klarar det,« sade jag.

»Jag vet, men vi kanske kan rädda några. Det är ju viktigt!«

Jag hatade det där mabla freonmausoleet. De nio från räddningstjänsten slet upp dörrar vilket gjorde att ljuset flackade och ändrades, de delade ut varma filter och de sorterade upp människorna i levande och döda.

Jag ledsagade en frusen man upp för trappan. »Vid Yukon, jag var vid Yukon, men där var det aldrig så här,« sade han.

En bokbuss tvärnitade så hårt att regnblandat grus flög ett par meter och föll smattrande ner i en vattenpöl. Bakdörrarna öppnades och fyra skelett-liknande män i svarta munkkåpor hoppade ut med varsin lie beredd. Först försökte de se svintuffa ut, men de verkade inte riktigt se någon fight, så en av dem vände sig till de andra. »Är det här det var något problem? Vad var det vi skulle göra egentligen?«

Poliserna gjorde sig stenkalla och redo. En av dem kunde inte hålla sig, viftade vilt med sin fria vänsterarm och skrek »Det är döden! Det är döden! Nu blir det lie vs. naginata-fight en masse!«

»Var det inte ett räddningsuppdrag vi skulle på?« sade en av skelettgubbarna. »Nu verkar det ju bli fight i alla fall,« sade han med en suck.

»Åh, nej!« Jag gick ner för trappan igen.

En polis hade kommit ner och stod och tjafsade med en sjukvårdare, samtidigt som ett par kylskåpsmontörer hade gjort sig beredda att slåss med armeringsjärn och oljiga cykelkedjor.

»Om vi slår ifrån strömmen kan vi kanske hejda de värsta köldskådorna,« sade sjukvårdaren, och slog ifrån en strömbrytare. Alla kylskåpsdörrar och -leddar släcktes.

»Då ser vi ju inget,« sade polisen, och slog till brytaren igen. Jag hörde det där lite sprakande, blinkande ljusljudet när många lampor tänds.

»Vi har ju ficklampor,« sade sjukvårdaren, tände sin ficklampa och slog ifrån brytaren igen.

»Vad fan! Våra löpande band och maskiner stannar där uppe,« sade kylskåpsmontörernas förman, och slog till brytaren. »Fabriken måste hållas igång till varje pris!«

Jag hörde, från andra sidan rummet några hundra meter bort, doktor Is skrika. »Varför blinkar det? Mina kroppar! Mina kroppar! Mina. . . patienter!« Det gnisslande ljudet av en jättespindel som gjorde sig redo gav mig en kall kår.

Jag sprang upp för att se doktor Is, men möttes av synen av poliser och Demonas skelett-liknande kongressvakter i full strid. De parerade varandras slag med skaften – tock! klack! – men jag såg att en polis och en skelett-livvakt redan hade fallit. Lie vs. naginata är en kampform där det inte finns »nästan« och »kanske«. »Sårad« är också ovanligt, antingen dör man eller så dör man inte. Poliserna var fler, men till skillnad från när du hade din fight nyss så var de här skelett-livvakterna beredda.

En ambulans körde hit, men jag tror att det var en av de tidigare som redan varit borta på sjukhuset och lämnat överlevande, och sedan vänt. (Det kan inte ha varit norra sjukhuset, det har vi ju rivit, du och jag, men det finns ett sjukhus som heter Vår Nådiga Moder som ligger i pensionärskvarteren, det kan det ha varit.)

Det var nu som doktor Is kom runt skolans hörn. Hon red en jättelik spindel/spilder-varelse – vad ska vi kalla de stora? – och den gjorde djupa märken i asfalten där den klev med sina högt bågade leder och spetsiga fötter.

»Vad gör ni med mina kroppar?« Is i mitt bröst; de där benen kunde skada eller döda flera av oss i ett enda svep.

En av sjukvårdarna, som just varit på väg in i en ambulans för att köra iväg en liten grupp överlevare, gick ut ur sitt fordon igen. Hon såg skräckslagen ut, när hon tittade på doktorn högt där uppe.

»Doktor Is,« sade hon. »är det här dina patienter?«

»Ja, det är det verkligen!« sade doktor Is. »Vad är det frågan om? Har ni behörighet att avbryta deras kylskåpsterapi?«

»Med all tillbörlig respekt, doktorn,« svarade sjukvårdaren, »vi visste inte att det var era patienter, och det finns fler döda än levande där inne. Jag skulle. . . « Hon tystnade.

»Vad skulle du?«

»Jag skulle råda dessa patienter att be om ett kompletterande utlåtande från en annan läkare innan de fortsätter den här kontroversiella ›behandlingsformen‹. Jag ser inte hur det skulle göra någon nytta att så kraftigt kyla ner alla patienterna, speciellt med tanke på att de alla har uppsökt vård av skilda anledningar.«

»Det är inte upp till dig att ge mina patienter råd,« sade doktorn, och

nu var hon fräsande och bitter. »Nu kan du och dina kollegor hjälpa mig bära tillbaka de här.«

Jag såg på sjukvårdaren; hennes ögon sjönk, hennes axlar sjönk, hennes hjärta sjönk. Hon satte bara ner den tomma båren och gick därifrån.

Några av de andra sjukvårdarna började långsamt och tveksamt bära tillbaka människorna in i kylarna.

»Nej! Vad gör ni!« ropade en kostymklädd man när de stängde om honom. Han bultade på insidan av dörren. »Släpp ut mig, för Guds skull!«

En polis tog en sjukvårdare hårt i armen. »Vad håller ni på med?«

En annan av poliserna tog ett par steg dit, och såg nyfiket och aggressivt på.

»Blir det polis vs ambulans-fight nu, eller? Har sköterskorna blivit knäppa?« Hon höll ett hårt och ryckigt tag i sin naginata, vars skaft slog i golvet, helt lätt.

Sjukvårdaren var bara helt slapp och uppgiven, och gav inga signaler på att vara redo att slåss. Hon drog en suck. »Det är order från Doktor Is,« sade hon.

»Som om vi skulle bry oss om det,« sade den av poliserna som velat lägga sig i, »det är olagligt att låsa in människor i kylskåp. Nu blir det fight!«

»Nej, vänta!« sade den första polisen. »Jag har hört det där namnet förut, låt mig tänka. . . «

Det gnisslande ljudet av enorma metallknän hördes utanför, och några poliser stapplade ner för trappan. »Det är krig där ute, de där liarna är helt galna!«

»Nu minns jag!« sade den första polisen. »Insatsledaren hade fått ett erbjudande som hon fortfarande ville utvärdera. Våra order är att avvaktas, kanske Doktor Is kommer att alliera sig med oss.«

Uppe på gatan såg jag hur Demonas livvakter gick loss på doktor Is jättespindel. Metall skar mot metall och liarna hade lämnat repor; men ganska grunda. Plötsligt såg jag hur ett av spindelbenen for ut rätt åt sidan och sparkade i väg en av livvakterna. Han måste ha flugit tjugo meter, rätt in i en vägg på andra sidan gatan, men benet som sparkat honom verkade inte gå att få på rätt köl igen, det verkade ha fastnat uppe och metallvarelsen vacklade. De två kvarvarande av livvakterna såg dystert på varandra, på sina fallna kamrater och på de tre poliser de hade besegrat. »Att det aldrig tar slut,« sade den ena.

»Ja, jag vet,« sade den andra, medan han höjde sin lie bakåt som en

golfsving. »Kom igen nu, Olof, nu sänker vi den här!« Han hoppade upp, och svepte sin lie så bladet körde en bra bit in genom gummit i knät. Där fick den sitta, men det var uppenbart att det benets knämotor var körd. Den andra av livvakterna – Olof, tydligen – ryggade undan lite, och kollade trappan för att se om poliserna skulle vilja dra igång fighten igen. »Ge mig en lie eller ett sånt där knivspjut till, Olof!«

Olof tog upp en naginata av fint sunburstlackerat körsbärsträ och räckte den till sin kamrat, som började hacka frenetiskt på ett knä till. Då föll spindelroboten. Doktor Is kanade av den lilla stolen där uppe och for någon meter längs asfalten. Hon skakade på huvudet för att kvickna till, rafsade åt sig sin fjärrkontroll och stoppade tillbaka den i bröstfickan, och drog sin stora kniv medan hon först rullade ihop sig genom att dra upp och ihop knäna, och sedan ställde hon sig i en defensiv ställning. Hon backade tillbaka, men hela tiden med spända ben.

Det var då jag kände doften av hästar, och så hörde jag dem. Hovar och gnäggningar. En strålande vacker, nästan överdekorerad, pastellviolett droska med ett ekipage på fyra svarta plymprydda hästar kom längs gatan, parallellt med parken. Kuskarna hade polisuniform, komplett med den där rödvita plastbrickan.

Ekipaget stannade utanför kylskåpsfabriken. En av kuskarna klättrade ner, och öppnade dörren. Det var min mormor, med sitt blanka huvud, sin blå ögonskugga och sin slitna blå badrock. Hon hade en kofta under, som sedan länge förlorat sin form i tvätten, och ett par noppiga tweedbrallor. Hon rökte cigarr, men jag såg de trasiga små crack-glasflaskorna på droskans golv.

Hon klev ut, och nu såg jag vad det stod skrivet med svart tuschpenna på hennes bara mage. »Insatsstyrkan Rättfärdigt Korståg Mot Ondskan: Insatsledare«.

Doktor Is, som vid det här laget hade ställt sig med ena benet spänt bak mot en tegelvägg, redo att hoppa framåt, och stödde sig på det andra, med den stora kniven redo i en klassisk stick-position, tittade upp. Hennes pannspegel glimmade och hennes kattlika ögon var uppspärade. Hennes korpsvarta hår hade börjat tova sig och nackens tvättbjörnssvans låg ner över axeln, fram över halsen och ner över bröstet. Hon fladdrade med näsvingarna, och satte långsamt ner foten på marken igen, bredvid den andra, utan att sänka garden med kniven.

Den av Demonas livvakter som fällt den stora metallbesten ryckte ur

sin lie ur motorn–stålbenet sprattlade till en sista gång–och satte ner skaftet i asfalten och stöttade sig på det.

Mormors båda kuskar höll händerna på sina svärd. Mormor var den perfekta, omöjliga blandningen mellan nonchalant och spattig. Hon tog ojämna steg. På ena foten hade hon en handgjord träsko som hon hade haft så länge jag kan minnas, på den andra hade hon polisernas standardsko: en vit converse-kopia med märket bortsprättat. Runpistolens kolv stack upp ur högra badrocksfickan, och hon hade mammas svarta baseballträ i handen.

Hon harklade sig; inte så mycket för att få allas uppmärksamhet, den hade hon redan, men den där cigarrstumpen såg ut att vara anledning nog. Röken fick mina ögon att tåras.

»Anna,« sade hon med en nick till mig. »Eva,« sade hon till den av poliserna som hade varit mest aggressiv nere i källaren. »Eva, jag fick precis en rapport om att doktor Is är inblandad i det här, stämmer det?«

Eva nickade, pekade bort mot doktor Is, blundade och svalde. En svettdroppe rann ner för hennes kind.

»Anna,« sade mormor till mig, »du skulle ha sagt att doktor Is var inblandad. Jag är väldigt intresserad av ett samarbete med henne. Hon har gett mig ett mycket attraktivt förslag om en kraftfull mekanisk förstärkning till kåren.«

Doktor Is började försiktigt att le, och hon sänkte kniven. »Det stämmer,« sade hon lent, »jag...«

Mormor började gå mot doktor Is. Hon vägde baseballträet i sina händer. »Låt mig se på dig!« röt hon.

Hon släppte baseballträet, lät det bara falla mot marken, och tog doktors huvud i båda händerna och vred det försiktigt åt olika håll så hon kunde se. Efter att hon hade sett in i ögonen och munnen spottade hon i väg cigarrstumpen över axeln.

»En jävla vampyr!« sade hon. »Doktor Is, jag hade intrycket att du var en respekterad vetenskapare. Så får jag nys om de här dumheterna.« Nu stod doktorn på tå, för att inte belasta nacken. »Du äcklar mig!« Hon slängde doktorn åt sidan. »Du äcklar mig.«

Mormor plockade upp sitt baseballträ, och spottade igen.

»Vad ska vi göra med dig?« sade hon, och tittade på doktorn. »Vad ska vi göra med dig, och hur ska vi göra det?« Hon slog med baseballträet i sin handflata. Doktorn reste sig upp, hukande först, för att ta upp kniven och, tror jag, för att hon var rädd. Sen helt. Hon höll sig om nacken.

Hon drog upp sin fjärrkontroll ur bröstfickan och tryckte på några av knapparna. Jag täckte mina öron med händerna medan de gnisslande jättebenen sprattlade i luften. Sen tystnad igen. Doktor Is kastade sig fram för att knivsticka mormor, men hon slog framåt med baseballträt. Det träffade doktorn med ett krasande ljud, och doktorn ryggade tillbaka.

»Det här är inte OK, mormor!« ropade jag. Hon ignorerade mig.

Doktor Is höll sig för magen. Hon blödde av det där som vampyrer har i sina ådror. »Vi kan fortfarande samarbeta,« sade hon.

»Vi får se,« sade min mormor.

Det var då du kom upp för trappan, med en filt svept om en ung, blek kvinna.

»Du! Vet du vad du är?« sade mormor till dig. Du bara tittade på henne som om hon pratade ett annat språk. Hon fortsatte rasa. »En förrädare! Du har svikit poliskåren, för att imponera på din lilla KK här. På Anna. Mitt ›barnbarn‹. Fy fan, du kommer ångra dig om du ger dig i lag med henne. Lojalitet betyder inget för henne.«

»Det funkar så länge det funkar,« sade du. »Jag litar på henne.«

»Hon har gått bakom ryggen på mig, och mer än en gång har hon kört in en kniv där!«

Du vände dig mot kvinnan med filten. »Sch, klarar du att springa? Spring härifrån, det här är inte över och det kan bli värre innan det blir bra.« Hon gick haltande därifrån, så fort hon kunde. Hon tittade på dig med tvekan i blicken.

Mormor pekade finger åt henne. »Stick då! Ingen har bett dig.« Kvinnan svängde runt ett hörn men jag hörde fortfarande hennes snabba steg där jag stod.

Mormor riktade sig till dig igen. »Anna är en sån jävla fuck-up. Hon gjorde aldrig vad hon skulle utan lade bara ner en massa tid på andras grejer. Trodde hon kunde bli något. Plugghäst. Hon har aldrig haft ett hederligt kneg heller.« Det var inte sant. Jag hade alltid gjort uppgifterna mormor gav mig innan jag satte mig med matten, och vad jobb beträffar hade jag hjälpt till heltid på gården de senaste åren. Hon skulle aldrig kunna säga något sånt här direkt till mitt ansikte, men det var lätt för henne att säga det nu, även när hon visste att jag hörde.

En gång hörde jag henne prata i telefon. »Kan du förstå hur det känns för mig att fel barnbarn har dött, och min älskade make också? Om det bara varit Anna den där gången!« sade hon, och hon visste att jag hörde.

Du tog några djupa andetag. »Du är arresterad,« sade du till henne.

»Åh, unga fröken konstapel rider igen? Det har du... det har du inget för! Vet du vad jag har som du inte har?« Du lutade dig mot trappträcket. Ditt ansikte var helt rödflammigt av regnet. Mormor tog fram en röd-vit polisbricka ur fickan. Det stod »Hej! Mitt namn är Vera«, men Vera var överstruket och ersatt med »Mormor«. Hon satte fast den med säkerhetsnålen direkt i huden, punk style.

»Det är *du* som är arresterad,« sade hon, och nickade till Eva som gick fram till dig med ett par handklovar.

»Jag är ledsen för det här, Ginna,« sade hon.

»Fint det,« sade du, »det kan du ju trösta dig med efter att du har fluffat huvudkudden i natt.« Eva drog in dig i den där stinkande droskan.

»Jag menar det,« sade hon. »Det här är inte som jag vill att det ska vara. Förstår du inte hur viktigt hennes uppdrag är? För oss?« Hon stängde om dig, och vände sig mot oss igen.

Mormor skakade aggressivt på huvudet, som om det kliade någonstans. »Nog med larv,« sade hon, »tillbaka till ärendet. Hur ser det ut där nere?«

Eva svarade »Det är tusentals kylskåp, och många innehåller kroppar.«

»OK, vi drar,« sade mormor, sedan ropade hon »Hörrö!« till en sjukvårdare. »Plocka upp folket i vitt och för dem till Vår Nådiga Moder. Polisen framför allt! De andra kan du pula in i kylarna eller göra vad du vill med. Jag bryr mig inte.«

Sjukvårdaren kallade upp sina kamrater från källaren och de började bära in döda kroppar i ambulanserna. Det var bårhuset nästa för alla – poliser, sjukvårdare och de två av Demonas livvakter som strukit med. De två överlevande livvakterna körde iväg med sin bokbuss.

Mormor vände sig mot mig med en blick som helt plötsligt var öm. »Hur är det med dig, Anna?« sade hon. »Vill du ha lugnande? Ska jag be sköterskorna ta med dig också?«

»Lämna mig bara ifred.«

Mormor klev in i droskan där du var, och jag såg in i dina ögon igen. Du verkade trött, men jag såg fortfarande glöden. Jag mimande »Akta dig för de svidande örterna«, och då log du, och jag såg hopp i ditt ansikte. Mormor stängde dörren och två poliser klättrade upp och kuskade bort ekipaget. Snart var ambulanserna också borta.

Doktor Is gick fram till sin fallna skapelse och började rota bland delarna. Efter ett tag stirrade hon på mig med de där kattögonen.

»Vad fan glor du på?«

»Inget,« svarade jag, och vände bort blicken. Jag var blöt av regnet, jag började frysa och jag var lämnad ensam kvar. Skulle jag gå ner och se i källaren om det var något jag kunde göra där? Skulle du ha gjort det? Jag tog i det blöta räcket och började gå ner.

»Vart tror du att du är på väg?« ropade doktor Is. »De där kropparna är mina! Låt dem vara!«

Hon fortsatte rota och jag svarade inte. Usch, jag visste inte vad jag skulle göra. Jag visste inte vad jag *kunde* göra, och jag gjorde mig beredd på att se den där elektriska gravkammaren med sina blinkande temperaturleddar igen.

När jag kom ner var strömmen avslagen igen, och alla dörrarna öppna. Batteridrivna handlyktor stod överallt. Kylskåpsmontörerna, med sina traditionella fjäderskrudar, blåställ och ögonskydd, höll på att bära upp de sista överlevande.

Jag kunde inte hejda mig. »Va? Jag trodde att ni var på doktor Is sida?«

»Vi strejkar,« sade en som jag tror var andreförmannen, eller kanske någon form av stam-präst för fabriken. Hans armar var kantade av måsfjädrar och han bar en liten flicka inrullad i en filt.

»Sade ni inte ›till varje pris‹ förut?«

»Visst, det är en stor order, och vi förlorar mycket på det här, men det är människoliv vi pratar om.« Han avbröt sig och vände sig till en annan av montörerna. »Henry, om du inte får upp dörren själv, be Annie hjälpa dig när hon är klar med proppskåpet.« Han fortsatte gå. »Det är för jävligt. Jag kan inte betala min systers läkarräkningar, men så har den sjuka vampyren råd att göra så här,« sade han.

Jag tvekade. »Jag tror till och med att hon kanske *får betalt* för att göra så här.«

Han såg arg och besviken ut, sen skakade han bara på huvudet. »Tja, vi skulle ju också ha fått betalt för det här sjuka experimentet. Hjälp till här istället.« Jag såg undrande ut. »Hjälp Henry med den där båren till exempel.«

Ruter kung – Ginna

Va? Jag trodde att du mimade »Jag älskar dig!« De där svidande örterna skulle jag ha aktat mig för i vilket fall som helst. De har förvridit skallen på hela kåren. Droskan hade tonade glasfönster, men man kunde se ut hyfsat i alla fall. Jag hade knappt sett den här fin-droskan innan, den brukar stå inlåst. Stina har aldrig använt den. Inuti var den redan ganskaäcklig. Fimpar, använda pappersnäsdukar och trasiga flaskor av olika storlekar. Mineralvatten och tomma brustablettstuber. Tomma medicinkartor, planteringsjord, rakblad och jag kan ha sett en kanyl. Pocketböcker som hade blivit förstörda av smuts.

Din mormor tog av sig polisbrickan och lade den i fickan.

»Du ser sjuk ut,« sade din mormor till mig. »Jag kan hjälpa dig om du vill.«

»Jag klarar mig.«

Hon tog fram sitt baseballträ och höll det i ena handen, beredd att reagera om jag skulle göra något. Sedan lutade hon sig fram, hela tiden med ett fast grepp om baseballträet, och tog fram en röd-svart-rutig liten väska som hon hade haft inpetad under sitt säte. Det första hon tog fram ur väskan var en liten burk, som hon öppnade. Det luktade gott, lite som aprikos kanske, men det stack också i näsan. Jag försökte hålla andan.

»Jo, jag kan smörja in dig med det här,« sade hon och höll upp burken mot mitt ansikte.

»Tack, det är bra,« sade jag, och spjärnade upp ryggen mot den hårda träbänken och gjorde mig beredd till en åsnespark. Din mormors knogar vitnade runt baseballträet medan hon stängde burken igen.

»Tja, det är ju frivilligt, tyvärr.« Sen tog hon fram en flaska flouriderat mineralvatten, och en C-vitamin-tablett ur en tub som hon bröt i fyra bitar som hon petade ner genom flaskhalsen. Det brusade över och den orange:a vätskan rann över hennes handrygg. Hon halsade flaskan, och

drog ihop ansiktet för att pto:a som en häst. Jag såg ut genom fönstret – skulle jag kunna öppna, hoppa ut och rulla runt? Vi var i polisgaraget redan. Din mormor började skala en apelsin och stoppa skalbitarna i munnen.

Jag sparkade upp dörren, och kastade mig ut. »Vad fan?« skrek din mormor, och dunkade baseballträt efter mig. Jag grep tag i det innan det träffade mig och använde det för att vända mig så jag skulle landa OK. Jag slog knät, det kan ha varit i golvet men jag tror att det var i droskans kant, men lyckades precis hindra mig från att slå i pannan också.

Jag började springa, men kuskarna hade sett mig och någon kastade en kaststjärna som träffade i min vad strax under mitt onda knä. »Inte giftig, inte giftig,« önsketänkte jag, men jag kände hur det svarta pulvergiftet började bita. Jag slet upp en golvbrunn och klättrade ner till våningen under, det var tänt. Jag gömde mig bakom rockarna i klädhängaren där nere.

Blodådrorna i huvudet bultade och spände, jag visste inte riktigt var jag var. I ett kapprum, men till bevisavdelningen, till stallet eller till det där nya presskontaktsrummet?

Jag hörde hur dörren öppnades och någon ropade »Hon kan inte ha kommit långt!«

»Det vete fan, Ginna känner labyrintherna här nere som sin egen flicka.« I vanliga fall kanske.

De sprang förbi, och mitt hjärta log. Jag hade klarat mig. Jag försökte öppna ögonen och mina hårt knytta nävar, men kroppen svarade inte. Allt var svart, och nu vek sig mitt andra ben också.

Hjärter fem – Anna

Älskar? Ginna, du är en underbar KK och när dagarna är mörka vill jag vara med dig. Jag gör det med dig när du vill, OK? Du behöver inte vara orolig för att jag ska försvinna från dig.

Jag ville ta en paus från allt när vi var klara i kylskåpshelvetet, men jag hade ingenstans att gå. Jag kände inte stan så bra, och allt verkade så omgjort.

Jag gick åt andra sidan, jag ville inte förirra mig in på industriområdet, men jag ville inte gå tillbaka till parken heller. Då såg jag en skylt, mellan en telefonkiosk och en skulptur som föreställde Richard »Tricky Dick« Nixon. Skylten var märkt med bokstaven M, och det fanns en smal trappa ner i underjorden. Först tänkte jag M för Mormor, men jag var ändå nyfiken och hoppades att det kunde vara något annat. Kanske betydde det Mat?

När jag kommit ner var jag i en sal med väldigt högt i tak. Belysningen var vacker och rummet var dekorerat med kakel i rött, gult, blått, svart och vitt. En del av rummet var nedsänkt kanske en halvmeter, och jag klättrade ner för att se. Här nere låg det damm, grus, och långa metallbalkar som löpte längs med rummet och vidare. Den här nedsänkta delen av rummet verkade inte ens tillhöra rummet, den fortsatte i en tunnel åt båda hållen. Nu såg jag en skylt där det stod att en av »skenorna« skulle vara strömförande. Hjälp, kunde de inte ha varit lite tydligare med det? Jag vände mig om och klättrade upp. Här uppe fanns några andra skyltar som verkade ha vettig information.

En av skyltarna verkade vara en karta, men med alla perspektiv helt förvridna. Den var vacker, den tilltalade mig direkt – de hade dragit ut alla tänkbara färdvägar till raka linjer. Kartorna bar namn på delar av staden, de flesta namn jag aldrig hört förut. Linjerna bredde ut sig i olika färger. En bärnstensgul linje löpte från Downtown, via Aprilcentrum,

Sjöfartsmuseet och Gipsbacken till Höststaden och vidare till industriområdena. Höststaden, dit skulle jag kanske åka. Det var där simhuset låg, dit de hade fört mig. Jag kunde äta falafel och gå en promenad, samla kraft innan jag skulle försöka befria dig.

Då anlände något slags fordon som åkte längs »skenorna«. Dörrarna öppnades. Jag gick in och satte mig på en vadderad bänk. Dörrarna stängdes, och fordonet fortsatte åka.

Då kom det spildrar. Jag visste inte ens om jag hade klivit på rätt vagn, och de var kanske tio stycken. Kan man byta vagn medan det rullar? De kröp över fönstren, jag förstår inte hur de kan få grepp så lätt, vagnen skakar ju.

Några började spinna ett nät längst bak. Fyra, fem av de andra kröp närmare mig. De kunde ta ett språng när som helst, och det verkade som att de redan hade fått känn på min lukt. Jag började snöra upp min ena känga, och fick av mig den fort, med fumliga fingrar. Plötsligt tvärstannade vagnen. Jag såg ut. Vagnen stod vid en upplyst underjordisk sal, liknande den som jag precis varit i. På en stor skylt stod det »Aprilcentrum«.

Alla spildrar kröp ut ur vagnen. Jag vet inte om de fortsatte längs tunneln, eller ut i Aprilcentrum, eller om de började krypa utanpå tåget istället.

Jag tog inte på mig kängan, men jag flyttade mig från väggen där jag satt och satte mig mer centralt. Under hela resan tittade jag mig åt alla håll som en galning. Jag blev snurrig av allt vridande på huvud och axlar, men de skulle inte få ta mig med överraskning igen.

Efter flera stopp stod det »Höststaden« på skylten utanför, och jag skyndade mig av; jag gick nästan av baklänges eftersom jag ville titta på vagnen.

Jag satte mig på en stenbänk, tittade på tåget medan jag försökte hämta andan – det verkade inte vara någon fara, och de här vagnarna var vackra. Jag snörde på mig kängan igen.

Den här salen var inte likadant dekorerad som den förra – den här var mycket mer up-to-date, med stora målade glasrutor som föreställde olika scener och ikoner, och ett högt kupoltak, och snirkliga stenkolumner. Två skråpukar satt på varsitt stenlejon vid utgången. Från ett stort krucifix hängde en staty som föreställde Petrus, med fötterna överst, med röd färg som skulle föreställa näsblod som rann ner för hans kinder och hår.

Jag knixade högljutt med knäna, och gick upp. Regnet hade minskat

till ett rött duggande, och träden sträckte sina grenar mot den grå himlen som för att ge upp.

Eftermiddagsluften kändes konstig och främmande. De grå, runda, fönsterlösa husen tornade upp sig överallt omkring mig, och det var svårt att få någon ordentlig sikt eller bäring.

Skyltarna var skrivna med ett alfabet som jag aldrig sett förut, utom skylten med M:et som ledde till trappan jag just kommit från. Jag började gå ändå. Så länge jag visste var jag varit skulle jag alltid kunna gå tillbaka.

Det blåste och ytan krusade sig på pölarna med regnvätska. Efter ett tag tyckte jag att jag kände igen mig; jag var på gatan där jag hade fått lift tillbaka till downtown sist. Falafelrickshaw:n var inte kvar, men badhuset var förstås det. Jag gick in – kanske kunde jag värma mig – men det var med obehag i magen. Jag var beredd på det värsta här, även om jag inte såg någon mening för dem att vara här nu när de hade full polisbehörighet igen, och tillgång till hela häktet.

Jag kände en doft som påminde mig om vatten. »Klor,« tänkte jag först, vatten är ju doftlöst, men det var inte klor. Det var hav.

Jag gick genom omklädningsrummet, och nu låg det en t-tröja och en stickad tröja här, och mössa, halsduk och vantar. Ute i simhallen var det första jag såg en rullstol nära bassängkanten. Det andra jag såg var vattnet. Bassängen som varit tom igår var full med hav idag.

En kvinna simmade omkring i vattnet – hon simmar så fort, tänkte jag först – innan jag registrerade att hennes underkropp var som en stor fisk, med fenor och fjäll. En blandning mellan kvinna och fisk! Hennes simmande var som en lek, en dans, och hon verkade kunna vara under vattnet precis hur länge som helst. Jag var som hypnotiserad. Jag satte mig ner vid kanten, och då såg hon mig. Hon var vacker.

»Hej!« sade hon, och simmade fram till mig. Hon log först, sen när hon såg min förundrade min och att jag stirrade på hennes kropp blev hon besviken.

»Åh,« sade hon och tittade själv ner, »ja, jag vet vad du tänker.«

Hon gjorde en gest ner mot sitt bara vänstra bröst, och det svaga ärret där det högra hade suttit. »Är jag fortfarande en kvinna, med ett bröst borta?«

Hon lade armarna över bröstet, och dök ner under vattnet några sekunder, och stack sedan upp huvudet. »De tog det för några år sedan. Cancer. Alla reagerar som du.«

»Nej, det var inte det! Det var bara. . . «

»Åh, vilken fin röst du har!« sade hon, mitt i min mening.

»Det var bara att jag aldrig sett en sån varelse som du förut.« fortsatte jag.

»Har du inte? Jag har sett såna som du förut, människor, men aldrig så fina. Fast jag tycker det är läskigt, det där ni använder för att gå omkring på land.«

»Vad är du?«

»Jag heter Laurie. Människorna kallade sådana som oss för sjöjungfru förut, eller sirener.«

»Sjöjungfru? Även killarna?«

»Killar? Aha, nu förstår jag. Nej, det funkar inte så för oss. Du... hoppa ner i vattnet så kan vi simma medan vi snackar.«

Jag snörade av mig kängorna och klädde av mig på överkroppen, sen tvekade jag. Det var ett tag sedan jag badade och jag hade precis haft mens. Jag saknade redan någonstans att kalla »hemma«.

»Kom igen!« sade Laurie, och jag gillade hennes melodiska röst minst lika mycket som hon gillade min. Hon gjorde en bakåtvolt under vattnet.

Jag drog av mig jeans, trosor och sist strumpor, och gick fram till trampolinen. »Jag heter Anna, förresten.« Jag klättrade upp för den.

»Oj, det där har jag aldrig kunnat göra,« sade Laurie. »Jag fattade inte ens att det var meningen att man skulle ta sig upp för den där.«

Jag gjorde en fällknivsdykning ner i vattnet. Det var svalt och saltet sved. När jag var liten hade jag eksem, jag kunde bada i tjärnen men inte i havet.

»Det var tomt här igår,« sade jag. »Inget vatten.«

»Mmm, jag flyttade äntligen in i morse. Det har varit bestämt länge, men det blev inte klart med allt vatten och så förrän nu.«

»Vilka hyr du av?« Jag var nyfiken på att veta mer; även om jag var övertygad om att det var en av min mormors hjärntvättade poliser som hade fört mig hit första gången.

»Det är övergivet. Jag tror att det tillhörde en skola, men det var flera år sedan. De har ju centraliserat så mycket.«

Hon simmade runt i en cirkel på botten. Hon var så snabb! Efter ett tag stack hennes huvud upp igen. »Vi får se om jag kommer att trivas här. Jag måste ligga i vatten, åtminstone på nätterna, annars riskerar jag att torka ut i sömnen.«

»Får du inte russinfingrar?« sade jag.

»Om jag är på land för länge, ja« svarade hon. »Jag visste inte att det hade ett namn. Russinfingrar.«

»Jag åkte ett så märkligt fordon hit,« sade jag, »en underjordisk vagn.«

»Åh, metron?« sade hon. »Att du vågar åka med den!«

»Hur så?«

»Jag vet inte, jag har aldrig sett den själv, men jag hörde en så märklig berättelse. . . «

»Vad då?«

»Att luften där nere var. . . konstig på något sätt. Giftig. Att folk inte fick vara där nere för länge, för då kunde de dö.«

»Jobbade ingen där nere då? Hur kunde de bygga den, vem skötte den?«

»Vissa vande sig vid luften där nere. De märkte inte ens att det var något speciellt, att det luktade konstigt bara.«

»När jag var där var det ingen där nere,« sade jag.

Hon plaskade lite med bakfenan, och slängde med sitt korta, blöta hår.

»De som hade vant sig vid luften där nere dog så fort de kom upp i den vanliga luften. Nu är det bara robotar som vågar åka med metron, men så vitt jag har hört så går den fortfarande. Punktligt.« Hon dök ner under ytan igen.

Den här gången var hon nere så länge, och rörde sig fort. Jag tappade bort henne med blicken ett tag, så var hon i mitt synfält igen.

»Du måste verkligen älska att simma,« sade jag, »det är verkligen din grej.«

»Hmm. Älskar människor att gå?« frågade hon, och tittade mig rakt i ögonen.

»Ja, jag vet inte,« sade jag. »Ja, kanske, men vi tänker inte på det så. De som kan gå vill oftast inte gå, de uppfinner cyklar och vagnar och fordon.«

»Som metron.«

»Ja, som metron.«

Jag vände mig försiktigt till rygg och simmade långsamt. Himlen var grå med isgula strimmor.

»Du,« sade jag, »kommer du ihåg hur det såg ut innan solen försvann?«

»Visst, himlen var blå och vattnet blänkte så vitt som det aldrig gör annars,« sade hon.

Jag var tyst ett slag, kanske dyster. Jag vet inte.

»Igår såg jag stjärnorna för första gången på flera veckor,« sade Laurie, »det var en sån där natt där himlen är alldeles svart och de där prickarna är så tydligt vita.«

»Det brukar vara svårt för mig att se stjärnorna,« sade jag. »Jag har ett litet brytningsfel, men inget annat synfel, så jag brukar inte ha glasögon.«

»Igår skulle du ha sett dem, jag lovar!«

Jag doppade huvudet igen och när jag kom upp fick jag nysa bort lite vatten.

Laurie såg på himlen, med en nästan nostalgisk blick. »Visste du att stjärnorna är som solar långt bort?«

»Ja, det vet jag, eller det var väl solen som var en stjärna som låg nära. Jag kommer ihåg när min mamma berättade det för mig. Det kändes som en saga.«

»Mamma?« sade Laurie. »Det funkar inte så för oss. Vi har funnits alltid.«

»Det är väl en människogrej.«

»En annan människogrej som jag har hört talas om är att människor bara använder 10% av hjärnan, eller något sånt.«

»Åt gången, ja! Eller, det där är bullshit. Man kan använda allting där inne, men det är jobbigt, och det krävs att man har något sätt att hitta och sortera sina grejer.«

»Hur då?«

»Sortera sina insikter i liksom trädform, eller som ett nystan eller ett stort valskelett, och använda några i taget,« sade jag.

Vi hade simmat på den grunda sidan ett tag, men nu var vi ute på den djupa igen.

»De flesta människor jag träffar har bara en sak i skallen,« sade hon. Nu simmade hon helt nära mig.

»Ja, det kan jag tänka mig,« sade jag. »Matematik från morgon till kväll; modulosaritmetik och deriverade ekvationer.«

»Mmm, det är fint, men jag tänkte på en annan grej.« Hennes röst lät som en sång. Hon drog försiktigt till sig min arm och lade min hand på sitt vänsterbröst, och smekte min handled.

Jag lade min nacke på hennes andra arm och tittade upp genom det öppna, trasiga glastaket igen. Det kändes som en sån där sång där man bara vill höra en takt till, sen bara en till, en sån som drar in en i en melodi man bara nästan, bara nästan kan förutsäga. Medan hon talade var det nästan som att jag kunde ta emot hennes ord telepatiskt samtidigt. Låt

mig visa dig telepati någon gång, Ginna, det är häftigt, det liksom ekar inuti huvudet. Nu höll hon sitt ansikte nära mig, hennes mun rakt framför min mun, och hennes ögon tittade in i mina. Det var så nära att jag blev lite snurrig av att min hjärna försökte få ihop bilden till stereo, trots att våra näsor var emellan. Som när man tittar i kors.

Hon smekte min arm från handleden upp till axeln, och flyttade sedan sin hand ner till min höft och utsidan av mitt lår.

»Jag tänkte,« och hennes ord hade rytm och betoning som en som andas väldigt tungt, »på en annan,« men jag hörde inga andetag, »grej.« Hennes hand rörde sig längs min hud, från utsidan, framsidan, insidan, och med tummen längs ljumsken och nuddade mitt krull.

Jag flyttade bort hennes hand från mitt ben, och drog bort mitt huvud från hennes andra arm. Jag drog ihop mig med knäna upp.

»Ja, det är härligt,« sade jag, »men jag gillar inte att göra det i vattnet, för lubrikationen sköljs bort. Speciellt inte i saltvatten. Så är det för mig i alla fall, det kanske är olika för andra.« Jag sträckte ut mig igen och trampade vatten, jag ville bottna, jag ville bottna så jag kunde ta lugnare andetag. Melodin i mitt huvud störde mina tankar, jag ville ha kontroll, var var jag någonstans? Som ett djur. . . men det var jag väl?

»Det är OK,« sade hon, »vi kan bara ligga här och kyssas.« Nu tog hon ett tag med varsin hand på vardera av mina axlar och förde mig baklänges ner i vattnet. Hon satte sina läppar mot mina, och när jag kände mina skuldror lägga sig mot botten kom den första kyssen. Det började vitna framför mina ögon, och de försökte vänja sig vid saltvattnet. Hon stal luft med varje kyss. »Dina andetag är gåvor till mig, Anna.«

Jag började kämpa emot, jag ville upp, jag försökte lyfta bort henne från mig. »Nej, töm dina lungor,« sade hon. »Lita på mig, låt mig tömma dina lungor, så kan du stanna här nere med mig.« Sången, sången kom aldrig till refräng eller så var den bara en enda refräng, den upprepade sig aldrig men den var hela tiden välbekant. Varje not lät rätt. Jag spjärnade emot med ryggen mot botten och tryckte ifrån henne med mina båda fötter. Hon piskade till med sin fiskstjärt och lade tyngden på sina axlar och sina armar, hennes fjäll rev mot min hud. Jag tog spjärn med höger arm, vänster ben och rullade runt, vek under min vänstra arm under mig och tog spjärn med den med, sen var jag fri. Jag sparkade hårt mot botten och sprattlade mig upp och bröt ytan. Huvudet kändes som om det skulle sprängas innan mina lungor gjorde det. Jag drog in efter luft, jag måste ha varit helt blå.

Jag simmade fort till stegen. Hon var också vid ytan nu, och hon skrattade, men skrattet lät inte äkta. Skrattet lät som om hon försökte dölja att hon skämdes, och sången var borta nu.

Jag klättrade upp på land och huttrade, jag tog om mina egna axlar med händerna, dels för att värma mig, dels för att trösta mig. Hon hade tagit i hårt.

»Så det är din grej, alltså?« sade jag. Nu öppnade sig himlen igen och små citrongula regndroppar föll och lämnade ringar på bassängvattnet.

»Ja,« sade hon. »Det är min grej. Det är en sirengrej.« Hon lät sorgsen, kanske besviken – på mig, eller på sig själv – och log stilla.

Det sved där dropparna med regnvätska träffade mig, och jag såg mot högen med mina kläder.

»Mina assistenter har öronproppar.«

»Jag ville ju bara prata med dig,« sade jag.

»Du får väl göra som Odysseus,« sade hon, »och binda dig vid masten om du inte vill bli indragen.«

»Oh, bondage? Up yours!« sade jag.

Jag tog klädhögen försiktigt för att inte mina armar skulle blöta ner dem. Jag visste att det fanns handdukar kvar i simhallens souvenirbutik. Jag gick mot omklädningsrummet. När jag var framme vid dörren vände jag mig mot henne igen.

»Nej betyder nej. Fatta det till nästa gång,« sade jag och gick ut.

Jag lade mina kläder på en bänk och testade en av duscharna. Den fungerade, och jag sköljde av mig vattnet och regnet. Det sved lite där dropparna hade träffat mig. Jag hade ont i ryggen och jag skulle nog få blåmärken. Jag var fortfarande andfådd.

Jag struntade helt i hur mycket jag droppade ner här inne när jag gick och hämtade ett badlakan för att torka av mig.

När jag hade fått på mig jeansen hörde jag att hon började sjunga igen. Sången ekade i huvudet och jag tog ett hårt tag i en klädhängare. Sen släppte jag och började springa, halvt påklädd, mot bassängen igen, redo att kasta mig ner i vattnet, redo att dra mina sista andetag.

När hon hörde mina springande steg slutade hon, och skrattade igen. Då kunde jag stanna. Jag tog mig för huvudet, det surrade i det. Vad ville jag? Härifrån. Jag måste härifrån.

Jag hörde hur hon ropade efter mig.

»Kom gärna hit någon gång och sjung för mig, du,« sade hon. »Jag gillade din röst och skulle gärna höra den i sång.«

Jag höll badlakanet över huvudet för att skydda mig från de sura, gula regndropparna när jag kom utanför dörren.

Ruter två – Ginna

Det första jag såg när jag vaknade var en suddig, romantisk stadsbild, men jag kände inte att jag stod; var var staden? Flög jag? Efter ett tag började det klarna lite. Det satt helt enkelt en jättefuld Monet-affisch i taket ovanför mig.

Jag hatar häktet, sade jag det? Jag tror nästan att det var lukten jag vaknade av, även om den måste ha känts hela tiden jag var utslagen. Det kändes som att jag hade varit borta flera dagar, men det kan bara ha varit några timmar. Polisens svarta pulvergift är farligt; om man inte får ut giftet och får liv i personen efter någon timme är det kört. Det var nog bra att de hittade mig där nere, jag förstår inte varför jag låtsades att jag skulle kunna komma undan.

Jag undrade om de hade satt mig i den cell som din mormor hade suttit i av misstag eller om det var tänkt som ett hån. Jag reste mig – det knakade i alla leder – och gick fram till gallret. I korridoren såg jag hur det bolmade rök ur en trattgrammofon, och din mormor var på väg.

»Nu är det din tur att spotta mig i ögat, om du vill,« sade hon. »Jag förstår om du är besviken. Kommer du att prata?«

»Vi kan prata,« sade jag, »men jag är inte besviken. Jag är arg.«

»Det är säkert smärtsamt för dig nu när stationssystemet dragit ut giftet.«

Hon hade rätt; jag måste ha förlorat blod. Inte lika mycket som om jag skulle ha genomgått vampyrterapi, men jag hade ändå svårt att hålla mig vid medvetande. Jag såg ner på mitt ben – de hade tagit upp flera extra sår mellan kaststjärnesåret och hjärtat för att hitta allt gift. Jag hade fått stygn.

»Jag kan... hjälpa dig,« sade hon. »Jag har örter som kan läka dig, men du måste vilja det själv. Jag berättar allt för dig om du bara låter mig hjälpa dig.«

Jag satte mig på britskanten, men jag fick inte lägga mig, då skulle jag slockna igen.

»Jag behöver inte...«

»Jag skulle aldrig ha betett mig så här om det inte vore för att mitt uppdrag är så viktigt.«

»...behöver inte dina droger... eller dina...«

»Hur tror du att jag har fått med mig poliskåren? Har Anna slagit i dig att det bara är droger och magi? Det skulle aldrig räcka så här långt!«

»...ge mig...inte...jag vill...fri.« Ungefär så lär jag ha låtit. Jag ville lyssna på förhørsbanden senare, men jag hittade dem aldrig.

Din mormor tog fram en flaska – ingen företagsetikett, men på en bit frystape stod det skrivet »martini« med tuschpenna – och en liten flour-tantsplastkopp av plast. Hon hällde upp martini åt sig själv, sedan tog hon en C-vitamintablett och knaprade i sig den som den var, innan hon svepte det lilla martiniglaset.

»Nej, det som har gjort att de står bakom mig är att de helt enkelt har lyssnat på mig. De har lyssnat på vad jag har att säga och de förstår att världens öde står på spel.«

Jag såg svarta prickar framför mina ögon, men när jag försökte fokusera på dem flyttade de sig hela tiden, det var som om de satt fast på själva ögonen och bara ville vara i ögonvrån, de ville bo i skuggorna, de där prickarna.

»Det hade varit en sak om ni bara hade gjort era egna efterforskningar. *Diskret*, inte som ni har gjort, bara klampat in och presenterat er på den där magikerkongressen,« här spottade hon, »och ännu värre är det när ni lägger er i och försöker hindra oss.«

»Vad då, hindra?«

»För det första vägrade du hjälpa mig när jag satt arresterad. Dessutom har ni varit och snokat och lagt er i, både hos den där femöres-siaren Jimmy C, och på sjukhuset, och ni har varit och klampat på kongressen – håll er borta därifrån, vi har ögonen på det stället – och så har ni slösat med min tid med något av den där patetiska doktor Is' experiment.«

Din mormor skakade på huvudet och tog fram en vitamintablett till ur röret i fickan, och lät tablettens dansa längs knogarna som om det vore ett myntrick. Hon lade tillbaka den i röret. Hon öppnade den där svart-röda väskan – jag såg att hon hade många apelsiner där i – för att lägga tillbaka röret, men också för att ta fram en nyckelknippa. Mina lägenhetsnycklar.

Jag måste ha fört handen för att känna på fickan utan att märka det, för hon log och sade: »Ja, det är det. Jag tror jag behåller dem ett tag.«

»Nej!«

»Inte? OK, som du vill.« Hon kastade in dem i cellen, jag vände mig fort efter dem, bara för att se hur de föll ner genom golvbrunnen, och det lät som om de landade i någon väldigt grund vätska, eftersom jag hörde både ett plask och ett bottenslag.

Hon stängde sin väska, och började gå.

»Säg till stationssystemer när hon undersöker dig om du har ångrat dig vad gäller mina välgörande, läkande örter. Du måste ju ta hand om dig!« Sedan var hon borta.

Jag kikade ner i golvbrunnen. Det verkade som om det var ett sluttande, rostigt rör som nycklarna hade fastnat i. Jag lyfte bort golvbrunnen med fingrarna, och körde ner armen. Jag fick för mig att jag nästan kunde nudda nycklarna vid första försöket, så jag lutade mig lite till. Där kände jag dem, nu gällde det bara att få grepp om dem – jag sträckte armen från axeln ner och då brakade hela röret loss. Det var nära att jag bröt armen och nu var rörledningen från cellen trasig – golvbrunnen ledde bara till ett rörschakt – och det fanns ingen chans att jag skulle nå nycklarna.

Om jag mindes rätt skulle det finnas en lös sten i den här cellen men jag var inte på humör för att pilla på den. Jag ville bara slockna, men då kanske jag skulle somna in för gott. Timmarna efter att det svarta pulvergiftet har bitit är kritiska. Det är som när man fryser ihjäl, du vet? Först verkar det så härligt och varmt och skönt, man är så lättad att kylan har blivit värme, man vill bara gå och lägga sig i första närmsta snödriva och bädda om sig och ligga och mysa, men sen... sen är det... Hmm, det knastrade i huvudet och jag kunde inte riktigt minnas nackdelarna. Jag ville bara somna in för gott, låta skuggorna svepa om mig.

Om jag skulle be om lite papper så jag kunde komponera en avskedsvisa till dig, kanske? Jag gick fram till gallret igen. Jag har sett två sorters celler; den ena där man anses så farlig att det bara finns en liten lucka där de petar in brödsmulorna och håller in vattnet (man får vara beredd med munnen), och så den här sorten, där en vägg är ett enda stort galler för att man aldrig ska känna sig lugn eller ifred.

Det forsade verkligen ut rök, stora ljusvitgrå moln, ur den där trattgrammofonen. Det påminde mig om biodling av någon anledning. En skiva låg på – en gammal 78-varvare med *Corpse-Paint Apathy*, enligt konvolutet bredvid – men jag hörde ingenting, jag såg bara den där röken

som fyllde korridoren. Så började det krypa upp skorpioner ur brunnschaktet. De hade väl bara väntat på att någon skulle paja röret, de jävlarna! Jag visste att de ville stinga mig. Jag började vrida på mig, hittills var de inte så nära. Om jag skulle börja stampa på dem skulle de stinga mig ännu hellre, men jag såg ner på mina fötter. Det var då jag såg att du hade skrivit något på mina vita basketkängor. Att jag inte märkt det tidigare? Jag kunde inte uttyda vad det stod, men det verkade vara magiska skyddssymboler. Jag kände mig lugnare.

En gång, innan jag trodde på magi, träffade jag en ung tjej som verkade ha läst en wicca-bok och köpt allt rakt av. Hon rabblade om magiska trefaldsprinciper och trossatser, och jag bara himlade fördomsfullt med ögonen. Så skulle jag aldrig ha betett mig idag. OK, den där tjejen kanske ändå inte visste vad hon snackade om – jag träffar fortfarande folk som inte gör det, som inte levt med sin magi på allvar, som bara köper en viss lära, en viss skrift, en viss bibel eller annan bok rakt av, utan att ifrågasätta det eller ens testa det, men så träffar jag sådana som du. Magi är inte ens magi för dig, det bara är. Jag såg ner på mina skor och då kände jag mig lugnare. Det knastrade i huvudet, men jag kunde andas.

Jag lutade ryggen mot norra cellväggen, så jag hade min högra sida mot gallerväggen, och andades. Inte somna, inte somna, men andas.

»Är det här?« Jag ryckte till och öppnade ögonen, det var stationssystemer. »Ja, det måste det vara,« fortsatte hon.

Hon öppnade cellgallret, gick in, och stängde bakom sig. Är inte ens undersökningarna i enrum? Idag var det bara en tillfångatagen varg i cellen mitt emot mig, ingen människa – och vargen sov till och med – men jag kände mig ändå stirrig. Jag blir så sårbar i den här sortens celler – de spelar på två motsatta fobier samtidigt.

Marianne K. hade varit stationssystemer i lite mer än två år – det var november nu, och hon hade kommit en augustikväll – och jag hade alltid tyckt bra om henne. Jag brukade vända mig till henne när det var någon sticka jag inte kunde få ut ur fingret, eller när jag hade råkat äta glas.

Som vanligt hade hon en gröngrå klänning och ett svart syntetbälte där det dinglade ett tiotal skalpeller, ett par rakknivar och pincetter, och en stor krabbsax.

»Jaha,« sade hon. »Hur var det här då?« Hennes röst och ögon var stränga.

»Jag var medvetlös, men jag tror att de har dragit svart pulvergift ur min kropp.«

»Ja, det var jag som gjorde det. Har du några efterverkningar?«

»Ja, verkligen, jag känner mig lite... yr i huvudet.«

»Ja du, det är ganska vanligt att man säger att man är ›yr i huvudet‹ när man är häktad. Jag skulle tro att det är inbillning, men du kan få lite salt om du verkligen tror att det är pulvergiftet som fortfarande spökar.«
Hon gnuggade in salt i såren och spolade av med vatten.

Jag skrek till.

»Sen var det lite andra rutingrejer som vi brukar göra med smutsiga fångar,« sade hon. Det här var en ny sida av en person som jag hade tyckt om, och det kändes överkligt att se.

»Som du säkert förstår vill vi inte ha några löss och loppor på den här anstalten,« sade hon. Det var som om hon inte såg mig.

Hon fällde upp en rakkniv, som blänkte till i lysrörsskenet.

»Vad då, inga ›löss,« sade jag, »ni har ju redan skorpioner!«

Det kryllade, men hon verkade strunta i dem.

»Det är därför jag ska raka av dig håret... « Jag förde instinktivt upp händerna till huvudet, och kände på mitt mörka hår, men jag såg hur hon granskade min kropp.

»... sen får vi spola av dig med varmvattenslangen,« sade hon.

Jag började gråta. »Snälla Marianne,« sade jag, »det är ju jag, Ginna!«

Vi hade fått skymtar av varandras ögon – hennes stränga, mina antagligen rädda – men det kändes som att det var först nu vi fick ögonkontakt. Hennes stränga min sprack, och hennes ögonbryn höjdes. Hon stängde rakkniven, och släppte den så den dinglade i remmen från bältet igen. Hon lutade sig fram och försökte ge mig en tröstande kram.

»Åh, Ginna,« sade hon, »jag vet, men... « Hon klappade mig på huvudet. »Jag vet ju att du inte har löss, eller om du har det så gör det inget för min del. Du kan komma till mig när du vill. Ta det lugnt, du är snart ute härifrån. Du får vara stark!«

Jag hulkade, och jag tror jag snorade ganska mycket på hennes gröngrå uniform.

Hon reste sig och gick ut, och låste efter sig igen. Trattgrammofonen klickade.

»Skivan tog slut,« sade hon, »vill du höra andra sidan också?«

Luften var fortfarande tjock av vit rök som hängde kvar, men gramfontratten hade slutat bolma.

»Visst,« sade jag tyst.

Hon satte på skivan igen och det kom än en gång stora puffar. Jag hörde inget annat än hennes steg bort genom korridoren. Jag sparkade till den närmsta skorpionen, vilket gjorde att den flög tillbaka en bit och ryckte vilt med kroppen medan den försökte stinga mig.

»Vad skulle du i den där brunnen och peta för?« Vem sade det? Jag såg mig omkring, och tittade på cellen mittemot. Det verkade som att varg-djuret hade vaknat där.

»Det är liksom inte standard att det kommer upp en massa skorpioner,« vargens röst lät som en tonårskille ungefär, »du måste ha sabbat något.«

»Ett rör. Ett rör gick sönder,« sade jag, »jag försökte få upp mina nycklar.«

»Jag ska snacka med dem så kanske de lämnar dig ifred.«

Jag vet inte hur skorpioner pratar, feromoner eller nåt, säkert, om de nu kan kommunicera sinsemellan, och jag märkte inte att vargen »sade« något, men så talade han igen:

»Så där... men sparka dem inte igen. Jag sade att de inte behövde skada dig, att de ändå inte kan äta dig.«

»Tror du det är riktiga?« frågade jag.

»Ja, det är det. Inte en chans att det är skolprioner, de kan inte snacka som riktiga skorpioner gör.« S.K.O.L.P.R – syntetiska, kolfiber-omvandlade, låg-processande robotar. Jag tror att det är en vandrings sägen.

»Har du suttit här länge?« frågade jag.

»Vad är det för dag?«

»Tredje november.«

»Nej, i så fall inte så länge. De tog mig i natt.«

»Varför?«

»Det verkar vara skottpengar på dussinmagiker nu, och jag tror att de debatterar om huruvida varulvar ska räknas dit eller inte.«

»Varulv? Vad är det? ›Var‹ som i ›man‹, och ›ulv‹ som i ›varg?‹«

»Mmm, precis. Det betyder en man som kan göra om sig till varg, och tvärt om. Jag vet faktiskt inte vilket jag var först – förvandlingen till varg började komma i början av tonåren, vilket chockade mig så klart, men några av mina tidigaste minnen är också att jag springer längs skogsbrynet med jord och ogräs under mina tassar. Jag har nog alltid vetat att jag inte bara var människa.«

»Kan du trolla, eller?«

»Inte på det sättet de menar. Jag ger väl fan i den där mässan eller vad det är de tror att jag vill till. Tror att de kommer att släppa mig när den är över, de skjuter bara de som de vet ska dit.« Han tvekade. »OK, visste de vad jag har på mitt samvete skulle de nog skjuta mig ändå, men jag har inget med deras jävla ›uppdrag‹ att göra.«

»Jag heter Ginna, vad heter du?«

»Peter. Du, jag har apelsiner om du vill ha.«

»Tack, gärna.«

Han puffade till en apelsin så den rullade genom den rökfyllda korridoren. Jag åt upp den, sedan åt jag skalet också, precis som jag sett dig och din mormor göra. När min mamma var liten var alla apelsiner besprutade, och man kunde dö om man åt för mycket skal.

Jag lade mig på britsen och tittade upp i taket. Just det, den där sabla Monet:en. Jag vände mig om på sidan istället, och tittade ut åt korridoren. Skivan var på väg att ta slut igen. Jag var arg och svag. Jag slöt ögonen, så hörde jag hur min dörr öppnades och stängdes. Jag tittade igen, och såg en ny besökare. Jag satte mig på britsen.

»Hej, jag heter Cecilia,« sade hon. »En del kallar mig Cecilia Snövit.« Jag kunde förstå åtminstone en av andledningarna till smeknamnet – hennes långa hår var det vitaste jag har sett. Det bröt av fint mot hennes askgrå kostym. På utsidan av högra låret hade hon ett hagelgevär i ett fastspänt hölster. Hon såg ut som en businesskvinna vars business det var att skjuta först och ställa frågor sen. Jag gillade henne.

»Vem är du?« frågade jag. »Jag är polis, och jag har inte sett dig här förut.«

»Om det är du som är Ginna Fernandez är jag din advokat,« sade hon, »och jag har några frågor som jag vill ställa dig.« Hon tog in pinnstolen från korridoren och satte sig på den.

»Jaha, OK.«

»Vet du varför du är anhållen?«

»Inte riktigt.«

»Hur gick det till när du blev arresterad?«

»Jag skulle precis anhålla en mordmisstänkt, men hon har tydligen fått poliskåren med sig i sina sjuka fantasier.«

»Stämmer det att du officiellt sett inte hade polisbefogenheter vid tillfället?«

»Ja, i princip, men det finns det ju ingen som egentligen har efter det där som hände med borgmästaren för några år sedan. Poliskåren är

ju inte en statlig organisation längre, och ›polisbefogenheter‹ är ganska godtyckligt numera.«

»Hade du medlemskap i den här kåren?«

»Nej, det hade jag inte.«

»Vad heter personen du ville anhålla?«

»Jag vet inte säkert. Jag har lärt känna hennes dotterdotter, Anna, och vi brukar bara prata om den misstänkte som ›mormor‹ eller ›din mormor‹.«

Jag såg hur Cecilia antecknade. »Litar du inte på förhørsbandspelaren?« frågade jag.

»Nej, det gör jag inte, dessutom kan jag anteckna vissa detaljer jag vill minnas speciellt,« sade hon. »Var utspelade sig detta?«

»Vid kylskåpsfabriken.« Jag berättade om skolan, källaren och vad jag trodde om doktor Is' experiment.

»Vad har ›mormor‹ för anknytning till doktor Is?« frågade Cecilia.

»Jag tror att doktor Is funderade på ett samarbete. Annas mormor har väl inte helt stängt den dörren än, men jag tror att hon blev väldigt besviken över att doktorn visade sig vara en vampyr.«

Cecilia höjde ett ögonbryn. »Doktor Is gör alltså ingen hemlighet av att hon är en vampyr?«

»Nej, inte så vitt jag vet.«

»Presenterade hon sig som det när ni först fick kontakt?«

»Nej, hon sade inte det på telefon, men det blev uppenbart när vi träffades,« sade jag. »Det var inget hon talade om, men det behövde hon inte heller. Det gick liksom inte att dölja.«

»Hur verkar relationen vara mellan Annas mormor och doktor Is?«

»Den verkar inte så god, även om båda verkar dra sig för en öppen konflikt. Annas mormor håller på med någon slags kampanj eller uppdrag just nu, jag har inte riktigt fått klarhet i vad det gäller, och jag har fått intrycket att hon vill vänta till dess att hon vet om doktor Is kan vara ett hinder eller en hjälp.«

»Om det skulle bli konflikt mellan dem, hur skulle du ställa dig till det?«

»Tja, du, jag vet inte. Jag hatar ju båda,« sade jag, och det fick Cecilia att le.

»Hur verkade hon må, doktor Is? Var hon i bra fysisk form? Mentalt stabil?«

»Hon verkar ganska oberäknelig, hon skrämmer mig lite. Mmm. . . varför frågar du mig en massa saker om doktor Is om du är *min* advokat?«

»Jag har tagit ditt fall pro bono, eftersom jag hoppas kunna få information till ett sidoprojekt jag har hållit på med några år, som gäller doktor Is.«

»Pro bono? Jag kan nog fixa lite pengar om det är så.« Vete fan hur, tänkte jag, men jag gillade inte att bli pressad och inte veta vad som gällde.

»Jag föredrar det här arrangemanget.«

»Berätta om varför du är så nyfiken på doktor Is, så kanske vi kan samarbeta.«

»Första gången jag träffade Doktor Is var när hon handledde mitt examensarbete på gymnasiet. Då kände jag inte till smeknamnet ›Is‹, förstås. Vi använde hennes riktiga namn, vad var det nu, någonting ›-hjärta‹, inte ›lejonhjärta‹ men typ. Jag vet inte om det här var före eller efter de där kryotekniska experimenten som gav henne öknamnet Is. Före tror jag.«

Cecilia sträckte på sina ben, och lade fötterna omlott, innan hon fortsatte.

»Jag gillade henne aldrig. Det verkade som att hon verkligen var ute efter att jag skulle få underkänt på mitt arbete. Hon hyste något slags agg mot det jag skrev om. ›Historiska kolföreningar‹, hade jag tänkt att mitt arbete skulle heta. Hon tyckte nog inte att jag lade ner tillräckligt med själ och hjärta i det, att jag inte var tillräckligt passionerad. Det låg kanske något i det. Jag brydde mig mest om mitt godkänt, och hon gav mig inte det. Jag uppfyllde alla kraven på pappret, jag läste läroplanen noga, men hon bara rev mitt arbete och sade ›Kom tillbaka när du har insett att vetenskap inte är något utan passion.« «

Ur bröstfickan på den grå kostymen tog hon fram ett litet cigaretttui av plåt, som hon öppnade. I den låg det samlarbilder, färgbilder av olika slag. Typ filmisar. Bilderna verkade inte vara från en och samma serie. En del var klistermärken, andra bara tryckta små kort.

Hon letade lite bland dem, det märktes att hon tyckte om den här asken. Hon hittade en gammal bild som hon visade mig. »No. 49. Doktor Is.« stod det tryckt under, i en stil som verkade modern för många decennier sedan. Jag tog bilden, vände på den och läste baksidestexten. »Akademiska berömdheter. No. 49. Doktor Is blev känd genom sina banbrytande praktiska resultat med nedfrysning av människor. Av vissa illa ansedd som vetenskapare eftersom hennes experiment ej har gått att upp-

repa av oberoende forskare. Hon är dock mycket uppskattad av många patienter som fått livet räddat genom att bli nedfrysta i väntan på en organdonation eller på en svårtillgänglig operation.« Jag lämnade tillbaka kortet.

»Hon suger ut värmen, livsvärmen,« sade Cecilia. »Det är så hon gör det, och det är därför andra forskare inte har kunnat få samma resultat. De är inte vampyrer.«

Hon lade ifrån sig anteckningsblocket, tog fram en kniv och började vässa sin blyertspenna med den.

»Några år efter skolan, men innan jag hade påbörjat min juristutbildning, var jag ute och reste. Jag ville göra den där stora resan, resa sig trött på resandet och komma ifrån gymnasiet, familjen, hemstaden och umgänget. Jag ville till olika länder, jag hade ingen resplan, jag ville bara få lite damm på skorna.«

»Det var i en bar i Saigon. . . eller jag vet inte ens om jag ska kalla det bar, och det var nog inte ens i Saigon heller. Kanske inte ens i vad som då hette Asien. Jag minns i alla fall själva haket. Rökigt, och svalt. Det var en kylig natt, ändå stod en fläkt på. Bartendern gav mig en nick när jag kom in; jag låtsades förstå varför och nickade tillbaka.«

Hon blåste pennskräpet från kniven och stoppade ner den i kängskaffet, och tog upp anteckningsblocket och lät pennan vila mot.

»Det var mycket folk som trängdes vid bardisken och vid stolarna vid dörren, men det fanns ett bord längst in där det bara satt en person. Jag blev förvånad över att jag kände igen henne. Det var min gamla kemi-lärare – doktor Is. Hennes korpsvarta hår hade blivit längre, och hennes såriga armar och ansikte stack fram ur en rutig, alldeles för stor flanellskjorta där armarna var upprullade. Jag var så glad över att se ett bekant ansikte, så jag slog mig ner. Bartendern gav mig en misstänksam blick.«

Cecilia började rita och cirkla på sitt anteckningsblock. Telefonklotter.

» »Kommer du ihåg mig?« frågade jag. Hon tittade upp från sitt tomma glas, och jag hade aldrig sett hennes ögon så kattlika innan. Hon såg på mig, innan hon sa, utan att hälsa, »Har du hittat din passion än?« «

Hon satte sig mer upprätt igen, och gjorde en konstpaus.

» »Nej,« svarade jag, vilket var sant, och sen »men jag har börjat förstå vad du menade,« vilket inte var det, och det tror jag hon visste. »Tja, jag vet inte,« sade hon. »Vill du ha en drink eller något? Vin kanske?« Jag var inte vampyr på den tiden – hade aldrig ens träffat någon – men jag ville spela tuff. »Jag dricker aldrig. . . vin,« sade jag, jag sade det som Bela Lugosi i

Dracula, med ett europeiskt r. ›I never drrink... wine.‹ Jag trodde jag var tuff och rolig, men hon såg så skyldig ut, och hon slog ner blicken. ›Vad är det? Vad hände?‹ undrade jag, och då lyfte hon ansiktet och blottade sina tänder. Hon slog ihop dem, och sade sedan ›Inte jag heller.‹ Jag tappade andan.‹

»Vad, då, du visste inte att hon var vampyr?« sade jag.

»Nej, precis. Hon hade nog inte varit det på den tiden jag hade henne som lärare. Det var svårare för vampyrer då, eftersom det fanns sol. Jag gick upp till baren, och bad om en grapefruktdryck med sprit i. Bartendern gjorde något slags religiöst tecken som om jag skulle anfalla honom, och gav mig sedan drinken. Jag fick exakt växel tillbaka också. Jag satte mig vid bordet igen, och tittade på doktorn. ›Visa mig,‹ sade jag. ›Visa mig natten.‹

Jag himlade med ögonen (›på Ginna-vis,‹ kanke du skulle säga) när Cecilia sade det där sista. Hon fortsatte.

»›Du är ju knäpp,‹ svarade doktorn. ›Tror du att du är tuff, eller? Väntar du dig att bli invigd, så vi kan jaga tillsammans, springa över hustaken med månskenet spelande på våra nakna ryggar, låta våra glimmande ögon spegla vårt bytes skrämde blick, känna våra tänder sjunka in i någons hals och känna blodet strömma genom två personers ådror, från den ena till den andra?‹ Doktorn såg på mig med förakt i blicken. ›Du. Jag ska visa dig natten.‹

»Var hon ironisk, eller?« undrade jag.

»Ja, eller, du ska få höra. Vi reste oss upp och gick ut bakdörren. Doktorn tog mig hårt i armen och stirrade mig i ögonen med de där kattögonen ›Hade du kanske väntat dig bli en del av djungeln, del av besten, del av det röda, smyga omkring i stadens utkanter och dricka dig mätt på de sista spillrorna av en fallande civilisation?‹ Vi stod i en stinkande gränd bakom baren, mellan stora soptunnor där tomflaskor låg i drivor. ›Här, jag ska visade dig fallande civilisation.‹ Doktorn pekade på en man som låg död mellan drivorna; han verkade vara härjad av frost och knappt igenkännbar som människa. Doktorn sparkade till kroppen, och benen gjorde ett uttorkat ljud när de rasslade. ›Det här fyllot drack jag i början av natten. Det är därför de är rädda för mig där inne i baren. Det var inte romantiskt eller fint på något sätt. Det var vidrigt.‹

Jag såg på Cecilia på det där sättet som säger ›det du säger äcklar mig, jag kan inte stå för det, berätta gärna mer är du snäll.‹

»›Han var svag,‹ sade jag. ›Du var stark.‹ Doktorn spottade på mig.

›Du äcklar mig mer än vad jag äcklas av mig själv,‹ sade hon. ›Är det en jävla krypto-darwinist jag har fått på halsen? Har du hört talas om inbördes hjälp någon gång? Om att det är de mest *välänpassade* som överlever, inte de »starkaste«? Kom med. Jag ska visa dig vad du tror är svaghet.‹ Vi gick längs bakgator och gränder. De få människor vi stötte på var rädda för oss, visst, men framför allt såg de på oss med avsmak och förakt. ›Tror du fortfarande att det är romantiskt att vara en nattens varelse?‹ Vi kom fram till en skruttig kåkstad. Doktorn pekade på ett litet plåtskjul. ›Här bor en kvinna med sina barn. Mannen jag dödade idag var barnens far. Han hade varit fri från spriten i fyra år och hade precis fått ett nytt jobb, han och några vänner hade startat ett verktygskooperativ och precis fått sin första beställning. Inte svag direkt. Jag söp ner honom ikväll så att jag skulle kunna klara av att hantera honom, dricka honom. Beundrar du mig fortfarande? Fan, jag är smutsig. Jag är bara ett monster. . . men jag *vet* att jag är det. Om du eftersträvar det här är det du som är monstret här.‹ Jag var mållös. Jag hade väntat mig gotiska klänningar, månkla nätter och delade hjärtslag, saktande puls. Doktorn fortsatte. ›Jag träffade en crackmissbrukare som brukade råna för att få ihop till sitt dagsbehov. Ofta blev rånen till rånmord. Jag har aldrig träffat någon som medvetet strävat efter en sådan situation. . . förrän nu.‹ «

Cecilia tog upp en svart näsduk, men började inte gråta. Hon fortsatte sammanbitet. ›Du måste förstå, Ginna, att jag hade aldrig sett det på det viset. Jag hade aldrig insett hur det var, hur högt pris vampyrerna egentligen måste betala för sin odödlighet, och framför allt hur mycket andra människor – för det är människor det rör sig om – måste betala. Jag skakade bara på huvudet åt doktorn. ›Nej,‹ sade jag. ›Nej, det var inte så här jag ville att det skulle vara.‹ ›Jag har en sak till att visa dig,‹ sade doktorn och satte tänderna i min hals. Det var så kallt. Det kändes som om hjärnan krympte ihop, du vet när man äter glass väldigt fort? Det var som att mina ben började knacka, revbenen spände, och blodet, blodådrorna, det brann i dem av kyla. Om du har haft dropp någon gång, på sjukhus? Inte? Om det kommer en luftbubbla i droppet, in i blodet, brukar det göra ont. Det här var som det *hela tiden*, och åt fel håll. Mina ögonlock drogs tillbaka och jag kunde bara stirra, jag försökte blunda, försökte svimma. Mina ben vek sig med ett knak, jag sjönk ihop. Jag tror att en arm också var bruten, jag var så skör. ›Det tar ett par dagar att läka första gången,‹ sade doktorn, ›och du kanske kommer att förlora medvetandet. Det blir nog inget problem för dig att ta dig upp ur kistan,

om de begraver dig, du kommer att vara gôrstark. Du behöver ju inte andas heller. Så länge de inte bränner dig lär det vara lugnt.«

Är det inte därför man började med begravningar och kremeringar? Att vara säker på att det som är avklarat är avklarat.

»Om det åtminstone hade varit på fältet en bit bort, eller i djungelbrynet, det spelade ingen roll att det inte var månsken.. men här, på fyllan, bakom ett rostigt plåtskjul, en torr och kylig kväll. Det var inte så här jag ville att det skulle vara. »Men... allt du sade... om monster?« sade jag. Doktorn skakade bara på huvudet. »Det där? Jag skojade ju bara. Jag älskar det! Vampyr 4-ever, välkommen till klubben, syster! Ah, det är ett härligt liv. Hej då, nu ska jag hem och lyssna på Tear-Canal och dricka absinth.«

Cynisk och egoistisk. Nu kände jag igen den doktor Is vi lärt känna de senaste dagarna.

»Jag kunde ändå inte släppa det. Det blev som hon sagt, jag kunde ta mig upp från graven på tredje dagen – skrämde slag på några morgonpigga tonåringar, men det hade jag inget för eftersom jag ändå... drack dem kort därefter. Jag reste runt i världen ett tag, jag var, du vet, »fasan i natten«, innan jag fick ordning på skallen. Jag tyckte aldrig mer att vampyrer var romantiska, och jag skulle göra vad som helst för att få det ogjort.«

»Var det så du fick ditt smeknamn? Cecilia Snövit... med de iskalla läpparna?« Jag vågade knappt säga det.

»Jag har hjälpt många, sedan jag blev advokat och på... andra sätt, men mitt blodfläckade samvete blir jag aldrig av med. Jag har lyckats hålla gaddarna någorlunda i styr de senaste åren, men i början var jag desperat. Jag var bara en rovkraft, jag hade förlorat så mycket.«

»Så du vill alltså träffa doktor Is för att hämnas?« frågade jag.

»Nej,« Cecilia skakade på huvudet. »Jag vill att hon ska bota mig.«

Hjärter tio – Anna

Skrivit skyddssymboler på dina skor? Att du inte trodde att det var mor-mor, medan du var utslagen, hon kan ju också trola? OK, jag erkänner, det var jag. Jag var orolig för dig. Det hjälper väl inte mot skorpioner! Bara mot änglar och helgon, och de brukar ju inte anfalla fötterna direkt. Det var mest för att de kan stjäla skor, och ge till Gud, om man är oförsiktig. Det var nog bra att du träffade Peter där inne.

När jag kom ut från badhuset var killen med falafelrickshaw:n där igen.

»Hej,« sade jag. Jag vet inte om han kände igen mig, men han nickade.

»Vill du ha mat?«

»Ja, gärna, jag är döds-,« svarade jag. Han höll på generöst mycket tahin och räckte över lite mat, som jag satte i mig. Jag pekade bort mot badhuset. »Vet du vad det där är för hus egentligen?« frågade jag, och pekade på badhuset.

»Jag tror att det är ett badhus,« svarade han. »Jag tror inte att jag har varit där, men...«

»Vad?«

»Jag vaknade en gång i gränden bakom. Jag låg fastbunden, och jag hörde hur några stod runt om mig och grälade. ›De där knoparna är ju kassa,‹ sade en liten röst. ›Käft, vi försöker tänka. Hur mycket tror ni han har sett?‹ sade en stor röst. En annan stor röst sade ›Sch, gör det inte värre då!‹ ›Låt mig förbättra knoparna!‹ sade den lilla rösten. ›Han har kanske inte sett så mycket,‹ sade den andra stora rösten då. ›Bättre ta det säkra före det osäkra,‹ sade den första stora rösten. ›Jag lärde mig knopar på ett sommarläger när jag var åtta,‹ sade den lilla rösten. ›Vi var ju så snabba,‹ sade den andra stora rösten. ›Knopars topologi fascinerar mig,‹ sade den lilla rösten. ›Hur ska han kunna ha sett något?‹ sade den andra stora rösten. ›OK, vi drar,‹ sade den första stora rösten. ›Knoparna då?«

›Käft!‹ Jag hörde hur de gick i väg och lämnade mig. Jag kunde ganska fort slingra mig loss. Jag har hållt mig borta sedan dess.«

›Vet du vilka det var?‹ sade jag. ›Vet du vilka som hänger där omkring?‹

›Jag har sett säkert fyra olika gäng, kanske fler.«

›Mmm,‹ jag mumsade på vinägerriset, ›vilka då?‹

›Snutar, så klart. Sen ett gäng mekaniker som utövar beskyddarverksamhet. De säger typ ›vore det inte synd om din bil skulle paja bara för att du inte har tillräckligt med försäkring?‹ De brukar knäcka knäna på en också.« Han började steka på lite mer falafel. ›Hmm, vad mer. . . jo! En trio som består av en San-Francisco-bög, en Greenwich-Village-bög och en Judas-Priest-bög. Jag tror att de är kassaskåpsknäckare.«

Jag åt upp det sista av brödet och sträckte på nacken. ›Har du inte sett en tjej i rullstol?‹

›Ja, just det. De är nya. Hon har haft ett gäng militanta vattenapaevolutionister som hov, men jag tror att de har dragit. Verkar som att hon har flyttat in där inne själv nu.«

Då kom en kille i stor kappa gående. Falafelkillen hälsade glatt på honom. ›Tja, Mikey!‹

›Hej, Jin, kan man få sig lite mat?‹

Jag vet inte varför, men jag fick intrycket att ›Mikey‹ var en mördare. Det kan ha varit blodet under hans naglar, utbuktningen under kappan som tydde på ett knivfodral på höften, eller *Mördarens handbok* som stack upp ur hans väska, eller bara något i hans röst. Jag kände mig inte bekväm med honom.

›Ja, då,‹ sade falafelkillen och började lägga i ordning en portion.. ›Det här är min vän, Mikey.«

›Hej,‹ sade jag. Mikey nickade åt mig.

›Mikey, du skulle ha sett häromdagen,‹ började falafelkillen. ›Du ser det där trasiga glastaket över badhuset där borta?‹

Mikey nickade.

›Det var helt till igår förmiddag. En *storm* av kajor, och då menar jag göra-himlen-svart-många, samlades över Höststaden. Det var liksom onaturligt mycket, jag fick bara rysningar.«

›Tror jag förstår när du menar, jag tyckte det var lite konstigt i luften då. Jag låg och drog mig, jag hade sovmorgon.«

›Ja, precis, det var liksom en rå anda eller något, och så bara sådär så

flyger de in i glastaket. Det ska väl vara skottsäkert glas där uppe, men allt brakade ihop. Det var över på några sekunder.«

Mikey höjde ett ögonbryn och såg bort mot det trasiga taket.

»Ut kommer då den här tjejen,« sade falafelkillen, och tar mig lätt i armen, »Låtsas som ingenting. Blöder från benet. Äter falafel. Drar.«

»Äsch...« säger jag.

»Inte nog med det,« fortsatte Jin, »Du vet de där som var här förut?«

»Menar du kvinniskorna eller? »Wymyn,« sade Mikey.

»Ja, precis, de där evolutionsforskarna som blev utkastade från Penn State för att de trodde att människan utvecklade sin intelligens i havet och sen visade det ju sig att de hade rätt i allt, men de tror fortfarande att de har alla mot sig, så de startade ett motorcykel/långtradar-gäng istället och drar runt i världen och begår brott.«

»Ja, har de varit här igen?«

»Ja, de kom hit med stora tankbilar, jag tror att de kanske har fyllt bassängen, att de ska ha stället som någon slags högkvarter.«

»De blev inte glada över att taket var borta, eller?« sade Mikey. Han åt inte lika fort som jag, men han hade ändå redan nästan ätit upp.

»Nej, först blev det ju liv, förstås. Jag hörde dem gräla om det, de undrade vem det var som hade gjort det, om det var någon av de själva eller om det var något rivaliserande gäng som de skulle behöva knäcka nu... men du vet den där kvinnan i rullstol som hänger med dem, som de verkar se upp till så mycket?«

»Du menar Laurie?« sade Mikey. »Jag gillar henne.«

»Ja,« sade Jin, »så heter hon ju. Hon sade att det bara var bra att taket var borta. Kändes mer som hemma, sade hon.«

»Så hon har flyttat in där, alltså?«

»Mmm, verkar så.«

»Aha, kanske jag borde hälsa på henne då. Tycker hon verkar cool.«

»Du, ska vi dra hem till mig? Det är ändå så dött här,« sade Jin.

»Nja, jag vet inte,« sa Mikey. »Jag har lite att göra.«

»Jag hakar gärna,« sade jag, »om det är OK förstås?«

»Visst,« sade Jin.

»Hmm, men OK, ett tag då,« sade Mikey. Jag hade hoppats att slippa honom.

»Hoppa in i rickshaw:n så drar vi på stört.«

Vi klev in i vagnen; jag satt till höger. Jag försökte markera lite avstånd mellan mig och Mikey, men det var hopplöst. Jag hade ingen väska som

jag kunde sätta emellan, så det fick räcka med kroppsspråket. Mikey verkade ändå inte alltför intresserad, han tittade ut mot de döda husen och fipplade med ett snörnystan.

Vi hade inte åkt speciellt långt innan vi var framme. På gården brann det ur en tunna, och tre vandrare stod och värmdes sig kring elden. Den ena påminde om livvakten du dödade på biblioteket. Lång, svart munkåpa med huva, och lie, och ett skelett istället för kropp. Den andra var en cowboy, komplett med stetsonhatt, boots, chaps, fransläderväst, och en tröja med en bild av Che Guevara på. Den tredje var en gammal skolkompis till mig. Hon hette Lollo men vi kallade henne alltid »Bananen« av någon anledning.

»Vad heter du, förresten?« frågade Mikey innan vi hade stannat. Jag tvekade. Mitt namn, »Anna«, är så pass ovanligt, och jag visste inte om jag ville göra mig så sårbar. Å andra sidan hade jag inte så mycket att förlora längre. Det kändes som hela världen har blivit så absurd, med dig arresterad, med mormor på sitt vansinniga, mordiska korståg, och jag utan någonstans att bo. Dessutom visste ju Bananen vad jag hette, och det skulle kännas fånigt att be henne kalla mig något annat utan egentlig anledning.

»Anna,« sade jag därför.

»Jag heter som sagt Mikey.«

Vagnen stannade och Jin klev av cykeln, och jag var inte sen att kliva ur jag heller. Jag såg hur Bananen tittade konstigt på mig. »Känner du igen mig?« frågade jag. »Det är Anna, vi gick låg- och mellan- tillsammans. Sjuan också.«

»Aha, ja, nu ser jag!« sade Bananen. Hon lät glad, men också... lättad? Var hon rädd för någon från sitt förflutna? »Vad du har förändrats!« Det hade hon också gjort. Hon såg ut att ha åldrats fem år mer än vad jag skulle ha trott. Det senaste ryktet jag hörde påstod att hon hade barn och jobbade som hyttstädare på en atlantångare.

»Känner du Bananen?« frågade Jin.

»Vi har inte hörts på länge,« sade jag.

»OK,« sade Jin. Det var som om det var något han höll inne med.

Han pekade på de två andra vid elden. »Det här är Stefan och Steve. De brukade böga innan Stefan blev lieman.«

»Jag höll på att bli utesluten från kommunistpartiet för det,« sade Steve. »De tyckte att riktiga proletärer skulle hetra. Vad gör man inte för kärleken?«

Jag rynkade på näsan. »Kärlek är för töntar,« sade jag, och fick medhåll från Stefans tysta nickande döds-kalle.

»Romantik i alla fall,« sade han.

»Kom nu, ›töntar‹, så går vi in,« sade Jin.

Huset verkade stå tomt, ändå använde gänget bara ett par av rummen. Ett kök, där en lös kokplatta och en brödrost stod på diskbänken och vattnet inte verkade fungera, med tanke på antalet hinkar som stod där inne. Kylskåpet verkade vara avstängt – leddarna lyste i alla fall inte – men på dörren satt magneter som föreställde olika ord. Det verkade finnas ström i alla fall, både till kokplattan och till ett TV-spel som var kopplat till den svartvita TV:n i det andra rummet. Det var en soffa som var hopplöst noppig och sliten och det låg kuddar och filter överallt i rummet. Det fanns en skivspelare också.

»Kom igen, vi spelar Pong,« sade Bananen. Vi lyssnade på gamla skivor; *Hålrum* med Niellerade Fallibilisthorstar och så Led Zeppelin, den med de fyra symbolerna. Ena högtalaren var trasig, så balance-ratten var dragen så långt som möjligt åt andra hållet. »Been a long time, been a long time, been a long lonely-lonely long long time.« De skivorna gick om och om igen, ibland samma två gånger i rad, ibland ombyte.

Vi turades om, vi spelade »vinnaren håller«. Bananen var bra, men Mikey var killer; oftast var det någon av dem som hade den ena vridpadden och besegrade oss andra en efter en. Steve verkade inte ta spelet på allvar, han klagade hela tiden och det verkade som om han ville göra något annat. Han gav mig överhuvudtaget ett intryck av att vara missnöjd med tillvaron och livet. Stefan var motsatsen – han spelade med en sammanbiten koncentration, det märktes att han tyckte om spelet, musiken och sällskapet. Jin också, även om han tog lätt på spelet så verkade han tycka om det. Jag var i sjunde himlen, bildligt talat. Det är så meditativt på något sätt – och när man är fler blir det lätt att samtalet kretsar kring mer än bara spelet, vilket är skönt. Vi pratade om allt möjligt den kvällen. Precis när jag började få ont i ögonen och huvudet lossnade det rejält, och jag lyckades vinna en match mot Mikey. Han gav mig en mordisk blick när han lämnade över vridpadden till Bananen. Nu hade jag flyt, och det blev en lång och jämn match innan jag släppte in den sista, Bananen vann med 11-10, och jag fick lämna över vridpadden till Steve. Jag blundade och slappnade av, och jag måste ha somnat, eftersom jag vaknade till efter ett tag av att de försökte ge mig vridpadden och prata med mig.

»Sover du? Sover hon?« Jag fortsatte blunda, jag orkade liksom inte annat. »Ja, det verkar så.« Så lät jag det bli sant, genom att sjunka in i sömnen igen. Ryckte då och då till av att en skiva tog slut eller att någon skrek »Jaa!« eller »Neje!«

Spader fyra – Ginna

Vad då, »ingenstans att ta vägen«? Varför sökte du inte upp mig, varför försökte du inte rädda mig? Du visste att jag var arresterad, du känner din mormor, du kunde åtminstone ha försökt!

Jaså, Bananen är en kompis till dig? Jag känner henne också, lite grann. Hon stod anklagad för mord på sin fästman och sin lilla dotter. Hon fick anklagelsen innan hon visste att de var döda. Hon blev frikänd, delvis med min hjälp.

Det första som sade mig att hon inte var skyldig var något i hennes blick. Visst, hon hade ju motivet – hennes liv var inrutat och fånglat i den där relationen, hon hade lämnat skolan tidigt och dragits in i ett barnafödade och en parrelation där hon var ganska låst. Killen hade jobb och hon var hemma själv hela dagarna, i princip utan att träffa någon. Så visst, hennes liv har nog på många sätt blivit bättre efter det som hände – men något sade mig att hennes sorg var äkta, att hon faktiskt hade älskat inte bara sin lilla dotter – som också hade hetat Lollo, som sin mor, fast utan banan-smeknamnet, så vitt jag vet – utan även den där killen, Pierre. Jag kunde inte hitta något tecken på att han skulle ha varit taskig. Hon sade själv att han hade uppmuntrat henne till att börja studera igen, att han kunde gå ner till halvtid och vara hemma med Lollo om Bananen fick studiebidrag – hon skulle inte ens behöva ta lån, enligt en beräkning han hade gjort. Ja, jag vet inte.

Hennes första advokat försökte få henne att erkänna men att spela på att hon skulle inte ha varit vid sina sinnes fulla bruk; jag fick henne att byta advokat, och den nya försvarslinjen var att det skulle ha varit fästmannen som hade gjort det, och sen begått självmord. Det köpte jag inte riktigt heller. De hade hittat både mannen och dottern döda på ett motell, ganska långt från där de bodde med Bananen, och det fanns inga biljetter heller, och resan var inte införd eller planerad i Pierres kalender.

Tydiligen hade de liftat, även om jag bara hittade en som uppgav sig ha gett dem lift en bit, en truckchaufför som hette Lenny.

Hon var helt stirrig när jag och Lilly tog in henne, Lenny, hon verkade först tro att hon var misstänkt. Visst, på sätt och vis misstänkte jag ju alla eftersom jag såg det som ett öppet fall, men först och främst ville jag höra vad hon hade att säga.

»Liftat? Det vet jag inte,« sade hon, »när jag tog upp dem låg Pierre mer eller mindre medvetlös i diket och jag var nära att köra på den lilla flickan. Hon kan inte ha varit mer än tre år, kanske yngre.«

»Vad gjorde du?«

»Jag stannade min truck, en bit åt sidan, men den är ju ganska stor. Jag undrade ett tag om det kunde vara ett trick, att det var rånare... men det lilla barnet... Jag gick ur lastbilen och gick närmare. Jag såg hur mannen blödde ur ögonen och vände och vred sig som i plågor. Han verkade helt släckt. »Hallå?« ropade jag. Inget svar. Det var då jag tog upp dem till passagerarplatsen i lastbilen. Flickan verkade lugn, men mannen ryckte av och till, huvudet gick runt i stora, långsamma cirklar. Jag frågade dem – vet inte vad jag väntade mig för svar – om jag skulle köra dem till ett sjukhus. Jag började köra, eftersom jag visste att det fanns ett sjukhus längs vägen. Flickan bara tittade undrande på mig, men mannen svarade, med en omänsklig röst, att han var vilse i det ihåliga. Jag ryckte säkert till, utbrast »va?« eller något sånt, för plötsligt mumlade han till med en mycket verkligare röst. Han undrade var han var. Jag sade som det var, att jag hade hittat dem mitt ute på en landsväg, med bara skog åt ena sidan och vallmofält åt andra, och närmaste bebyggelse var några kilometer åt det håll jag kom ifrån. Jag frågade honom igen om jag skulle köra till ett sjukhus. Först skrek han nej, men han ändrade sig till ja. »Ja, du måste nog det,« så var hans ord. Den mumliga mänskliga rösten försvann och ersattes igen av den där andra... »rösten«. Jag såg inte riktigt att han rörde på läpparna rätt, det var som om någon försökt synka en dålig dubbning. Det var svårt att hålla ögonen på vägen, och det var för tidigt för att den sena kvällstrafiken skulle ha avstannat. »Inne i det ihåliga där jag är, där kan jag fastna, vänder mig, vänder mig insidan ut, och stigen jag skulle ha gått på är borta«. Någonting sånt, det var svårt att höra. Då började den lilla flickan banka på mannen med knytnävarna. Han vaknade till och såg att den lilla flickan pekade på en smutsig grön van som precis kört om oss. Hans mänskliga röst ropade till mig att stanna, att de var tvungna att åka med den där bilen. Jag visste inte vad jag skulle göra, men jag tuta-

de och blinkade åt van:en och såg att den stannade. Jag stannade också, och släppte av mina två passagerare. De började gå mot den andra bilen, hand i hand, men så vek sig mannens knän och han föll framåt, och slog pannan i asfalten. Jag var på väg att gå tillbaka till honom, men så såg jag hur några människor bar in honom i van:en.«

»Såg du hur de såg ut?«

»Nej, inte riktigt. Jag såg inte ens om de var två eller tre som bar. Den lilla flickan följde efter dem.«

»Tog du registreringsnumret?«

»Ja, det gjorde jag faktiskt. Jag skrev det direkt på skjortärmen.«

Hon tog upp en väska och rotade lite i den, för att ta fram en vit skjorta fullklottrad med ord och nummer. På vänster ärm stod ett nummer hon visade mig och Lilly, som vi skrev av. Vi kollade upp numret sen, och det var faktiskt ett giltigt registreringsnummer till en grön van, ett hemmabygge, men den var belagd med körförbud. Dels hade den inte klarat senaste besiktningen, dels var ägarna rapporterade som försvunna och trafikavgiften var inte betald.

Lilly lade ner ganska mycket tid på att försöka spåra upp den där gröna bilen, och till slut hittade hon den på ett skrotupplag. Den såg inte ut att ha kört på många år.

Lennys vittnesmål, och bristen på andra spår gjorde att Bananen blev frikänd, även om kvällstidningarna ville annorlunda – de skrev en massa smörja om att Bananens fingeravtryck skulle ha funnits på motellet, att en läsare hade hittat mordvapnet, och så vidare. De där »bevisen« såg i alla fall vi aldrig röken av. Spåret med att det skulle ha varit mannen som gjort det släpptes också. Visst, flickan hade dött först, och mannen kort därefter, men allt tydde på att det måste ha varit spöken eller något sånt som hade gjort det. Ingen i receptionen hade sett någon annan gå förbi, det var städpersonalens lediga dag, och dörren var låst från insidan, och fönstret likaså stängt. Golvbrunnen var uppbruten, det var det enda som var ovanligt.

Det blev en kort och skonsam rättegång och så vitt jag har vet så försöker Bananen skapa sig ett nytt liv och gå vidare.

Vi anställde Lenny vid polisen sen, som civilspanare. Hon behöll sitt truckchaffisjobb, det var en undercover-grej, men vi behövde fler ögon på vägarna. Lilly gillade henne från början, och jag smälte efter anställningsintervjun. De flesta brukade säga »Ja, chefen, det lovar jag.« Hon sade »Vi får väl se,« men med självförtroende så det räckte åt tio. Det kändes verk-

ligen som om hon visste vad hon gjorde. Hon hjälpte oss med tre, kanske fyra fall, sen slutade hon lika plötsligt som hon hade börjat.

»Kom igen då,« sade jag till Cecilia Snövit efter att hon hade berättat sin historia, »vi kan samarbeta. Kom, vi drar!«

»Menar du att jag ska släppa ut dig?«

»Är det inte det försvarsadvokater är till för?«

»OK. Ska jag släppa ut Peter också? Han är inte min klient.«

»Jaha, öh, OK. Äsch, släpp ut honom också.« En sida av mig tänkte att jag skulle få ångra det, men å andra sidan behöver vi nog all hjälp vi kan få.

Peter välte bordet så grammofonen flög i golvet och brakade i bitar. Rök i alla möjliga färger, mest svart och vit, fyllde rummet och det blev svårt att andas. Sofia hade häktestjänst igen, och jag ville inte skada henne, men vi lyckades slinka förbi och började fort klättra upp för häktesstegen. »Hur ska vi ta oss igenom nu, det är ju hela stationsreceptionen här,« undrade Cecilia. »Sablar, jag tänkte mig inte för,« sade jag. »OK, men jag har en idé,« sade hon, »Ni kan vänta här vid toppen av stegen, jag ska testa en grej.« »När ska vi springa då?« »Ni kommer nog att fatta när.«

Jag kikade upp över kanten. Cecilia gick bort till Ed i receptionen och ryckte åt sig en av inskrivningspennorna som satt fastkedjade i en hållare. »Hey, släpp den där,« sade Ed. »OK, det ska jag,« sade Cecilia, men ryckte bara av kedjan och slängde pennan hårt in i ett brandlarm i taket. De flesta i salen vände sina blickar upp mot larmet, och då drog hon sitt gevär och sköt ett stort hål i inskrivningsbordet. »Nu!« skrek hon, »fattar ni trögt, eller?« Hon började springa mot utgången och jag skyndade mig snabbt efter. Vi hann ut båda två, men någon måste ha tryckt på larmknappen, för snurrdörren låstes och Peter blev fast där inne. Jag tog ett lock från en soptunna som stod vid dörren och började slå på det skottsäkra glaset. »Det är ingen idé,« sade Cecilia, »vi drar.« Jag försökte ändå en gång till, ett slag till, och då lyckades det såklart. Peter började plocka bort glasbitarna för att försöka ta sig igenom, och då sprang jag ikapp Cecilia. »Han klarar sig nog,« sade jag.

Vi sprang runt och in i gränden vid sidan av polisstationen. Cecilia rullade ut en matta som stod där. Den var sliten, gammal och skräpig, men vacker, trots att den på några ställen var lagad med silvertape. Det var något hypnotiserande över det arabiska mönstret, som ett kaleidoskop. »Sätt dig,« sade hon och satte sig själv. Jag satte mig också på mattan, och hon sade »Ta tag i mig,« sedan viskade hon en djinns hemliga namn. *En*

bris från Nordpolen. Den första luftballongen. Seglen fylls med kunskap. Aleo är här.

Först trodde jag att det var någon sorts storm som fick mig att nästan tappa balansen där jag satt, innan jag insåg att det var mattan som lyfte. »Ett fynd från en av dina långväga resor?« sade jag. »Ja, precis, jag köpte den här på en garageloppis utanför Toronto,« sade Cecilia. »Kvinnan jag köpte den av visste nog vad det var, även om hon inte kunde använda den. Jag fick ge mycket för den, och jag tror att det var för att hon såg att jag också visste vad det var. Om hon hade trott att jag bara skulle ha den på vardagsrumsgolvet att sopa skräp under hade jag nog fått den billigt, eftersom det märktes att hon ville bli av med allt på den där loppisen. Jag köpte ett bordshockeyspel också, Kanada mot Finland, men det höll inte så länge.«

Cecilia drog efter andan. Vi var högt uppe och här var luften frän. Det började regna. Det här kan ha varit ungefär när du gick från badhuset. De droppar som föll över Cecilia förvandlades genast till snö, men hon verkade besvärad av att regnet frätte på mattan. »Jag har redan klätt undersidan med svart sopsäcksplast,« sade hon, »men jag måste tydligen göra något åt översidan också.« Jag önskade att jag hade fått behålla min polisluva, det här regnet verkade vara mycket fränare och farligare än det röda i förmiddags. »Är det OK om vi sticker till Doktor Is direkt?« frågade Cecilia, »Jag är lite otålig nämligen.«

»Nja,« sade jag. »Kongressen är i morgon.«

»Vad då, magikerkongressen?«

»Ja, känner du till den? Jag tror att den har något med Annas mormors uppdrag att göra. Det är lite saker jag vill kolla innan.«

»Såna där dussinmagiker har jag inte mycket till övers för.«

»Det verkar inte Annas mormor ha heller,« sade jag, »och jag vill göra lite efterforskningar om en gatutrollkarl som hon har dödat. Han brukade hålla till här nere, den här tvärgatan bakom Pizza & Kemtvätt på torget.«

Mattan sjönk nedåt sakta. Tvärgatan var ingen återvändsgränd, och den var ganska bred; det kunde lätt köra flera vagnar i bredd här. Den var ändå lite speciell, det var sällan man hade något ärende hit eftersom inga av husen hade framdörrar vända åt det här hållet. Några av dem hade bak- eller sidodörrar, men inga officiella ingångar.

De enda som hade anledning att besöka den här gatan var trafik som bara skulle passera, och de som skulle till själva gatan i sig, för att se gatutrollkarlar, teater, köpa något på svarta marknaden, eller dansa när

det var gatufest. Gatan låg nära polisstationen och vi hade ofta varit här med kravallenheten och misshandlat festdeltagare och musiker. Det var en härlig tid! Hmm, jag menar, usch, den tiden är tack och lov förbi.

Du vet, ibland när man träffar någon ny, eller träffar någon man inte har sett på länge, så brukar man fråga vad den andra personen jobbar med. Visst, det är mycket i ens liv som inte omfattas av det där, som vad man gillar, eller vad man har för drömmar, och jag har till exempel fortfarande inte riktigt förstått vad ditt yrke är, Anna – men jag tycker ändå att det är en fråga som säger mycket. Det säger vilka tider man har att passa – och när man är ledig. Det säger vad man tycker är viktigt, vilka värderingar man har, och vad man vill lägga stora delar av sin vakna tid på.

I mitt fall har det varit självklart. Polisen hjälper och ger råd. Det är mitt rättesnöre och har alltid varit det, och det är den ed jag svor på en döds-kalle när jag tog emot polisbrickan. Självklart fram till nu.

Jag har tagit hårt på det här att polisen har blivit min fiende, och på ett så oväntat, kanske obefogat sätt. Du var lojal med mig mot din egen mormor, och jag försökte leva upp till det genom att välja din sida.

Visst var jag nyfiken på uppdraget, och på om det nu vore berättigat att döda för det »rättfärdiga korståget mot ondskan«, men jag ville inte bli hjärntvättad med något från din mormors örtagård.

Minnena porlade när jag såg den här gatan igen. »Memory lane.«

Jag minns en gång med den där gatumagikern – nu minns jag hans namn också, eller vad han kallade sig i alla fall. Benjamin. Det var så att jag och Lilly hade lite tid över och vi tänkte använda den till att besöka tvärgatan. Lilly hade väl hoppats shoppa narkotika, och jag ville se om det var någon bra pjäs på gång. Dessutom hade jag fortfarande inte sett hela Benjamins rutin så jag hoppades synka det så att jag fick se något nytt material.

Vi kom precis lagom till att se honom uppträda. Han var i full gång med några korttrick, som han varvade med klassiska dukar-ur-ärmarna-konster. Han var klädd i kostym och hög hatt, båda gamla nog att kunna vara second hand eller någon släktings avlagda, men de verkade sitta som skraddarsydd. En andra hatt, till synes likadan, hade han som vanligt upp-och-ned-vänd framför sig så han kunde samla gåvor.

Han verkade ha trollbundet publiken, och jag gjorde mig beredd att sjunka in lika djupt själv. Lilly spanade runt för att se om hon kunde hitta någon pålitlig kran, men plötsligt ryckte hon i min ena uniforms-

ärm. »Kolla,« viskade hon, och jag såg vad hon menade. En bit bort, bakom och söderut från uppträdan, verkade det pågå ett rån, utan att någon i publiken lade märke till det. En rånare – hon kan inte ha varit mer än sjutton – hade satt en rakkniv mot en äldre mans hals. Rånaren hade vad som verkade vara ett avbrutet kvastskäft också. »Låt mig ta hand om det,« sade Lilly. Jag nickade och ryckte på axlarna. Lilly smög runt bakom publiken, så hon först hade den mellan sig och rånaren, innan hon smög fram och signalerade till den gamla mannen att vara tyst.

Hon hann inte längre i sina planer, för plötsligt hejdade Benjamin rånaren. Jag, och alla i publiken, hajade till.

»Vänta lite,« sade han medan han tog några steg i rånarens riktning, »är det här ditt kort?« Han höll upp en spader fyra, först åt rånaren, och vred sedan på kortet så alla i publiken såg det.

Rånaren blev helt paff. »Ja, det är det faktiskt. Hur... hur visste du det?« Hon berättade i förhöret senare att hon inte ens kunde minnas att hon hade dragit ett kort, men spaderfyran hade känts så *rätt* på något sätt. Som om Benjamin hade sett rakt in i hennes hjärna. Hon sade att det hade känts som en såg av sanning.

Medan Benjamin uppehöll rånaren hjälpte Lilly den gamla mannen. »Så,« sade hon, »iväg nu!« Känner jag henne rätt började hon nog redan fundera på hur hon skulle kunna märka honom senare, kanske pressa honom på pengar för att hon hade hjälpt honom klara sig undan ett rån.

Samtidigt gick jag fram till Benjamin. »Skäms, att lura en stackars rånare så!« sade jag. »Låt du polisen sköta sitt jobb.«

Då blev Benjamin helt vit. Det kändes som att han blev oproportionerligt rädd med tanke på att han hade varit så kaxig mot rånaren, som ändå hade haft dragna vapen.

»Är... är jag arresterad?«

Då sprack jag upp i ett leende. »Nej, jag skojade bara,« sade jag. Han drog en suck av lättnad. »Det räcker med trettio dagsböter,« fortsatte jag då. I ögonvrån såg jag hur Lilly satte handklovar på rånaren. Jag kan inte tänka mig att hon fick mycket till straff, eftersom hon inte ens lyckade med sitt rånförsök och inte var misstänkt för något annat.

Den där dagen var det en festlig stämning på tvärgatan. Nu när vår matta sänkte sig ner vid början av gatan, däremot, var det bara några få som hade vågat sig ut i svidregnet. En fruktförsäljare som försökte bli av med säsongens sista skruttar och en jonglör som mest verkade stå och träna.

Det låg blommor på asfalten, på platsen där Benjamin hade blivit skjuten dagarna innan. En ung kvinna i röda sorgkläder stod på knä framför dem och verkade bara blunda och tänka. Det tog ett tag innan jag kände igen henne – det var rånaren, från den där dagen för ett och ett halvt år sedan. Hon hade en liknande make-up nu som då. Jag såg ingen rakkniv men hon hade en trästav, precis som förut.

Jag gick fram till henne försiktigt, och satte mig på knä mitt emot henne. Det verkade vara något religiöst över henne. Cecilia Snövit stod otåligt en bit bort och började fippla med knapparna på sitt hölster. Jag hade inte väntat mig att se det här – rånaren som Benjamin hjälpte att fånga, här vid någon slags minnesplats? Efter så kort tid? Såg hon honom som något helgon? Hade det där knepet med spaderfyran berört henne så djupt?

»Var han en stor andlig ledare för dig?« försökte jag.

»Benny? Han var min polare,« sade hon.

»Va?« sade jag, »sökte du upp honom efter att du blev släppt?«

»Fan snackar du om?« sade hon, sen registrerade hon min uniform.

»Aha! Du är en av de där snutarna. Nej, vi var polare redan innan. Det var en grej jag och några andra körde, att vi gjorde rånerna medan han distraherade folkmassan, och så skulle han köra något uppgjort trick om grisen kom.«

»Du visste redan innan att han skulle hitta spader fyra?«

»Nej, men vi hade tränat in det där. Vad var det nu för rutin jag körde på er? ›Såg av sanning, va? Han tog bara översta kortet, vilket som. Han hade inte räknat med att få betala böter. Heh. Han blev rätt grinig för det, men det var nästan värt att åka in bara för att få se hans min. Han var rätt skraj för snutar redan innan.«

»Ett trick. . . så klart.« Egentligen hade jag aldrig trott något annat, men jag *ville* kanske tro något annat. Jag drog bort lite av frätregnet från kinderna.

»Du,« sade jag, »du vet inte om han kunde något om riktig magi?«

»Vaddå, riktig?«

»Äsch, jag menar, hade han tänkt att gå på den där trollkarlsmässan.«

»Ja, absolut. Han var alltid sugen på att lära sig nya trick, så den hade han sett fram emot. Jag tror att han skulle besöka en workshop om olika sätt att fuskblanda kortlekar.«

»Fler trick, alltså. Inga liksom. . . ›magiska grejer?«

»Riktig magi. . . nja, några trick fattade jag aldrig hur han gjorde.«

»Som?«

»En gång var vi på restaurang, jag, Benny, och två av hans andra gaturånare.« Hon plockade upp sin stav, och flyttade knäna till skräddar. »Han sade att vi fick beställa vad vi ville, och bara säga till om vi ville ha en portion till. Jag beställde läsk – med riktigt socker – och indiskt bröd och starka kryddor och så en stor pakistansk grönsaksgryta. Något mer också, tror jag. Jag undrade hur vi skulle ha råd med det, och han sade att jag inte skulle oroa mig. Låt det inte bli springnotan, tänkte jag, jag orkar inte göra det ikväll igen. De andra verkade kunna äta avslappnat, och efter ett tag gjorde jag likadant. När det så blev dags att betala gjorde han något med händerna; jag förstod aldrig vad, men de nickade bara och lät oss gå.«

»Hur menar du? Använde han en besvärjelse eller en hypnotisk gest?«

»Besvärjelse hit och riktig magi dit, så vitt jag vet kanske han gick dit och diskade efteråt eller betalade under bordet, bara ville style:a för oss, men fan, Benny var som magi i mitt liv, fattar du? Åh, jag vet inte vad jag ska göra. Nu när Benny är borta lär ju allt gänget hade vara borta också. Jag har inte ens sett röken av någon av de andra sedan skotten.«

»Har du varit här varje dag?«

»Ja, jag har gått hit för att försöka samla tankarna. Jag tror inte på Gud, men... skönt att liksom ha ett minnesfokus, en plats.«

»Mmm, men du har inga planer?« sade jag, och hon bet ihop hårt.

»Jag får väl gå tillbaka till Amy, min hallick. Jag får väl börja kroka igen.«

»Jag trodde inte att det fanns prostituerade längre,« sade jag, »till och med äktenskapet är ju snart utdött.«

»Det där verkar inte vara något som ni grisar kan fatta. Det finns fortfarande några torskvar kvar. De är så jävla äckliga. Åh, vad fan gör man? Hur ska jag bli fri? Hoppas Amy låter mig hålla mig ren den här gången... fast då kanske jag inte klarar ›jobbet‹.«

»Jag trodde att kärleken var fri, numera,« sade jag. Kanske tänkte jag bara högt.

»Fri? Fan, jag gick på en love-in en gång. ›Fri kärlek.‹ Yeah, right!«

»Var det något sådant mellan dig och Benjamin också?«

»Benny?« sade hon, och nu var det hennes tur att se förvånad ut. Jag var rädd att hon skulle bli arg, men så log hon.

»Nej, han var en av de sista helbögarna i den här bi-tidsåldern. Han hade inte hakat på ›den jämlika vägen‹. Han lät oss alltid vara ifred. Sina

små systrar, kallade han oss ibland, men då gav vi honom spö. Han tog ingen procent på rånen heller, men jag fick ju betala av de där böterna bit för bit, så klart. Vi sprang en del ärenden ibland också. Jag brukade få hämta hans post.«

»Om du inte har något annat att göra kan du väl ansluta dig till oss ett tag?«

»Du, jag behöver inte din jävla hjälp.«

»Nej,« sade jag, »men vi kanske behöver din.«

Jag tittade ner på min uniform. »Trots mina kläder är jag inte polis längre,« det tog emot att säga det, »inte officiellt i alla fall, till skillnad från de tre som blev skjutna samtidigt som Benjamin till exempel.«

»Jag gillar inte grisar,« sade tjejen, »men enligt vad jag hörde försökte de ta fast gumman som dödade Benny.«

»Inte nu längre. De har gått över till hennes sida, och jag tror att de kommer att vilja döda fler innan det här är över. Hon håller på med något slags ›korståg mot ondskan‹, och hon har fått poliskåren med sig. Du kanske kan hjälpa oss.«

»Det skulle ju inte göra Benny levande direkt.«

»Det vet man aldrig. Gör som du vill. Du måste ju inte välja sida heller, men jag börjar känna mig ganska vilse.«

»OK, vi får se vad jag kan göra. Vi kan samarbeta, jag behöver ju mat och tak så klart.«

Jag nickade åt Cecilia att komma närmare, och när hon gjort det pekade jag på tjejen.

»Det här är. . . vad hette du?«

»Julie,« svarade Julie.

Cecilia nickade allvarligt. »Jag heter Cecilia Snövit.«

»Lägg av!« sade Julie. »Den riktiga?«

»Ja.«

»En tjej i min syrras band kallade sig för Cecilia Snövit, som en grej.«

»Jaha, men jag är den riktiga.« Hon vände sig till mig. »Ginna, kan du inte visa mig var Doktor Is håller till, om vi är klara här nu?«

»Kvällen är sen, Cecilia, kan vi inte åka hem till dig?« sade jag. När jag såg hur besviken hon verkade bli fortsatte jag. »Jag är hungrig, och säkert Julie också.«

»Klockan är inte ens sju!« sade Cecilia, sen sneglade hon ner på sin stålklocka. »Eller OK, men bara strax över. Fast ju senare kvällen är, desto viktigare är det ju att vi sätter fart dit!«

Hon började gå mot mattan. Den var borta! »Jag rullade ju ihop den och ställde den mot väggen här!« sade hon. »Vänta, jag ska bara kolla en grej. Blunda, bägge två!« Jag blundade, och när jag öppnade ögonen var Cecilia borta, och Julie höll i hennes kläder och vapen, och pekade mot en läderlapp som försökte få oss att följa efter.

»Kom igen,« sade Julie.

»Vad hände?«

»Cecilia löste upp sig som i en dimma, och den dimman knöt ihop sig till fladdermusen där.«

Fladdermusen slog sina vingar i sin egen snö, och flög högt så den kunde se över husen.

Cecilia kunde hålla ganska hög takt i läderlappsform, så vi började springa, efter att Julie lämnat över Cecilias kostym, knivar och träredskap till mig. Geväret behöll hon i den ena handen, och sin stav tog hon i den andra.

De som tagit mattan hade inte hunnit långt. De var Claire och Eleanor, två av de tre poliser som blivit först skjutna, sedan hjärntvättade av din mormor. Cecilia hejdade oss innan vi kom runt hörnet, så vi stack bara fram våra huvuden och såg, kort och försiktigt.

Claire och Eleanor satt på trappan till gamla biografen och använde narkotika. De hade mattan under sig, mellan sina vader och understa trappsteget.

Cecilia petade till mig och klädhögen i mina händer, jag fattade vinken och släppte den på marken. Nu såg jag det också, fast åt andra hållet – hur fladdermusdjuret dimlöstes upp och dimsvepte sig in i den där klädhögen och virvlade upp och blev en människa. . . eller blev till Cecilia, menar jag.

Hon sträckte ut en hand till Julie, som räckte över hennes hölstrade gevär. Hon spände fast hölstret på benet, men när hon skulle dra upp vapnet hejdade jag henne.

»Stopp!« sade jag. »Vi gör upp en plan först. Menar du verkligen att du tänker blasta dem?«

»De snodde mattan, vi har bråttom.«

»De är mina polare,« sade jag. »Eleanor räddade mitt liv en gång. Eller typ, i alla fall. Det var när vi. . . «

»Jag bad inte om ditt livs historia,« sade Cecilia. »Hur tycker du att vi ska göra då?«

Jag kunde inte komma på vad jag skulle säga, men jag stod och gapade. Innan jag hann säga något avbröt Cecilia mig igen.

»OK, jag ska lyssna på vad du har att säga, men det betyder inte att det är du som bestämmer i vår lilla trio,« hon nickade bakåt åt Julies håll men behöll ögonen spända i mig, »är det uppfattat?«

»Jag säger att vi tar dem,« sade Julie, »jag tror att det blir lätt.« Snygg var hon, med sin svarta kajal och den där röda sorgeslöjan, och hotfull var hon, med det där avbrutna kvastskäftet hårt hållet i ena näven, löst lagt i den andra.

»Vi börjar med att snacka med dem,« sade jag. »Om det är så lätt att ta dem som du tror, Julie, så behöver vi ju inget överraskningsmoment; men vi har i alla fall gett dem en chans.«

»Vi gör oss beredda till anfall,« sade Cecilia. »Ger du oss signal, attackerar vi. Attackerar de, attackerar vi. Verkar något skumt, attackerar vi.«

»Uppfattat,« sade jag och gick runt hörnet, långsamt, med händerna väl synliga.

»Hey,« sade Claire och knuffade till Eleanor, som just var på väg att rulla en ny jolle, men tittade upp.

»Det är Ginna,« sade Eleanor, och blev på helspänn.

»Hej,« sade jag. »Ni verkar ha kryat på er bra.« Nja, de var fortfarande likbleka, blåa på sina ställen, och de hade inte gjort något försök att dölja såren på halsen.

»Vi klarar oss,« sade Claire.

Eleanor rullade färdigt narkotikacigaretten och räckte den till mig, men jag passade med en gest.

»Kan du varva ner någon gång,« sade Eleanor irriterat. »jag vill snacka om vad som hänt med dig på sistone, och varför ni betedde er så svinigt på polisstationen nyss.«

»Jag var tvungen att dra därifrån,« sade jag.

»Till vilket pris som helst?« fortsatte Eleanor.

»Hur menar du?«

»Er varulvspolare bet strupen av Ed.«

»Nej!« skrek jag.

»Nu räcker det.« Det var Cecilia. Hon och Julie kom runt hörnet, med vapnen beredda.

En telekinetisk stöt från Eleanor slungade mig tvärs över gatan så att jag slog ryggen, inte särskilt hårt, i en trädörr.

Jag hörde Cecilias röst igen. »Ge oss mattan om ni vill leva.« Jag tittade upp och Cecilia hade sitt gevär riktat mot Eleanor, medan Julie – hur kan hon vara så snabb? – höll fast Claire med sin trästav.

Jag blinkade till, och då kände jag hur marken försvann under mina fötter. Det hisnade i magen. När jag öppnade ögonen såg jag att Eleanor höjt en hand och fått mig att levitera, högt över gatan. Jag ville dra upp ena armen för att skydda mig från regnet, som jag av någon anledning inbillade mig var farligare här uppe, men jag kunde inte röra den.

»Skjuter du så faller hon,« sade hon till Cecilia.

Julie drog tillbaka trästaven och drog omkull Claire, och sparkade till en kaststjärnepåse som stod på trappan. Påsen flög ett tiotal meter bort, och när den slog i spred sig stjärnorna över gatan med klirrande ljud.

»Jag skojar inte!« sade Eleanor.

Julie drog fram mattan och försökte sprida ut den under mig. »Är det en flygande?« frågade hon Cecilia, som nickade jakande. Eleanor vände dit huvudet förvånat, och höjde mig ännu mer. Rörelsen var ryckig och det började svindla. Då satte Cecilia pipan mot Eleanors hals, och hon vände tillbaka och såg rakt in i Cecilias kattögon.

»Jag skojar inte heller,« sade hon. Jag kände i magen hur jag började falla. Jag blundade igen, och när jag såg, såg jag hur Cecilia hade gått runt Eleanor, hela tiden med geväret riktat mot henne, och lagt sin handflata på mattan och hennes mumlande var så dovt att det började vända sig i min mage. Hon fick mattan att lyfta precis när jag slog i den. Det var som att landa i en hängmatta, men hårt, och det sved som ett piskslag eller en repbränna ungefär. Jag kunde fortfarande inte röra mig, men jag kände Julies händer på mitt huvud. Hon hade klättrat upp på mattan där den svävade med mig.

»Claire,« sade jag, och Julie ryckte till. Claire hade tagit sig bort till kaststjärnorna och börjat plocka upp några.

Då klättrade Cecilia upp på mattan, och den började lyfta igen.

»Bränn inte a...« sade jag, men då hörde jag ändå ljudet av ett hagelgevärsskott.

»Varningsskott,« sade Cecilia, och ur ögonvrån såg jag hur husväggarna blev hustak blev moln, allt eftersom vi steg uppåt och därifrån.

Jag var gravitationens fånge. Jag kunde blinka, men inte vända huvudet. Lyfta fingrar och tår, men inte ben och fötter. Jag kunde röra munnen, men käken värkte när jag gjorde det. Jag var dessutom fortfarande utmatad efter giftkaststjärnan tidigare idag.

»Berätta nu var doktor Is håller till,« sade Cecilia.

»Varför tror ni att våld löser alla problem?« skrek jag.

»Det brukar funka,« sade Cecilia. »Du vet, jag har ju min juristutbildning också. Jag vet när det är dialog som gäller, och när det är skjuta.«

»Mmm,« sade Julie, »jag hade aldrig klarat mig så här långt om jag bara lät nävarna snacka. I en del situationer – som när jag åkte fast för det där rånet – är det bara hjärnan som hjälper.«

»Använd då den lite mer!« sade jag. »Det gäller er båda.«

»Sheesh, Ginna,« sade Cecilia, »varför är du så stingslig?«

»De sade att Peter hade dödat Ed.«

Vinden, det frätande ljudet av regn. Sedan:

»Vem är Ed?«

»Stationens sekreterare sen många år tillbaka. Vår vän.« Jag låg på rygg och förlorade mig i synen av de svarta molnen. »Jävlar. Om vi bara kunde ha planerat vår flykt *lite* bättre. . . «

»Vår flykt?« sade Cecilia. »Du menar kanske *din* flykt, och hur skulle vi ha kunnat göra den bättre? Det är inte som att häktet har svängdörrar direkt.«

»Jag skulle ha haft tålmod. De hade ingen anledning att hålla mig fram till en rättegång, de hade inget case.«

»Nej, men de hade nog hållit dig under kongressdagen i alla fall.«

»Vi skulle ha snackat oss ut.«

»Hur?« Cecilia var irriterad och jag antar att vi bara flög i cirklar, eftersom jag inte berättat om kylskåpsfabriken än.

»Hmm,« sade Julie, »du kunde ju ha fake:at någon sjukdom? Någon medicin du behövde?«

»Vad skulle det vara? De har ju tillgång till min journal, jag kan ju inte direkt hitta på att jag har astma till exempel.«

»Nej, men det hade inte behövt vara något ur din medicinska historia. Du kunde t.ex. säga att du fått i dig svart pulvergift.«

»Det har jag ju!«

»Är det sant?« sade Cecilia. »Vi åker till Vår Nådiga Moder först.«

Vi avverkade snabbt fågelsträckan till pensionärskvarteren där Nådiga låg. Vår Nådiga Moder är en stor, vacker byggnad och jag såg snart hur de svarta molnen speglade sig i de målade glasrutorna. Bilderna på fönstren handlade om någon orm som kunde läka eller hur det nu var. Hippokrates eller vad den där ormen hette. Det fanns två människor på bilderna också, och de var sjuka, och de hade ett träd med kunskapsfrukt

som de inte vågade röra. »Ät, så får ni kunskap,« sade ormen. »Nej, vår skapare vill inte att vi äter av frukten,« sade de. Ja, du hör ju hur illa därän de var! Tack och lov fick ormen dem på bättre tankar och de blev botade från sin okunskap och kunde se världen. Det är därför människor är så kloka, och det var så ormar och människor blev vänner.

Cecilia sänkte ner mattan och hon och Julie låtsades att de bar den, när de gick in genom portarna.

»Hej,« sade Julie, »vår kompis är skadad, kan ni hjälpa henne?«

»Det är ju Ginna!« utbrast en sköterska. »Ja, vi har faktiskt en tid nu.«

De bar in mig i ett undersökningsrum och dumpade mig på en brits där. Cecilia Snövit rullade noggrant ihop den skräpiga mattan med sopsäcksplasten utåt.

»Känner jag dig?« frågade jag.

»Du hjälpte mig en gång, Ginna,« sade sköterskan, »jag hade magknip och migrän samtidigt och du tog mig till sjukhuset på din cykel. Annars hade jag kommit för sent till arbetet den dagen.«

»Oj, vilket namnminne du har,« sade jag.

»Kan du lyfta på armen?«

»Nej, det kan jag inte,« sade jag, men försökte ändå. Jag vickade lite på fingrarna.

»Vad är det som har hänt?«

»Jag har fått i mig svart pulvergift,« sade jag.

»Att ni inte slutar använda det där skräpet,« sade sköterskan argt. »Om jag hade fått fem öre för varje person jag hade försökt rädda från pulvergiftdöd hade jag haft fyra hundra tretton kronor och tjugofem öre.«

»Du kan få fem öre om du räddar mig,« sade jag.

»Ja, jag vet inte. Att inte kunna lyfta på armen, men ändå känna fingrarna, det har jag inte sett förut med giftet.«

»Hmm,« sade jag, »det här är lite skämmigt, men jag har blivit utsatt för en telekinetisk attack också.«

Sköterskan behövde inte säga något, men jag kände ändå något dömande i hennes röst.

»Jaha du. Var är pulvergiftssåret?« sade hon. »Så börjar vi med det.«

»Det är på benet,« sade jag, och medan sköterskan skar upp mina byxben kom Cecilia Snövit och Julie fram till mig.

»Berätta var doktor Is håller hus,« sade Cecilia, »så hämtar vi dig sen.«

»Hon har ett laboratorium på folkhögskolan, vägg i vägg med kylskåpsfabrikens källare, men jag vet inte om hon är kvar där.« Anade jag en reaktion hos Julie?

»Lycka till,« sade jag, när de gick.

»Vi hörs snart,« sade de.

Ruter nio – Anna

Skulle jag rädda dig från min mormor? Visst, jag kanske borde ha gått till stationen och rekat, kanske snackat med dig, men jag kände mig helt vilse i huvudet.

Dessutom höll jag fortfarande på att samla mod till att konfrontera henne, och jag hade dåligt samvete för att jag knappt sagt något när hon skällde ut oss – via dig – utanför kylskåpsfabriken.

Mormor och jag... låt mig berätta en sak. Det knyter kanske an till det där du sade om »det ihåliga« också, som hade hemsökt Pierre, Bananens kille, även om jag aldrig träffade honom.

En gång vaknade jag och mormor stod vid min säng. Det här var några månader efter Jennys begravning.

»Gå in i ljuset,« sade hon, »gå vidare. Du är klar med den här världen. Ser du ett vitt ljus, i slutet av tunneln? Gå in i det. Känn det uppfylla dig och gå vidare från det världsliga planet. Kom inte tillbaka hit.«

Allt snurrade lite och jag kände hur det värkte i huvudet, men jag såg inte röken av vare sig ljus eller tunnel.

»Vad snackar du om?« sade jag.

»Åh, du har vaknat,« sade mormor. Hon försökte dölja sin besvikelse, men hon kunde inte lura mig.

»Vad har hänt?« sade jag. »Varför ligger jag här med jeansen på?«

»Du ramlade med cykeln,« sade hon, »och jag tror att du kan ha fått en lätt hjärnskakning. Du svimmade i alla fall. Hur mycket minns du?«

»Tillräckligt,« sade jag och försökte resa mig. Nu kom jag ihåg att jag hade cyklat. »Jag var bara borta någon timme, va?«

»Du var medvetslös i,« mormor kollade sin Octopus Game & Watch, »fyra, fem minuter kanske.«

»Jaha, men tack för att du sörjer för min andliga resa,« sade jag. Jag var arg för att hon ville att jag skulle dö.

»Det var det minsta jag kunde göra,« sade hon, »efter allt som hänt.«
Ja, du, Ginna, vad säger man?

En annan grej du sade var det där med att jobba, att jobbet kan vara en stor del av ens identitet på något sätt. Jag har väl aldrig haft ett vanligt jobb. En sommar hjälpte jag till att skyffla sand efter den där sandstormen, men det var ju ideellt. Jag har haft tur i oturen på sätt och vis, som haft mormor och morfar med sin gård.

»Vad jobbar du med« kan ju de som hittat sitt drömjobb fråga varandra. Jag menar, du hade hittat vad du trodde var ditt »kall«, poliskåren, men alla vill ju inte bli poliser, och inte ens alla som vill bli det kan bli det. Om du frågar städerskan på stationen kanske hon inte ser det som sitt livs kall att torka spyor i fyllecellen direkt.

Ett tag verkade det nästan som om politikerna *ville* att det skulle vara hög arbetslöshet, och inte nog med det, de ville att det skulle vara hårt att vara arbetslös också. Det var i den vevan de tog bort hjälpen man fick av kommunen för att överleva om man inte hade något jobb, eftersom de ville att deras företagsägande polare skulle kunna välja och vraka vilka de skulle anställa och ha kvar, så de kunde rensa bort fackföreningar och sänka lönerna.

Det där var innan det fanns så mycket robotar och arbetsbesparande verktyg som det gör idag. Du vet, såna grejer skulle kunna användas mycket mer, nu när de inte går på bensin längre, men när de först började spridas i stor skala tyckte politikerna att det blev för mycket av vad de hade velat ha – arbetslöshet – eftersom det då snopet nog inte fanns några konsumenter kvar; ingen hade några pengar att köpa kapitalägarnas varor med.

Det där svängde efter ett tag och så blev det lite som idag, att till exempel kylskåpsfabriken är arbetarstyrd. Å andra sidan använder de inte så mycket robotar som de skulle kunna göra.

Det handlar liksom inte om gott eller ont, de där kapitalägarna menade nog väl. De tänkte väl att alla skulle kunna bli ägare till varsin robotfabrik. Om du träffade dem på en fest och du frågade vad de jobbade med skulle de säga »jaha, jag, jag sitter bara och äger«. I praktiken var deras liv nedtyngda med beslut som måste tas, papper som måste fyllas i, möten hit och dit, men deras dröm var ändå att bara behöva äga, att det skulle räcka.

Det blir liksom meningslöst, skulle det finnas lika många robotfabriker som det finns människor, eller? Vi har, och hade, ett resursfördelnings-

protokoll–pengar–som bygger på att alla ska ha jobb för att överleva. Samtidigt vann de som ägde mest på att det skulle vara utsatt att vara arbetare, så man skickades från jobb till jobb–eller i värsta fall ut på gatan–utan att våga strejka eller protestera. Det leder till att en del kommer i situationer som Julie. Jag har svårt att tänka mig att rånare är hennes drömjobb.

Hjärter kung – Ginna

Ja, det var en härlig tid! Det var innan jag blev polis, men jag har sett gamla videoinspelningar där hjältemodiga poliser stoppade arbetare som försökte ta över fabriker och butiker. Det var annorlunda då, det fanns lagar som klart och tydligt avgjorde vad som var rätt och fel. Du kanske inte känner till det här, men det som politikerna och de du kallar »ägarna« gjorde var oftast helt lagligt, medan att råna, som Julie gör, var såklart olagligt. Alla hon rånat är inte rika, om du trodde det, och även om några var det – bara för att man förtjänar något betyder det inte att man kan hantera det. De där »ägarna« skapade jobb, och det gjorde dem till hjältar. Jag är stolt över att polisen har försvarat dem.

Klöver knekt – Anna

Skapa jobb? Det kan man ju säga om Julies förra hallick också, det betyder inte att det är något hjältedåd att pimpa!

En del av jobben, produkterna som de där fabrikerna gjorde var helt onödiga, ibland farliga saker. Trendgrejer. Cigaretter. Ibland betalade ägarna mer för marknadsföring än vad de betalade ut i löner åt de som stod vid rullbanden och på åkrarna. Det var liksom jobb som inte behövde göras. Ingen blir mätt av att någon hittar på snygga loggor åt spritflaskor eller spelar in en fängslande reklamsnutt för att spela på lotto.

Det där är så länge sen nu. När hela ekonomin pajade övergavs en massa fabriker – som kylskåpsfabriken, kanske – och andra kunde man få billigt. Då såg kooperativen sin chans. Det har ju funkat sådär. Kylskåp finns så det räcker. Man måste ändå betala, vilket betyder att man ändå måste ha jobb, vilket betyder att man måste hitta – eller skapa – ett behov att fylla som någon annan kan betala en för.

Med den tekniken vi har idag, datorer, robotar, magi... vi skulle kunna ta det så lugnt. Det skulle liksom räcka. Vi jobbar bara för jobbandets skull.

Ruter tio – Ginna

OK, det räcker! Håll käften!

Jag tror inte att du förstår vad du snackar om och jag är inte bekväm med att du använder Julie som exempel. Hon är inte ett offer, hon är vår vän och hon räddade mitt liv.

Vad fyllecellstädningen beträffar så brukar vi turas om att göra det själva.

Usch, vilka bortslösade kapitel. Berätta vad som hände sen i stället!

Spader nio – Anna

OK, vi stoppar där.

Ja, jag somnade alltså till Pong. Jag har inget problem med att sova till musik eller TV-spelsljud. Det enda som kan hålla mig vaken är starka lukter, som när det ligger svamp och torkar i köket, eller när det finns bröd i ugnen.

Jag vaknade till och såg att Steves dåliga humör verkade ha släppt, eftersom han och Stefan omfamnade varandra och skrattade.

Lukten som väckte mig sent den natten var en helt annan, och det tog ett tag innan jag kände igen den. Jag såg mig om. TV:n och skivspelaren var avstängda, de hade lagt en kudde under mitt huvud där jag hade somnat på golvet – jag hade jeansvärk, jag hatar att sova med jeans, speciellt efter en regnig dag – Steve och Stefan sov i en kuddhög i hörnet. Jag såg inte Bananen och Jin. Det fanns alltså fler rum, om de inte var ute någonstans.

Mikey. . . Mikey stod lutad över mig med en kniv. Jag vet inte hur länge han hade stått där och tvekat. Det surrade i näsan.

»Stopp,« sade jag.

Mikey hajade till; han hade inte märkt att jag var vaken där han stod och drömde. (Om att mörda mig.) »Det är inte som du tror,« sade han. »Jag kan förklara, jag. . . «

»Nej,« sade jag, »känner du inte? Lukten!«

Mikey drog efter andan, och sedan ut hastigt igen, som att han ångrat att han andats in så mycket. »En kemisk lukt,« sade han.

»Ja, nästan som av fotogen, eller hur?«

»Nja, på samma gång inte. Var tror du det kommer ifrån?« Han stoppade undan sin kniv. »En gasläcka?«

»Vi kan ju se efter, men jag tror att det är något annat. Jag har känt den här lukten förr.«

»Vad är det?«

»Äsch, gå och kolla stormköket, det kanke är gas.«

»Vi har inget stormkök, kokplattan går på el. Tror inte det finns några gasledningar här, ska jag fråga Jin?«

»Var är Bananen och Jin?«

»Bananen sover nog, i ett eget rum en bit bort, och jag tror att Jin sitter och skriver brev i rummet bredvid.«

»Tänkte du mörda mig nyss?«

»Det är inte. . . « Han tog handen bakom nacken. »Ja,« sade han skamsset.

»Du är ju dum i huvudet. Hur ska du klara dig när odjuret kommer?«

»Odjuret?«

»Den här lukten, det är ju odjurslukten, fattar du väl!« Jag började bli irriterad, jag var nyvaken och kände mig sårbar. Och osårbar. Jag gick ut i köket och började rota i lådorna. Vanliga knivar kändes inte som någon bra idé, men jag visste inte vad jag letade efter. Låg ritualkniven fortfarande i frysacket hemma? Hemliga namn, jag måste ha hemliga namn!

»Vad då för odjur?«

Han var så mabla trögfattad. »OK,« sade jag, »sist jag såg det var det dött, i en brunn, men gången innan det höll jag på att stryka med.«

»Berätta!«

»Jag är uppväxt på en gård där det finns ängar, hagar, åkrar och skogsdungar. Den skogsdunge som ligger längst bort är barrskog, och djupt inne i den finns en svart tjärn.« Nu började lukten komma i starka vågor. Trapphuset? Var det möjligt?

»Jag badade ofta i tjärnen om senvårarna, och ännu hellre under brittsommaren. Jag berättade om den för min syster – hon brukade mest vara inomhus – och hon undrade om den var bottenlös.« Jag var tvungen att testa en annan idé innan jag vågade mig ut i trapphuset – jag gick fram till diskhon och började lukta i slasken. Usch, sopor – men inte fotogenlukten, inte starkare där än från dörren. Det snurrade och jag hade svårt att hålla balansen.

»Jag undrade vad hon menade med bottenlös, om hon menade att den gick rakt igenom jorden, ut i den tomma, stjärnlösa nattrymden på andra sidan.« Jag funderade på att lukta i duschgolvsbrunnen också, om nu lukten kom från rören eller inte, men jag släppte den tanken.

»Hon svarade att det inte funkade så med bottenlösa tjärnar, eller så var det precis så de funkade. Att de gick rakt genom helvetet, rakt genom universum, rakt genom sig själva. Att man kanske *trodde* att man kom till botten, men det var inte solid botten, det var dy och lera och när man började ta på den, treva på den så kunde man komma igenom, ännu djupare, för all evighet. Hur djupt man än var kunde man dyka ännu en meter till, in i dyn, in i tomheten.« Jag började gå mot fönstret. Nu upplevde jag luktvågorna som näsans motsvarighet till dunkande ljud, och mina egna hjärtslag brände mig i örat.

Mikey hade tagit fram *Mördarens handbok* (som om den skulle kunna hjälpa nu!) och slagit upp registret, men stod ändå bara och stirrade på mig. »Fortsätt,« sade han.

»Jag sade till henne att jag inte gav mycket för det där, att jag skulle dyka ner så jag kunde berätta för henne om botten och vad som fanns där. I bästa fall kanske en skatt som hon kunde få, i värsta fall kanske en död flicka som vi kunde hjälpa till vila, en flicka som använt en vårkväll till att byta ett hopplöst liv mot en hopplöst död. Troligast att vi bara skulle hitta lera och fiskbajs. Min syster sade att hon fortfarande trodde att det inte fanns någon botten, ingen riktig botten-botten.« Väl framme vid fönstret såg jag ut mot gården. Luktvågorna kom över mig från bakom min nacke – det måste vara från trapphuset, det måste det – men på gården såg jag avtryck i asfalten, och eldtunnan låg omkullvält.

»Det var sen eftermiddag, en myggig augustikväll. Trädens skuggor var långa. Jag hade lämnat huset en bra bit efter lunch – potatissallad – och det måste ha tagit någon timme att gå. Det här var när jag och min syster var ganska små. Jag hade en liten matsäck med mig i en korg: saft i en termos, och kakor. Jag hade baddräkten under kläderna och ett stort badlakan som jag hade virat runt korgen. Jag var ganska bra på att simma och jag brukade ofta doppa huvudet eller dyka runt lite, men aldrig försökt nå botten förut. Jag tog några djupa andetag först, så djupt jag kunde. Sedan hoppade jag i, från torr till att försöka ta mig ner,« sade jag. Åh, de där spåren på gården var stora och runda som soptunnelock. Det var svårt att se från fönstret, förstås, men de verkade djupa också. Jag borde ha hört stegen. Jag såg inga riktiga tår, men odjuret hade lämnat nagelavtryck; fyra djupa skårer i en halvcirkel framför varje runt hål.

»Jag simmade så hårt nedåt jag kunde, och när det började spänna i lungorna blev jag bara mer envis, och började sparka mot tjärnens leriga sidor. Tjärnen var ett nästan rakt cylindriskt hål, men jag kände att jag

inte riktigt fick någon fart när jag sparkade mot jordväggarna, förrän jag träffade en trädrot med foten. Lungorna spände mer och mer – jag hade utandningen också, men jag visste sedan innan att jag bara brukade klara några sekunder efter att jag andats ut. Efter att jag träffat trädroten fick jag mer fart ner, och jag fortsatte, och en bit längre ner träffade jag en rot till. Det kan ju inte finnas rötter hur djupt som helst, tänkte jag, men har jag tur kanske jag träffar några gamla stockar som satt sig i väggen, eller så blir det stenvägg. När jag sparkade den tredje roten fastnade jag med foten.« Jag stod stilla framför fönstret. Mikey slog ihop boken och lade ner den i sin väska igen. I ögonvrån såg jag hur han sneglade fram och tillbaka, mellan mig och dörren.

»Jag försökte sprattla mig loss, men då kände jag hur paniken började komma. Bit ihop. Jag slet med foten, jag satte i den andra bredvid och drog så hårt jag kunde. Den var fast.«

Mikey började fingra på sitt knivskaft. »Kunde du inte...« Jag avbröt honom, och fortsatte.

»Då vek jag mig, drog ihop magen så hårt jag bara kunde och försökte trassla mig loss med händerna. Det lyckades – jag var tvungen att lyfta på en rot, men sen kunde jag lirka ut foten – och jag började ta mig uppåt, först klättrade jag med händerna medan jag sparkade, sedan började jag bara paniksimma upp.« Den där eldtunnan var inte det enda som odjuret hade förstört. Det hade lämnat stora skrapmärken på husväggarna, men jag kunde inte riktigt se var det hade tagit sig hit, eller upp.

»När jag väl fick luft – jag drog hårt efter andan – var jag så yr att jag höll på att svimma till. Jag föll bakåt och när mitt bakhuvud åkte ner i tjärnvattnet igen kom jag lite till sans. Jag sparkade mig till kanten och drog upp överkroppen över land, och låg framlutad och vilade några sekunder innan jag tog mig upp. Jag svepte badlakanet om mig, men började inte torka av vattnet eftersom jag snart skulle ner igen.« Jag vände mig mot Mikey, som tog en stol, satte sig, och reste sig igen. Jag talade lugnt, även om mitt hjärta bultade och adrenalinet var nära att ge mig huvudvärk igen.

»Jag var irriterad men ville inte erkänna mig besegrad. Då fick jag en ny idé. Det fanns så klart stenar i skogen, och en del av dem här vid tjärnen. Stora bumlingen där man kunde ligga på magen i solen och titta ner på grodynglen, men också de där små som man kunde hålla i handen. Några var mitt emellan, och jag kom ihåg en sten som var stor som en kudde ungefär. Den fanns kvar. Ibland hade jag lyft ena kanten av den för

att titta på gråsuggor, men jag hade aldrig försökt att lyfta hela. Jag gick fram till den, böjde på knäna brett medan jag höll ryggen rak, och tog ett hårt tag. Jag kunde lyfta den, men det var knappt. Året innan skulle jag säkert ha varit för liten. Jag skulle inte orka bära den speciellt långt, men det behövde jag inte heller. Det som var viktigt var att jag kunde få ett hårt och bra tag om den. Jag stapplade ända fram till kanten, tog några djupa andetag – jag var fortfarande yr, men det fick gå – och hoppade i. Jag var nära att tappa taget om stenen men jag kastade mig efter den och slöt famnen om den. Det var lättare nu när jag inte behövde bära dess vikt; det var den som fick dra mig nedåt.« Nu hörde jag själva stegen; det var långt mellan dem, och varje steg lät som när man tappar något tungt.

»Nu tänkte jag att jag skulle hinna till botten innan jag fick slut på luft, med den här farten nedåt. Öronen värkte och tjärnvattnet gick in i mina näsborrar och i mitt hår. När lungorna väl började spänna var jag sedan länge förbi de där trädrötterna som nästan dödade mig förut, och jag hade kommit in i en samling av någon slags märkliga, höga, smala växter, eller jag trodde i alla fall då att det var växter, även om jag idag fattar att de inte skulle kunna ha fått någon sol. De kändes som alger eller långa grästrån, eller kanske mest av allt som tjocka, lite ludna blomstjälkar. Jag trodde att de växte på botten, så jag släppte stenen och började treva. Jag kände inget, så jag tog tag i några av växterna och började använda dem för att dra mig nedåt. Det var svårt att få en rak väg eftersom de växte så slingrigt, men jag tror att jag var nästan helt lodrät efter ett tag. Jag sparkade mig nedåt och drog mig ned med lugna, stadiga armtag. Då kände jag hur något fjälligt skrapade till mot min rygg medan det långsamt simmade förbi. Först hajade jag till, drog mig undan och krökte till ryggen åt fel håll, sedan släppte jag taget om växten med min högra hand och sträckte ut den för att känna, jag ville se hur stor fisken var, om det nu var en fisk. Jag hade nästan väntat mig att det skulle ha slunkit undan, men det jag satte handen mot kändes tungt och stort.«

»Hör du inte?« sade Mikey, »det är ju i trappan!« Jag lyssnade, men trodde inte att djuret hade börjat ta sig uppåt än, jag tyckte att det lät som om den gick på bottenplan, jag väntade mig nästan att trappstegen skulle börja knaka eller väggarna vika sig om odjuret skulle börja gå upp.

»Jag förde handen över den välvda ytan, och det jag kände med mina ruffingrar kändes inte som ett fiskfjäll, det var något annat, och jag kände att det var levande. Jag släppte vänstra handen från växterna också, och simmade uppåt en liten bit. Jag kände med handen runt om den

här varelsen, och plötslig var jag vid... vid liksom en hård platta, som skakade till, argt. Nu vände sig hela varelsen om och det kändes märkligt att vara här nere i mörkret. Jag började få panik, och jag sträckte fram händerna och kände vad som bara kunde vara horn, stora horn. Plötsligt stötte de till mot mig – hade jag inte hållt i ett av dem hade jag kanske blivit spetsad – och jag bestämde mig för att försöka simma upp. Sedan svartnade det för ögonen, men det har hänt att jag har drömt om hur jag sprattlade mig upp den där gången. Jag vaknade efter ett tag på stranden av att jag frös. Jag vet inte hur länge jag hade varit medvetlös, men det var mörkt. Jag rullade in mig i handduken, drack saften som nu blivit ljummen, och gick hem på värkande ben. Botten nådde jag aldrig.« Nu vände jag mig mot Mikey och såg honom rakt i ögonen.

»Jag badade i den där tjärnen igen, nästa sommar, men aldrig ensam. Min mamma var med, och min bästa kompis kom ut till oss på landet några dagar när hennes plastpappa var på affärsresa. När hon frågade mig om jag ville tävla om vem som kunde hålla andan längst sade jag bara nej, det vill jag inte, och det kändes som om jag skämdes för något. Den enda jag berättade det för var min syster, Je...« Det var nära att jag råkade avslöja namnet. För en mördare! Jag hindrade mig i tid. »För min syster. Hon skrattade bara, inte av skadeglädje men på det där sättet som någon som just berättat en hemlighet kan skratta. Hon berättade att det odjuret bodde under gården och att det växte av saker man ångrade. Om det var sant var vi många som matade det.« Mikey vinkade åt mig att hjälpa honom att bära soffan, så vi kunde ställa den framför dörren. Jag skakade på huvudet.

»Du är ju en mördare, Mikey. Kan du inte mörda odjuret?« sade jag.

»Hur?« sade han.

»Du har ju din kniv där. Det är väl ett mordverktyg som du är van vid. Gå ner och fräls oss från ondskan du.« Jag stirrade honom rakt i ögonen utan att blinka.

»Ja,« sade han. Jag öppnade dörren. Nu hörde jag – för första gången – odjurets vrålande. Först lät det bara som brus, som en trasig tvättmaskin eller en vindmaskin, men sen tyckte jag mig kunna urskilja ord, kanske på något språk jag aldrig hade hört förut. Jag pekade på utgången med underarmen som en flygvärdinna.

»Varsågod,« sade jag. Jag stängde bakom honom när han gått ner i mörkret.

Då kom Jin in i vardagsrummet. Han höll sig för huvudet. »Vad är det

för oväsen? Är det något som har gått sönder,« sade han, »fast det låter inte som något från den här världen.« Stefan och Steve verkade också ha vaknat av odjurets vrål. Steve hade en ganska töntig cowboy-pyjamas.

»Åh, det är från den här världen,« sade jag. »Det är i från trapphuset.«

Jin öppnade dörren. Nu hörde jag vad odjuret sade, nu var det klart och tydligt. »Jag kommer som Astaroths härold,« sade det. Jag hörde ingenting från Mikey.

»Moget,« sade Jin, »hörde du det där? Det måste vara någon voice-box, ingen har såna där sandpappersstämband.«

»Fint det,« sade jag. »Du, vi kanske borde ta med oss de andra häri-från. Finns det någon annan väg ut?«

»Ja då, vindarna är förbundna med varandra, eller så kan man klättra från balkong till balkong, om vi kan ta oss till en balkonglägenhet.«

»Kan man komma till vinden utan att gå via trapphuset?« sade jag.

»Ja,« sade Jin, »vi har slagit upp ett hål till lägenheten över, i kläd-kammaren, och ställt in en stege där. Det är ett flytknep som vi har haft förberett.«

»Dessutom är det skönt att hänga där uppe,« sade Stefan, »där kan man vara lite själv, läsa kanske. Om någon som vill mucka ringer på hos den ena av de två lägenheterna kan man lätt fly till den andra«

»Var är Mikey och Bananen?« frågade Jin.

»Är inte Bananen inne hos sig?« sade Steve.

»Gå och kolla,« sade Jin, och Steve gick dit.

»Mikey gick ner för att mörda odjuret.«

»Odjuret? Är det den där ›Astaroths härold‹ som härjar där nere i trapphuset?« sade Jin.

»Ja, tydligen,« sade jag .

Bananen och Steve kom in. Bananen gnuggade bort ögontröttgägg. »Jag känner igen den här lukten!« sade hon.

»Det luktar lite som hos tandläkaren,« sade Steve.

»Nej, det är. . . « Hon blev likblek, som om hon plötsligt mindes. Sedan sade hon, mycket sakta: »Det kommer från fönstret.«

Vi gick fram till fönstret, jag, Stefan, Jin och Steve, och såg ut. Det här var första gången jag såg det och det var minst lika stort som jag hade trott. Det gick på fyra ben och hade en svans som den slog hårt i marken så att asfalten krasade. Från pannan och bak över nacken gick som en slags sköldplatta där det satt tre stora, blodiga horn. Odjurets mun var som en hård papegojnäbb som troligen skulle kunna bita av en lyktstolpe.

Jin var så chockad – kanske rädd – att han blev lugn, men han talade ändå snabbt.

»Vad var det du sade om att Mikey hade gått ner dit?« sade han.

»Han gick ner för att ›mörda‹ odjuret,« sade jag. »Jag visste att han skulle stryka med, men jag hejdade honom inte. Han var ändå en mördare.«

Jin såg på mig och andades långsammare, det var som om han letade efter en formulering. »Mikey är inte den enda mördaren här, Anna,« sade han och Bananen sänkte sin blick, »men han var min vän. Han lovade mig att det där låg bakom honom.«

»Han försökte ju mörda mig i natt!« sade jag.

Jin höjde två förvånade ögonbryn. »Vad är det där för anklagelse?« sade han. »Spela nu inte på såna där ›en gång mördare, alltid mördare‹-bullshitfördomar.«

»Du kan ju säga vad du vill, men han stod lutad över mig med en kniv.«

»Han kanske bara ville skydda dig?«

»Jag frågade honom om han hade tänkt mörda mig och han sade ja!« sade jag.

»Du kanske hörde fel?« började Jin, men ändrade sig genast. »OK. Förlåt. Jag blir besviken på honom, men det betyder inte att han förtjänar att dö.« Utanför rev odjuret loss ett av stuprören och började bita i det.

»Rafsa ihop några dagars packning,« sade Jin. »Vi måste härifrån.« Jag störde mig på att han verkade vara accepterad som ledare, även om jag gillade honom.

Steves gedigna ryggsäck av kanvas fick honom att framstå som värsta hälsokost-hippien, men han bröt genast illusionen genom att rafsa ner äcklig cowboy-mat som baked beans och corned beef.

Bananen gick långsamt till sitt rum och kom snart tillbaka, klädd i slitna kläder som såg ut att tåla mer.

»Vågar vi gå genom trapphuset ändå?« frågade Jin.

»Det är kanske lika bra,« sade jag, och såg ut genom fönstret igen. Odjuret hade bitit ett dussintal hål i den ena stuprörshalvan, och stod och svängde huvudet, med den andra stuprörsbiten i näbben.

»Är det någon som har vapen?« frågade Jin. »Jag vet att vi är pacifister, men du har väl dina revolverar, Steve?«

»Jag har inga patroner kvar,« svarade han. »Stefan har ju sin lie förstås.«

»Det är ingen idé,« sade jag, och gick bort till dörren och öppnade. »Väntar vi på något?« sade jag.

De andra kom med mig ut genom dörren, och vi började gå ner för trapporna.

»Vågar vi tända,« sade Steve, »eller blir vi sedda då?«

»Vi kan väl lika gärna vänta,« sade jag, »när vi kommer ner till bottenplan kommer vi få ljus från gårdslampan.« Det var jobbigt att gå ner för trappan i mörkret, eftersom jag halvt om halvt väntade mig att vi skulle stöta på Mikeys kropp här ute. Jag började redan ångra att jag skickat ner honom. Åh, ja, odjuret hade mycket ångermat att hämta hos mig.

Vi var en rädd och trött skara som stod där nere på bottenplan. Det fanns blod, men jag såg ingen kropp. Jag kände mig lite lättad av det, jag vet inte varför, och då hörde jag odjuret vråla ute på gården.

Vi gick försiktigt fram och såg ut genom glasdörren. Jag och Bananen gick sida vid sida och de andra kom strax efter.

»Bananen,« sade jag och vände mig mot henne, »kan du?«

»Nej,« sade hon, »be mig inte om det, Anna. Kan inte du?«

Jag var tyst, men mina ögon bad henne en gång till, och hon gick ut till odjuret. Jag lutade mig fram mot dörren för att se bättre. Jin kom fram och ställde sig bredvid mig. Odjuret släppte stupröret det höll på att gnaga på och vände sig mot Bananen. Odjuret skakade om manken och lyfte en fot, som den satte ner hårt igen. Asfalten vek sig. Bananen stod blick stilla och tittade rakt in i odjurets ansikte.

»Vi är av ett blod, du och jag,« sade hon, och sedan – och min hjärna fick inte riktigt ihop vad jag såg – öppnade hon munnen stort och släppte fram ett vrål. Det lät som ångest, ågren, sorg, men så högt! Hon tog inte bara i från tårna, hon måste ha använt varenda cell i kroppen för att göra det där vrålet. Odjuret blev stilla och sekunderna gick då de båda stod stilla och såg på varandra. De vände sig bort från oss och gick bort från gården. Utan att tänka efter öppnade jag dörren och började springa efter. När de svängde runt hörnet saktade jag in, och gick långsammare fram till hörnet. Jin, Steve och Stefan kom efter mig. Jag stack ut huvudet runt hörnet och såg hur Bananen och odjuret gick ner för trappan till metron.

Vi andra gick tillbaka. När vi stod utanför porten frågade Jin: »Var tog Mikey vägen?«

Jag skakade bara på huvudet, och vi gick tysta upp till lägenheten. Jag tror att det tog lång tid innan någon av oss somnade om.

Hjärter äss – Ginna

Oj, nu sprang du om mig i berättandet, Anna. Det där var mitt i natten för dig, eller senare, men i min berättelse var klockan inte ens åtta på kvällen.

Sköterskan skar upp området kring såret med skalpell, och drog bort det sista av det svarta pulvret, och tvättade och förband det ordentligt. »Någon har ju haft salt i det också!« sade hon förebrående. »Det är fel. Så gjorde man förr, och visst, det kan hjälpa ibland men oftast gör det bara saken värre.«

Hon tog ett steg tillbaka och tittade på såret. »Det kommer att göra ont att stödja på det benet ett tag,« sade hon, »och du kan få ut ett par kryckor.«

»Jag kan ju inte ens gå!« sade jag.

»Åh, just det,« sade hon, »vänta lite så ska jag ringa ett samtal.« Hon gick ut i rummet bredvid, men jag hörde genom väggen vad hon sade. »Hej, det är Pernilla. Nej, på avdelning C. Ja, precis. Du, jag har en patient här som blivit telekinetiskt förlamad, har du någon TK-patient inne? Nej, hon är bortrest. Mm-hm. Jaha, jag får väl försöka där då.« Hon lade på, och slog ett nytt nummer. »Hej, är det veterinären? Ja. Du, jag ringer från Vår Nådiga Moder och jag undrar om ni har något TK-patient inne som kan tänkas hjälpa oss med en grej? Ja, det gäller en patient som blivit telekinetiskt förlamad. Jaha, vad bra! Kan den komma hit eller ska jag skicka min patient till er? Jaha ja. Ja, tack så mycket då!« Hon lade på igen.

»Du,« sade hon när hon kom in undersökningsrummet igen, »jag ska nog skicka vidare dig till en specialist på en gång. Det kan lätt bli värre om man låter såna här saker ligga för länge. Jag lämnar en lapp åt dina vänner, de skulle ju komma hit snart.«

»Ja, precis,« sade jag. Sköterskan (Pernilla, tydligen) öppnade dörren på gavel, såg sig om i båda hållen i korridoren, och rullade ut britsen.

»Det är bara några hus bort,« sade hon, »men jag lägger en filt över dig ändå, OK?« Hon tog fram en ruggig sjukhusfilt.

»Ja, tack,« sade jag.

Det var, precis som hon sade, inte långt bort. Det var bara en kort stund som jag hörde hur regnet frätte på filten, sedan hörde jag av ekot på stegen att vi hade kommit in i ett nytt hus. Sköterskan lyfte bort filten, och vi var i en stor sal upplyst av facklor som hade ett grönaktigt sken.

Sköterskan fällde upp ryggdelen av britsen så jag skulle kunna se rummet. En gorilla klappade en ganska gullig katt som hon hade i famnen, sedan tecknade hon något åt mig med fingrarna.

»Hon säger att hon är veterinären, och att det här får gå fort eftersom hon har mycket att göra idag,« sade sköterskan. Jag visade upp mitt högkostnadskort för gorillan, som pekade på ett stenport som ledde till en mörk korridor. Sköterskan nickade och började rulla in mig dit. Gorillan gick bredvid.

I slutet av korridoren stod en stor tron, och det såg ut som om den var gjuten med husgrunden. En bit bort i ett hörn satt en beostare vid en telefon. Gorillan tecknade, och sköterskan översatte, att tronen var avsedd för de mäktigaste och farligaste patienterna, de som hade psykiska krafter starka nog att ändra historien i en enda blinkning, att göra att du aldrig hade varit född, så det var bäst att hålla sig väl med dem. På tronen låg en chinchilla. Gorillan nickade försiktigt åt dess håll, och sköterskan gjorde en djup hovnigning.

Chinchillan blinkade irriterat, och sköterskan nickade ödmjukt med huvudet åt den och rullade fort iväg mig. När vi var i den stora salen igen, precis innanför dörren till gatan, gav hon mig filten och sade åt mig att försöka lyfta armen. Det kunde jag!

»Benen också?« undrade hon, och det kunde jag också.

»Tack!« utbrast jag.

»Som sagt, du får ut ett par kryckor och försök att ta det lugnt. Du kan få efterkänningar av giftet de närmaste veckorna, men om du fortfarande känner något om en månad kan du lika gärna göra upp ditt testamente. Annars är du nog botad.«

Hon hjälpte mig tillbaka till sjukhuset; jag satt insvept i filten.

»Oj,« sade sköterskan när vi var inne igen, »dina vänner har visst redan varit här. De lämnade den här lappen.«

Hej, Ginna, vi var precis på väg att åka när vi kom på en sak: om det går väldigt fort på sjukhuset och du inte känner för att söka upp oss hos doktor Is, kan du gå hem till Julie och vänta. Hon hyr ett rum hos en äldre dam på Cayennegatan 17, översta våningen.

Cecilia Snövit & Julie C.

Det var nära torget och tvärgatan, men en bra bit bort från pensionärskvarteren där Vår Nådiga Moder låg, och jag hade ingen flygande matta. Det skulle ha varit hopplöst att cykla med det här benet.

»Går det bussar?« frågade jag i receptionen.

»Bussar? Nej, men det kommer nog en diligens snart, skynda dig runt bak så hinner du.«

En fin diligens i bra skick plockade upp den lilla skara sjuklingar, hemvändande sjukvårdare, och konvalescenter som väntade bakom sjukhuset. De flesta klev av ganska nära sjukhuset, men jag delade sista sträckan med en städare som berättade en ganska tråkig berättelse om sin semester. Så fort bussen var framme vid torget gick jag av, redan van vid kryckorna.

Det var sällan jag hade något ärende till Cayennegatan; det var en lugn gata med gamla, smala flervåningshus vägg i vägg. Porten var målad i en sval gråvit nyans och det lyste från köksfönstret. Det såg ombonat ut. Jag ringde på, och en äldre dam öppnade dörren.

»Jag ska inte ha något,« svarade hon kort.

»Nej, ursäkta, jag säljer inget,« sade jag. »Jag känner Julie, hyr hon ett rum här?«

»Ja?« sade damen.

»Hon sade åt mig att vänta här tills hon kom tillbaka. Går det för sig?«

»Ett litet tag då. Jag tillåter egentligen inte gäster, men Julie sköter sig så bra så jag gör ett litet undantag.« Hon släppte in mig. Jag tog av mig mina blodiga och skydds-symbol-nedklottrade skor och ställde dem i ett skoställ som verkade vara alfabetiskt ordnat.

Jag såg mig omkring i köket. Tapeterna var vackra, ett detaljerat blommonster i grönskala. Fönstren såg lätt orangetonade ut, och taklampan lika så. Tallrikar med olika historiska motiv hängde på väggen, liksom ett par korsstygnsversioner av klassiska tavlor; da Vincis *Den Sista Måltiden*, och en Rembrandt som jag inte kommer ihåg vad den heter. En vit

spetslöpare klädde bordet. Överallt i rummet stod prydnadssaker, dekorationskopparbunkar och gamla klockor och lampor.

»Slå er ner, för all del,« sade hon och visade mot bordet. Jag satte mig på en av de mörka träpinnstolarna. Hon såg ner på mina sönderskurna polisbyxor. »Jaha,« sade hon, »är det så modet ser ut nu för tiden? Själv försöker jag vara hel och ren, men det passar väl inte dagens tempo.«

»Ursäkta, det är verkligen inte min avsikt,« sade jag. »Jag kom precis från sjukhuset.«

»Ja, jag klagar inte,« klagade hon. »Jag önskar bara att dagens ungdomar var lite mer som unga fröken som hyr hos mig. Hon är skötsam, Julie. Snäll och punktlig.« Hon tog fram en spiskanna ur ett lågt skåp. »Får det vara en kopp te, kanske? Det är kamomill-.«

»Nej, tack,« sade jag, »men gärna ett glas vatten om jag får.«

»Här var man kräsen, minsann!« sade hon, men tog ner ett glas från skåpet över diskhon ändå, och fyllde med vatten efter att ha känt under strålen med lillfingret att det var svalt. Hon räckte mig glaset och kokade sedan ändå upp tevatten till sig själv, och gjorde en kopp med kamomillte. Hon muttrade något som jag inte kunde höra.

»Ursäkta,« sade jag medan hon tog sin kopp och satte sig mitt emot mig, »vad sade ni?«

»Jag sade att när jag var ung tackade man för vad som bjöds.«

»Jag förstår,« sade jag, »men jag råkar vara allergisk mot kamomill.« Det var en lögn, men jag ville verkligen inte dricka te nu, då skulle jag ha slocknat direkt.

»Fröken gör förstås som hon själv vill,« sade hon. »Julie brukar alltid tacka och ta emot.«

Det blev obekvämt tyst ett tag. Hjälp, vad skulle jag prata om?

»Vad är det där?« sade jag, och pekade på en märklig lampa där stora färgblobbar simmade omkring.

»Det är en lavalampa,« sade hon. »De slutade tillverka dem, de påstod att de var en brandfara. Struntprat.«

»Jag gillar den,« sade jag. »Den ser spännande ut.«

»Ja, den är fin,« sade hon, »men jag föredrar den här.« Hon pekade på en klocka med liten urtavla och stor träbas. Den såg ut som en moraklocka i miniatyr. »Ni kanske inte tror det,« sade hon, »men det är faktiskt en äkta europeisk träklocka.«

Jag tyckte att den såg ganska tråkig ut. Den var vit, och var amatörmässigt dekorerad med några ditmålade blommor. Jag lyfte den, och såg

att batteriet – ett vanligt AA – fattades på baksidan och luckan verkade borta. »Berätta mera,« sade jag.

»Ja, jag har faktiskt ganska starka sentimentala skäl att behålla den där klockan. Det var så här, att i min ungdom, det här har ni förstås redan förstått, var jag truppledare för en tämligen skoningslös dödspatrull. Vi reste från by till by på landsbygden och skövlade och brände allt vi kunde komma åt, så länge vi fick betalt för våra tjänster förstås. Vi tog inga fångar och vi skonade ingen. Det var vår första regel. ›Lämna inget levande.«

»Vad har det med klockan att göra?«

»Jag kommer till det! Jo, en gång kom vi till en by i en del av kontinenten där vi aldrig hade varit. Jag var som vanligt den som skötte förhandlingarna med borgmästaren. ›Vi gör det för 10 000,« sade jag. ›Usch,« sade borgmästaren, ›det var dyrt. Kan vi inte säga 5000?« Jag sade att jag kunde tänka mig att gå ned till 9000 men att det kunde påverka arbetsmoralen hos patrullen. ›9000 är ändå lite mer än vad vi hade tänkt oss,« sade borgmästaren. ›vad sägs om 6000?« ›Nej. Förolämpar du oss? Jag kan försöka få ner det till 8700 men då kommer jag behöva lägga ur egen ficka.« Det var då borgmästaren tog fram den där klockan. ›Vi säger 6000 och så slänger jag med den här europeiska tråklockan på köpet.« Jag stirrade på klockan. ›Pfft. Vad är det där?« sade jag. ›Det är en batteridriven klocka med kvartsprecision,« sade borgmästaren, ›den är tyst och den är vackert handdekorerad med blåeld och akvileja.« Jag bad om att få se på den, och han höll fram den närmare mig. Jag drog undan mitt brinnande svärd för att inte råka bränna honom innan vi hade kommit överens om priset. ›Nej, räck över den,« sade jag. Han sade att jag skulle ha all tid i världen att studera den och till och med använda den när den var min. Jag funderade. ›Hur blir det? Ni gör jobbet, så får du klockan?« ›Ja,« sade jag, ›jag får nog slå till. Ett sånt erbjudande får man inte ofta!«. ›Nej, verkligen inte,« sade han, ›mycket generöst om jag får säga det själv! Då säger vi alltså klocka mot jobb.« ›Ja, verkligen!« sade jag.

»Vänta nu,« sade jag, »pengarna då?«

»Nej, alltså, jag fick klockan istället för pengarna. Truppen blev arg förstås. Ja, nu när jag tänker efter kan den där dagen ha inneburit slutet för dödspatrullen. Det var inte många uppdrag vi tog efter att vi hade skövlad den där byn, och de få vi gjorde, gjorde vi liksom utan hjärta.«

»Mmm. . . men klockan är fin.«

»Ja, den är trasig nu, men. . . den betyder mycket för mig.«

Då hördes det nycklar i ytterdörrens lås. »Åh, det måste vara Julie!« sade vi i mun på varandra, vilket fick damen att säga »Hmmf.«

Cecilia var lite längre än Julie, men det var ändå hon som fick luta sig mot Julies axlar, och hon verkade ganska illa där. »Fort,« sade hon, »har ni vinäger? Jag har fått i mig vitlök! Citron går också bra.«

»Hmm, jag har både vinäger och citron i skafferiet, men jag hade tänkt använda det till riset på söndag.«

»Hon dör ju annars!« sade jag, men det gjorde bara damen irriterad.

»Ska ni bara klaga kan det lika gärna vara!« sade hon.

»Snälla Bea,« sade Julie, »vi tar bara lite grann.«

Då log damen för första gången dittills. »Eftersom det är du, Julie, och du frågar så sött.«

Julie lade över Cecilia från sina axlar till mina, och tog fram en näsduk ur fickan och stänkte vinäger på den. Hon baddade Cecilias läppar med vinägernäsduken. Jag hörde hur Cecilia slutade andas. Brukade hon andas? Hon hade varit andfådd när hon kom in! Hon öppnade sina ögon och höjde upp en hand till ansiktet. »Förlåt mig,« sade hon, »jag menade verkligen inte att vara till besvär.«

»Cecilia, gå upp och lägg dig på min säng och vila ett slag,« sade Julie. »Du kan lägga dig direkt på överkastet så länge, men ta en av filtarna om du vill.« Jag lånade Cecilia mina kryckor som hon använde fram till trappträcket, sedan klarade hon sig upp för trappan själv. »Fortsätt upp för båda trapporna,« sade Julie, »det är allra högst upp.«

Vi stod tysta ett tag i köket, sedan lyfte damen sina händer med en suck och sänkte dem igen. »Ja, jag kanske inte borde säga det här inför dina vänner, Julie, men jag oroar mig för ditt umgänge. Vi såg ju båda hur din nya gäst verkade må, och jag tror faktiskt att den här unga damen« – hon vände sig till mig – »använder narkotika! Hon talar sluddrigt och verkar okoncentrerad.«

»Åh, Bea, du vet att du inte behöver oroa dig för mig!« sade Julie. »Jag håller mig på den smala vägen, och det vet du.«

»Det är bara...« sade Bea, »att hon var så... så oförsämd mot mig! Jag försökte vara artig, jag försökte bjuda på te, men jag blev bara bemött som om jag vore något slags monster.«

»Du är ju ett monster,« hasplade jag ur mig, »du har ju till och med haft en skoningslös dödspatrull!«

»Ginna,« sade Julie, lugnt men skarpt, »gå upp till Cecilia så länge, så pratar jag med Bea.«

Jag ryckte på axlarna och tog mig upp för trappan, och tog med mig mina kryckor upp.

»Du vet ju att du inte får ta hem främmande,« sade Bea. »Nu kommer grannarna skvallra om mig igen!«

»Så, så,« hörde jag Julie trösta nerifrån köket.

Det här huset hade väl mycket prydnadssaker för min smak, men allt verkade ha en historia bakom sig och allt verkade passa ihop på något sätt. Det fanns ett kottdjur med tändsticksben, där ett av svavlen var använda, det fanns ett dammigt träskrin med metallbeslag, och det fanns en riddarhjälm med stor fjäderplym och skothål i bakhuvudet.

Översta våningen förvirrade mig lite, med tre vita dörrar intill varandra. Jag chansade, och kom in i ett rum där Cecilia låg på en säng. Jag stängde bakom mig igen. En svag fönsterlampa var det enda ljuset. Det låg en bunt kläder i en stor hög i ett hörn av rummet, som i övrigt var ganska sparsmakat dekorerat, till skillnad från resten av huset. Det enda på tapeterna var en stor, sliten affisch med en topologisk karta över havsbotten, och texten »Corpse-Paint Apathy – World Tour '77« längst ner.

Jag satte mig på sängkanten hos Cecilia. »Hur är det?« sade jag.

»Det är mycket bättre, tack,« sade hon.

»Orkar du berätta?«

»Mmm, visst.« Hon flyttade sig en bit, så jag också kunde lägga mig ner. Jag tittade upp i taket.

»När vi först kom dit verkade det helt öde. Fabriken var släckt och arbetet verkade vara slut för dagen. Vi hade inget passerkort till skolan heller, men jag gjorde mig till dimma, gick igenom nyckelhålet, och låste upp. Stolarna stod uppställda på borden och bortsett från en dörrkarm en trappa ner var det nästan bara nödutgångsskyltarna som lyste. Vi gick ner till den dörren och lyssnade, och där hörde vi metalliska och klistriga ljud.«

»Spindelprojektet?«

»Du skulle ha varnat oss för det, Ginna. Jag öppnade försiktigt dörren, och – jag vet inte om du har sett vad hon har därnere, men hon hade fyra piedestaler med spindelägg, och när vi öppnade dörren föll de av sina piedestaler och rullade mot oss. Doktorn var där också. Hon såg annorlunda ut jämfört med när jag träffade henne senast, men hon hade kvar samma. . . djuriskhet, eller odjuriskhet snarare. Hon drog ut en lång, smal metalltråd från det hon jobbade med. »Välkommen hit,« sade hon.

Julie bara stirrade på henne. ›Doktor Is,‹ sade hon. ›Är det så du kallar dig nu för tiden, Amy?‹ «

»Va?« sade jag. »Kände hon doktor Is sedan tidigare?«

»Tydligen. ›Jag har vad du behöver‹, svarade doktorn, och höll upp en spruta med blod. Julie skakade bara på huvudet. ›Du tror att du vet var du har mig, Amy, men du tror fel. Du kan aldrig utnyttja mig igen.‹ Jag trodde att doktor Is skulle bli arg, men hon bara skrattade. ›Är du säker?‹ sade hon, och höll upp sprutan igen.«

»Nej, alltså, sluta. Du försöker måla upp Julie som någon sorts blodsknarkare? Vänta med den delen av berättelsen till dess att hon kommit tillbaka.«

»Jaha. Som du vill. I alla fall, hon hade den där metalltråden som hon liksom drog ut och ut och ut. Det gjorde liksom ont medan hon gjorde det, det var som om hon drog i något djupt inuti mig, eller som om liksom min mage och mitt innanmäte blev mindre och mindre ju mer hon drog i den där tråden.«

Då öppnades dörren försiktigt.

»Hej, Julie,« sade jag, och vi satte oss upp. »Cecilia Snövit berättar om vad som hände, hon hade precis kommit till att ni träffade doktor Is.«

»Jag berättade att du kände henne som tidigare, och det där med sprutan,« sade Cecilia.

»Det där är bara bull!« sade Julie argt. »Doktor Is kan ta sina jävla mediciner och dra. Du och Ginna, ni tror ni fattar, men ni har aldrig varit inne i den där kylan. Man blir liksom helt avstängd, det är som att vara död i fyrtiofem minuter. Man märker inte vad folk gör med ens kropp, man skiter i det. Det är bara då man kan skita i det.«

»Julie. Det är Cecilia Snövit du pratar med. Jag bor i den där kylan, OK? Jag känner frosten i mina ådror varje dag. Du kan snacka om fyrtiofem minuter. Jag har varit där i en livstid. Bara att... just nu, det känns lite konstigt... som om något... liksom klibbar i ådrorna.«

Julie tog ordet igen. »Jag ska berätta vad som hände med frostskaflen där. Du var helt utslagen, Cecilia, minns du det? Du segnade bara ner när doktor Is drog ut den där metalltråden.«

»Jag... det svartnade bara till ett ögonblick! Sedan, du höll precis på att spetsa hennes hjärta med ditt avbrutna träkvastskäft, och hon kastade den där vitlöksbomben på mig.«

»Spetsa henne? Du är ju knäpp. Jag är ingen mörderska, Cecilia. Jag

är inte som ni vampyrer! Du var medvetlös, och doktor Is tog fram sina kirurgverktyg och öppnade dig.«

»Nej!« skrek Cecilia.

»Det är sant!« sade Julie. »Där inne, inuti dig, hade du en massa gelatinartade former, du hade fyrkanter och trianglar och kedjor och grejer med olika skaft och pyramider, allt i olika klara färger. Orange, purpur, blå. . . Dallriga, men med tydliga former.«

»Lyssna inte på henne, Ginna,« sade Cecilia tyst, »det kan inte, du kan inte. . . var har du läst det?«

»Läst det? Jag såg det! Det var inte ens det värsta.«

»Vad var det värsta?« sade Cecilia.

»Hmmf. Jag tyckte precis att du sade att du inte trodde på mig?«

»Snälla, berätta bara!«

»Jo,« började Julie. »Nu har du ännu en sån där gelatinform inuti dig. En rund den här gången, en rund och blek.«

»Vad. . . vad menar du?«

»Doktor Is, som ni kallar henne, tog ett av spindeläggen från golvet, släppte ner det inuti dig, och sydde ihop dig med polyestertråd.«

»Nej!« Cecilia skrek igen, och ryggade tillbaka, och tog sig för buken. Hon lyfte sin kavaj och skjortblus. Där satt stygnen, prydligt i en vertikal rad, noggrant utförda. Hon började dra upp stygnen för hand, med naglarna, som fumlade panikslagna.

»Nej, sluta,« sade jag. »Du kommer bara göra illa dig.«

»Den vänder sig inuti mig!«

Jag vände mig till Julie. »Var det verkligen det som hände? Hur lång tid tog det ungefär, och varför gjorde du inget?«

»Det kan ha tagit kanske. . . en dryg halvtimme, men. . . «

»Hon gjorde inget för att hon är doktor Is lilla knarkslav, OK?«

»Sluta!«

»Vänta nu,« sade jag. »Försökte du spetsa henne eller inte?«

»Alltså, den här biten som händer nu, då var Cecilia vaken igen, så du får väl höra bådas våra versioner och bestämma själv vad du vill tro. Cecilia sade ›Doktor Is,‹ med den där hotfulla rösten.«

»Hotfull? Den är. . . ja, OK.«

Julie fortsatte. »›Då sade doktorn något i stil med ›Jag förstår att ni är arga på mig.‹ « Jag tittade på Cecilia, som nickade att det stämde.

»›Jag förstår att ni är arga på mig, och ni får gärna vara det. Ni har all rätt att vara det.‹ Så sa hon.«

»Det är det där som *verkligen* gör mig arg,« sade Cecilia. »Hon vill hellre att människor är arga på henne än att de förlåter henne. Hon kan erkänna en... meningsskiljaktighet, men det är knappt att hon säger att hon har fel, och det är verkligen inte så att hon ber om ursäkt, eller förlåtelse!«

»Det var då du sade...« sade Julie.

»Det var då jag bad henne att bota mig från vampyrtillvaron,« sade Cecilia. »Hon svarade så märkligt. Hon sade ›Är det bara det du ber om? Var försiktig med vad du önskar, Cecilia... Snövit, kallar de dig inte så, numera?« Sedan gjorde hon inget.«

»Hon hade ju redan gjort tillräckligt,« sade Julie.

»Det var nu som du flippade, och anföll henne med din rakkniv framme i vänstra handen, och den där trästaven i den andra.«

»Jag försökte inte ›spetsa‹ henne! Jag ville bara... hoppa fram, innan hon var beredd.«

»Doktor Is är alltid beredd. Hon slängde en vitlöksbomb på mig och så viskade hon något till dig, som jag inte kunde höra, och du hjälpte mig ut till mattan. Vi måste tillbaka dit! Om hon inte är någon annanstans... Ginna, vet du var hon bor?«

»Sluta nu,« sade jag. »Du behöver vila och jag behöver sova. Kan vi stanna här, Julie?«

»Nja... Bea gillar inte det.«

»Några timmar bara. Jag är dödstrött.«

»Har du ingen egen lägenhet?«

»Jo, men polisen har haft mina nycklar.«

»Var inte så paranoid,« sade Julie, »i alla fall inte på förhand. Vi åker dit och ser efter.«

Julie gick fortare ner för trappan. Jag och Cecilia fick stötta oss mot trappträcket, båda två, och jag hade mina kryckor i handen. Jag hörde Julie ropa, så fort hon kommit ner:

»Nej! Vad gör du? Sluta!«

När jag och Cecilia kom ner såg vi vad som höll på att hända; Bea hade gått loss på Cecilias matta med kökssaxen, men slutat när Julie kommit på henne.

»Usch,« sade hon, »ni hade lagt den här gamla slitna saken i min tambur!«

»Du får ju inte förstöra den för det!« sade jag.

»Den var ju redan så trasig, tape:ad och kladdig och med sopsäckar. Det är ju en mögelfara!«

»Vi ska snart ta den här ifrån,« sade Julie. »Ta det lugnt.«

Väl utanför dörren försökte Cecilia inspektera skadorna, men mattan drog sig undan från henne, och piskade till henne.

»Den. . . gillar inte mig längre?«

»Det var ju svårt när vi var flög från kylskolan också,« sade Julie.

»Ja, men jag hoppades att det var inbillning.«

»Får jag se?« sade jag. Jag närmade mig mattan och vände på den. Bea hade mest skurit i plasten, för att se om det fanns mögel under, men det fanns åtminstone två stora revor i mattan också, den ena lite större än den andra.

Julie bredde ut mattan på trottoaren. »Om du lär mig det hemliga namnet så kan jag och Ginna flyga på mattan och du kan flyga bredvid.«

Cecilia Snövit såg sorgsen ut. »Ja, jag antar att det är det bästa vi kan göra. Kom närmare.« Det gjorde Julie, och Cecilia satte huvudet vid hennes öra. Då ryckte Julie undan.

»Nej!« sade hon, »försök inte att höra vad doktor Is viskade till mig förut!«

»Jag ska bara viska namnet!«

»Ginna,« sade Julie, »kolla att hon inte sätter sitt öra mot mitt, OK?«

Jag nickade, och Cecilia viskade något till Julie.

»Ja. . . « sade Julie, »det låter rätt.«

Julie vinkade åt mig att sätta mig på mattan, och gjorde likadant själv.

Cecilia vred sig, som om det kliade någonstans, och gjorde en plågad grimas.

»Cecilia?« sade jag.

»Jag kan inte förvandla mig, det bara. . . klibbar!«

»Menar du allvar? Är det vitlöken?«

»Vitlök känns inte så här. Det här är som klister i blodådrorna, det känns som om någon klämmer mig hårt på armarna, benen och fingrarna.«

Julie satte handflatan mot mattan och mumlade »*Aleo*«, och den lyfte en knapp meter. »Sätt dig här då,« sade hon. Cecilia klättrade upp på mattan och satte sig mellan oss, och då krängde mattan till, vilt. Om den hade haft en hals skulle den säkert ha morrat.

»Så där ja!« sade Julie. »Det var väl inte så farligt.«

Cecilia huttrade medan vi flög, och hela vägen torkade hon bort svindande regndroppar från sitt ansiktet. »Jag hade glömt hur regn kändes,« sade hon. Mattan kastade inte av oss, och Julie styrde den bra. Jag tycker om det sättet att resa.

Porten till trapphuset var låst eftersom klockan var efter tjuogoett, och mina nycklar låg i rörsystemet under fängelset. »Kan du göra dig till dimma,« sade jag till Cecilia Snövit, »och låsa upp inifrån?« Cecilia skakade på huvudet.

»Det är OK,« sade Julie, »jag kan testa en grej.« Hon satte ena handflatan mot dörren och blundade, och bytte sedan försiktigt ut handflatan mot fingertopparna och lät dem känna, spela runt låset. Med den andra handen knackade hon lätt. Hon lät fingertopparna vila mot dörren, och med den andra handen tog hon pulsen på den arm som kände på låset.

»Är det någon av er som har en hårnål, eller ett gem i värsta fall?« frågade hon.

»Nej.«

»Nej.«

»Va, ingen av er? Kom igen!«

»Du själv då?«

»Jag brukar ha, men jag har haft håret annorlunda nu när jag är sorgklädd,« sade hon. »OK, då får jag försöka på det... hmm, »gamla« sättet.« Hon knackade med pekfingret, ringfingret och sedan två gånger hårt med andra handens flata. Hon log, och tog sedan i handtaget och öppnade dörren.

»Var det där magi?« sade jag.

»Nej,« sade hon, »det var fingertoppskänsla.«

Tommy låg och sov i några kartonger utanför tvättstugan igen. Vi vet inte riktigt var han egentligen bor, men en del kallar honom för »hyresvärd« Han är alltid någonstans i något av de gemensamma utrymmena, och innan jag hade lärt känna honom tyckte jag att det var obehagligt, men nu vet jag hur trevlig han kan vara. Vi gick försiktigt förbi honom för att inte väcka honom.

När vi kom upp till andra våningen såg vi att flera av lägenhetsdörrarna var uppbrutna. Var de så angelägna om att undersöka mitt hem? Jag brukar inte ha min hemnyckel med mig – kalla det en försiktighetsåtgärd om du vill – jag brukar pilla upp låsspärren med ett plastkort istället. Jag har inte mitt namn på dörren heller, så jag antar att de hade brutit sig in hos alla som inte verkade vara hemma.

Vi gick in till mig, och Cecilia blev förfärad när hon såg oss i min mörka hallspegel.

»Ta det lugnt, den är tonad,« sade jag, »det ska se ut så.«

»Det är inte det, det är. . . jag är inte. . . «

»Vad?« Ibland kan jag vara så trögfattad.

»Jag har inte sett min spegelbild på många år,« sade hon, »men nu är det som om jag har ett klistrigt sken som. . . « Hon avbröt sig och lyfte på en hand, och lekte med att spegelbilden gjorde precis som hon. »Som. . . « Hon drömde sig bort, och hennes ansiktsuttryck var på samma gång lekfullt och bekymrat.

Matoljeflaskorna låg fortfarande utspridda, så förhoppningsvis hade de inte lyft på mattan. Jag har en del gamla brev där, och en extra nyckel till vapenskåpet. Jag hade den vanliga på nyckelknippan som polisen hade tagit, så jag kunde inte helt lita på att de inte hade förstört eller förgiftat vapnen där inne, men alla fanns kvar. Svärdet (en vanlig polis-katana, men jag hade skött om det väl), min nunchaku (Lilly ville aldrig använda dem, hon hade skadat sig ganska rejält när hon hade försökt lära sig, men jag var ganska bra) och min slitna bumerang.

Jag tog fram svärdet och försökte se så gott jag kunde om handtaget var giftbestruket eller om bladet var preparerat för att oväntat lossna. Det var svårt att se förstås, och jag visste inte hur lurig din mormor kunde vara, men jag trodde att det nog skulle gå att använda, och jag stod med det i händerna ett tag. Sedan tänkte jag till – vilka var mina fiender nu för tiden? Claire, Monica, Eleanor. . . Lilly? Jag ville inte skada någon av dem! Jag lade in svärdet i skåpet igen, och låste.

Jag måste hitta ett nytt gömställe till nyckeln också, jag litar bara på varje gömställe en gång, och under mattan har aldrig varit bra. Det fick vänta, jag lade den i fickan så länge. Din jacka låg på soffan. Jag tänkte att jag skulle låna den tills jag träffade dig igen.

De flesta böckerna i min bokhylla kommer från några lådor jag köpte osedda på en aktion. Jag behövde något att fylla ut med. Jag har läst några av böckerna, men mest är de till för att dölja mina grejer. Jag har allt bakom böcker – pulvergift, kaststjärnor, kryddor, pengar och mina telefonlistor. Min sinnebild av inbrott är en total oreda, och att böckerna skulle vara nedrivna från hyllorna och ligga huller om buller på golvet, men här stod de på hyllorna. Jag förstod ändå att de hade snokat bakom dem, eftersom böckerna inte stod i sin vanliga ordning. Nej, jag har inte memoriserat ordningen, och de står inte i alfabetisk eller kronologisk

ordning heller, men jag har ställt dem enligt ett system vars enda syfte är att se om de har blivit flyttade, och som ska vara lätt för mig att komma ihåg. De står så att varannan bok har ett författarnamn från andra halvan av alfabetet, och var sjunde bok står upp-och-ner.

I badrummet hade de rotat bland mina hitte-pärlor som jag har i ett glasspaket. Jag mådde illa av att någon hade fingrat på dem. Jag måste komma ihåg att inventera dem senare. Jag gick ut i min lilla köksvrå och såg efter under diskbänken. Inget och ingen, förutom det vanliga: en hink och en mopp, och så *Europas Fåglar*, den tjocka inbundna.

»Åh, förlåt att jag är en så dålig värdinna,« sade jag, när jag väl vände mig till Julie och Cecilia.

»Det är väl OK,« sade Julie, »det är inte ditt fel att det har varit inbrott.«

»Nej, jag vet, men jag borde i alla fall ge er lite mer uppmärksamhet.« Jag såg ut mot gatan ett tag, sedan sade jag: »Jag känner mig helt stirrig. Jag funderar på att gå hem till Lilly och höra vad hon har att säga om det här. Ni kan sova om ni vill.«

»Åh, jag sover aldrig...« sade Cecilia och gäspade, »på natten. Hmm. Jag är nog trött ändå. Det känns som om allt är så trögt inuti mig, liksom ihoplimmat.«

»Det var ju du som var tröttast av oss, Ginna,« sade Julie. »Jag är också trött, men jag kan följa med.«

»Stannar du, Cecilia?«

»Ja, jag gör nog det.«

Jag drog på mig din jacka, och Julie och jag tog mattan ner till Lillys gata. Hon brukade bo i polisens sovsal men sedan ett par år tillbaka bor hon i ett eget hus, även om hon inte har gjort mycket för att inreda det – glödlamporna hänger nakna i taket och oftast tänder hon bara stearinljus nedstuckna i sockerdricksflaskor på fönsterblecket. Lillys gata är mysig; det är en allé, och några av barnen som bor där brukar knyta tygbitar i de döda träden, så det ska kännas lite som förr, när till och med stadsträden hade löv. Lillys hus är ett litet gårdshus bakom en radhuslänga, och det är en välskött, sandad gång som leder upp till hennes port.

Jag ringde på, och hon öppnade nästan genast, i nattlinne och morgonrock.

»Ser man på,« sade hon. »Samhällets fiende nummer ett ringer på, och en rånare har hon med sig också.«

»Hej, Lilly,« sade jag. »Låg du och sov?«

»Nej, jag fastnade i Tetris, men jag skulle precis gå och lägga mig.«

»Jag hoppas att vi inte stör...«

»Nej, stig in. Jag ville faktiskt prata med dig.«

Vi gick in och jag satte mig på Lillys skrivbordsstol. Det var svårt att sitta bekvämt. Trasig som vanligt och ryggstödet hade kört in sig och fast. Julie satte sig på skrivbordet och Lilly satte sig i sin vackra korgstol, efter att ha stängt av sin 486:a.

»Vad är det jag hör om att du har blivit polisens fiende?« sade Lilly.

»Du kan ju fråga Monica om det,« sade jag. »Jag vägrade skriva över ett fall till henne.«

»Hon berättade om det. Det är inte likt dig att vägra lyda order.«

»Det är inte likt Monica att villkorslöst gå över på mördarnas sida.«

»Jag vet, men insatsstyrkans uppdrag är faktiskt viktigt. Ibland är lagens andemening viktigare än den bokstavliga, och ändamålen helgar medlen.«

På sätt och vis förvånade det mig att höra det här från Lilly. Visserligen var hon en polis av den gamla skolan, och vare sig andemening eller bokstavlig mening hade hindrat henne förr, och inte brukade hon behöva några heliga ändamål för att använda vilka medel hon ville, heller. Inredningen av den här boden vi satt i nu var var till största delen saker som konfiskerats som »bevis« en gång i tiden. Hon var egentligen inte ond, Lilly, och hon hade en väldigt personlig moralisk kod som hon höll hårt på. Hon var selektiv med vilka mutor hon tog emot. Det var inte så att hon drog gränsen mellan rätt och fel lösare än vad jag gjorde, hon hade bara flyttat den lite. Att samarbeta med mördare hade jag aldrig sett henne göra tidigare.

»Lyssna nu,« fortsatte hon. »Jag förstår att du inte litar på vår nya insatsledare, men litar du inte på mig, Ginna? Du är ju min partner.« Hon höll upp det slitna, flätade vänskapsarmbandet som jag hade gjort på en av polisens pysselkvällar efter vår första lyckade bankrazzia.

»Varför har ni inte talat klarspråk om vad uppdraget gäller?« sade jag.

»Vi ska berätta, men du vill ju inte smörja in dig med salvan.«

»Nu är det ju du som inte litar på mig. Varför kan jag inte få höra vad det gäller, utan att tvingas köpa gummans hjärntvätt rakt av?«

»Det är inte hjärntvätt, Ginna. Det är som att vara i en varm famn, det läker alla sår, både kroppsliga och själsliga. Det svider lite grann, men det öppnar verkligen portar i hjärnan.«

»Anna säger att priset är för högt.«

»Det där barnbarnet? Varför lyssnar du på henne? Ginna, vem är det som alltid har haft din rygg? Det är jag, och du har haft min.«

»Varför lyssnar inte mormodern på henne? Varför lyssnar *ni* inte på henne, hon borde ju känna sin mormor bättre än ni!«

»Har hon berättat vad uppdraget är?«

»Nej,« sade jag, »men vi har lite teorier. Att ni dödar magiker.«

»Inte alla, men det bryggs fruktansvärda planer inför den där kongressen. Du skulle inte tro det om du hörde det, Ginna. Det är därför du behöver örterna. Jag har en liten burk här, för eget bruk egentligen, men jag kan smörja in dig. Det är upp till dig.«

»Gör inget förhastat, Ginna,« sade Julie. »Lyssna till ditt hjärta.«

»Ja, vad säger ditt »hjärta«, Ginna? Att du ska lita på din egen partner, eller att du ska lita på en rånare – en blodsknarkande rånare, jag vet nog – eller på den där slampan, Anna.«

»Blodsknarkare?« sade Julie. »Det kanske är just därför du *ska* lyssna på mig, för att jag vet hur det är att vara fånge på helvetesplaneten.«

»Va?« sade Lilly. »Helvetesplaneten togs ju bort ur straffbalken för årtal sedan!«

»Jag menade bildligt talat,« sade Julie. »Om Anna varnar dig för örterna vet hon säkert vad hon pratar om. Du får göra som du vill, men prata med henne en gång till innan du bestämmer dig.«

»Ta inte för lång tid på dig,« sade Lilly. »Magikermässan är i morgon.«

»Vad har Stina att säga om det här då?« sade jag.

»Hon har hållit sig utanför, men du förbrukade nog ditt förtroende efter Eds död.«

»Så det är alltså sant.«

»Inte nog med att du rymde från häktet, du skötte det väldigt dåligt. Du borde ha förstått att den där vargen skulle känna sig trängd, och bli farlig!«

»Det är ingen varg,« sade jag. »Det är en varulv.«

»Det är inte så stor skillnad, nu när det inte finns någon sol. Han är ju varg för jämnan, Peter.«

»Jaha, du har pratat med honom?«

»Inte nog med att jag har förhört honom, jag var med när vi arresterade honom. Vi skulle ha behövt dig där, du är bra på att hålla huvudet kallt. Det var i en gränd med två utgångar och så bar himmel över. Som när du, jag och Eleanor tog fast de där klottersanerarna.«

»Ni klarade det uppenbarligen bra utan mig.«

» »Bra« skulle jag inte säga direkt. Han skickade två konstaplar till syster. När uppdraget är över ska insatsledaren försöka göra månskenspulver åt dem, så de inte blir smittade och själva blir varulvar.«

»Var hans arrest också en del av ›uppdraget?«

»Ja, delvis – eftersom vi spanar så hårt efter dussinmagiker är det svårare än vanligt att hålla sig gömd, och även om han förnekar det finns ju chansen att han är intresserad av kongressen. Varulvar är inte omagiska direkt, dessutom har vi haft ögonen på honom länge. Han är farlig, och har varit det ända sen han blev varulvssmittad.«

»Det här med Ed. . . «

»Jag förstår att du har tagit det hårt, kanske nästan lika hårt som Stina. Jag är inte dum, Ginna, och jag förstår att du inte har blivit ond bara för att vi är på motsatta sidor nu, men på samma sätt måste du ju lyssna på oss. Jag skulle verkligen vilja ha dig på vår sida i det här. Kommer du inte ihåg när jag precis hade börjat i kåren, och första kvällen på polispuben ville jag försöka hävda mig och arrangerade armbrytningstävling? Det stod ljus på båda sidor av bordet, som brände de som förlorade. Jag blev fort champ, jag klarade alla som ville anta utmaningen, och kände hur självförtroendet växte. Jag tänkte att jag snart skulle få respekt av alla i kåren.« Ja, jag kom ihåg den kvällen.

»Det var då du kom in,« fortsatte hon, »och alla började ropa ditt namn, och att du skulle bryta mot mig. Jag såg fram emot det, jag trodde mig absolut ha en chans. ›Är du någon slags kårmästare i armbrytning, eller?« sade jag. Jag hade inte träffat dig förut. Du svarade att ni inte brukade bryta arm, men att du gärna ville försöka. Publiken jublade och började ropa ovåra namn – några som gillade dig sedan innan, och några som trodde på mig, den nya som hållit fortet hela kvällen.« Jag hade inte heller varit polis så länge, när Lilly var ny, men jag kom bra överens med de flesta.

»Du satte dig mitt emot mig,« sade hon, »vid vinnarbordet, och gjorde dig beredd. Du hade precis rullat upp en bit av din poliströja, och sträckt fram handen när du bad mig vänta. Du frågade vad ljusen var till för, och om de inte var i vägen när vi skulle bryta arm. ›Om du inte förlorar behöver du ju inte oroa dig,« sade jag, ›är du rädd kanske?« ›Menar du verkligen att det är meningen att den som förlorar ska bränna sig?« ›En liten extra motivation, bara,« sade jag. Då sade du att du inte ville skada mig, och du tog mitt ljus och ställde det på din sida istället, så du hade

två, sedan tog du ett fast grepp om min hand och undrade om jag var beredd.«

»Det var något i dina ögon som jag inte visste hur jag skulle reagera på, en slags självklarhet. Självsäkerhet, visst, men ändå mest omtänksamhet, som dessutom smittade. Det var inte bara att jag skulle förlora ansiktet om jag hänsynslöst brände dig med båda ljusen. Jag ville inte skada dig heller. Hela leken kändes plötsligt så grym och meningslös. Efter ett tag sade jag att jag var beredd, och hela publiksorlet tystnade bort och allt jag kände, upplevde, var våra händer och jag klarade inte att ta i, jag bara darrade till och kände min handrygg mot bordet.«

»Ja,« sade jag, »jag minns den där kvällen. Vi blev partners kort därefter.«

Nu log Lilly. »Jag berättade aldrig det jag ska säga nu för dig, men jag försökte samma sak själv, på en resa, några år senare. Jag antar att jag inte hade din ödmjuka kaxighet, din... närvaro, eftersom jag blev ganska illa bränd. De trodde nog bara att jag ville spela tuff och att jag inte trodde att jag kunde förlora.«

»Lilly,« svarade jag, »jag klarade mig inte för att jag hade någon speciell ›utstrålning‹ eller något knep. Jag klarade mig på grund av *dig*, på grund av *din* medmänsklighet, och den vädjar jag till nu. Hur kan ni rättfärdiga det ni gör i den nya insatsstyrkan?«

»Det är ju för hela mänsklighetens, hela planetens bästa! Du måste lyssna på oss, Ginna!«

»Vi får se, Lilly, men ändamålen helgar inte medlen. Besegra inte din fiende genom att bli din fiende.«

»Smörj in dig, jag lovar att du kommer att se!«

»Jag tror inte att det kommer att hända, min vän.« Sedan vände jag mig till Julie. »Ska vi gå?« Hon nickade.

Lilly reste sig upp, och låste dörren. »Du menar inte att du trodde att jag bara tänkte låta dig gå?« Hon drog fram en gammaldags polisdoll. Polisen slutade med dem, i alla fall på konstapelnivå, långt innan Lilly började i kåren, men jag visste att hon hade skaffat en.

»Jaha,« sade jag, »men Julie får gå, eller hur? Du kan väl hämta min advokat, Julie?«

»Vad då för advokat? Den där som var med dig när du rymde? Vem var det?«

»Hon kallas Cecilia Snövit,« sade jag.

Lilly drog efter andan, men försökte att inte visa det. »Menar du allvar?«

»Ja,« sade jag. »Hon har tagit sig an mitt fall pro bono.«

»Kan du låsa upp igen?« sade Julie. »Jag är inte anhållen för något brott, eller hur?«

»Vänta,« sade Lilly, och lyfte sin svarta bakelit-telefonlur och slog numret till polisen. »Hallå, det är Lilly. Ja. Kan jag få tala med insatsledaren, tack? Jag förstår det, men det gäller Ginna. Nej, jag vet, men hon är hemma hos mig just nu. Hålla kvar henne? Så jag behöver inte vara med på repet inför imorgon? Aha, men gumman kan inte komma hit? Ginna hotar med att ta hit Cecilia Snövit. Jag förstår. Ja, jag sa ju att jag förstod! Hej då.« Hon lade på. »Jävlar. De säger att jag ska hålla dig till varje pris. Själv.«

Julie tog nycklarna från bordet – otur, Lilly! – och låste upp ytterdörren. »Jag kommer snart hit med Cecilia,« sade hon och gick ut till mattan.

Lilly reste sig snabbt och låste efter henne. »Vad ska vi göra, Ginna?« Från under sängen drog hon fram en plywoodskiva, med olika vapen fastsatta med resårband. Hon tog fram sitt svärd och lade tillbaka resten. »Kaststjärnor lär ju vara verkningslösa mot Cecilia Snövit, men om jag får av huvudet. . . man kan besegra vampyrer genom att ta av huvudet.« Hon drog ut svärdet ur skidan.

»Cecilia är ingen vanlig vampyr,« sade jag. »Låt henne vara.«

Lilly tog ett steg tillbaka, och höjde svärdet enligt en grundläggande, men pålitlig, kata från polisutbildningen. »Jag måste, Ginna, jag måste vara beredd.« Hon började svettas. »Ge mig tillbaka burken med salvan!« sade hon. »Insatsledaren dödar mig om jag sviker nu, och Cecilia Snövit dödar mig om jag inte gör det.«

»Cecilia dödar inte dig,« sade jag, »hon nöjer sig inte så lätt. Är du rädd om din själ, Lilly?«

»Nej,« sade hon, och lugnade ner sig. Hon sänkte svärdet igen, i ena handen, plockade fram en apelsin ur morgonrocksfickan, tog en bit av skalet och åt. »Nej, jag har inget att oroa mig för. »Mormor« tar hand om mig.« Hon åt en bit till. »Lägg burken på mitt nattduksbord.«

Vi stod tysta ett tag. Det ringde på dörren.

»De kan ju inte vara här redan,« sade jag.

»Åh, jo,« sade Lilly, och höjde svärdet igen. »Öppna du.«

Jag öppnade dörren, och det var mycket riktigt Julie och Cecilia. Julie hade sin trästav i handen. Cecilia hade sitt hölster uppknäppt.

»Ledsen att det tog sån tid,« sade Julie, »Cecilia var tvungen att äta.«

»Bespara mig de blodiga detaljerna,« sade jag.

»Nej, du förstår inte. Jag träffade henne på bageriet på din gata,« sade Julie.

Cecilia gjorde en grimas igen. »Det är som om jag har något hungrigt i magen, som nyper mig om jag inte matar det.«

»Det är OK,« sade jag, »jag trodde att ni skulle dröja längre. Hur länge har ni varit borta, femton minuter?«

»Vi har ju mattan,« sade Julie.

»Mmm. Kom in,« sade jag. »Det här är Lilly. Cecilia, Lilly. Lilly, Cecilia.«

»Hej,« sade Lilly. Hon stod fortfarande längst in i den lilla boden; tillräckligt med utrymme bakom sig för att svinga svärdet, men inte mycket mer. »Akta dig, Ginna,« sade hon. Jag vek åt sidan, och Lilly kastade sig fram och gjorde sitt hugg. Hon siktade mot Cecilias hals, men Julie slog undan svärdet med sitt kvastskäft.

»Skjut henne, Cecilia,« skrek Julie. »Hon försökte ju döda dig!«

»Nej!« sade jag.

»Jag skulle ha hunnit ducka,« sade Cecilia. »Jag har blivit så förbannat seg.« Hon höjde sitt gevär och siktade på Lilly. »Jag kunde ha gjort mig till dimma, eller till en snöstorm och blåst ut den här boden, hela gatan.«

»Skjut!« sade Julie.

»Vad fan!« sade Cecilia, och sänkte sitt vapen igen. »Jag klarar inte ens det. Hjärtat värker vid tanken på att trycka av.«

»Vad är det med dig? Du *har* inte ens ett hjärta, sist jag såg i alla fall.« Julie tog svärdet från Lilly och knuffade till henne lite lätt. »Strunt i det. Jag vill inte heller att hon ska dö, jag fick bara panik.« Hon tittade upp mot oss och slängde Lillys svärd på sängen. »Ska vi dra?«

Jag satte mig på huk och närmade mig Lilly. »Är det OK om jag går, Lilly?«

»Du lyssnar ju ändå inte på vad jag säger, Ginna,« svarade hon, »Jag kan bara hoppas att du också inser hur mycket som står på spel, och hur mycket ›mormor‹ kan hjälpa oss.«

»Hon är farlig,« sade jag.

»Vi behöver henne på vår sida,« sade Lilly, och när vi gick ropade hon efter mig:

»Det är jag som alltid har haft din rygg!«

Spader tre – Anna

Jag kände Peter förut, och det Lilly säger är bull. Vad då »smittad«? Peter har alltid varit varulv, även innan han började förvandlas. Vi är inte vänner längre, han och jag, men jag hoppas att han är på vår sida i det här.

Nej, vad säger jag? Jag måste skärpa mig. Det får inte bli så att vi samlar ihop varsitt lag till någon mabla hockeymatch. Final i novembermästerskapen, polis vs paria. Usch. Jag önskar att jag hade kunnat prata med mormor om det här, prata vettigt med henne utan att hon försökte hävda sin makt över mig.

Jag vaknade av att det drog kallt från ett fönster, och jag reste mig och gick fram för att stänga. Rutan var sprucken, så jag gick efter en filt att ha över axlarna, innan jag gick tillbaka till fönstret och såg ut över gården och gårdagens förstörelse. Det är svårt att se när natten slutar och dagen börjar, men himlen var i alla fall så där förmiddagsblek som den kan vara ibland när det är molnfritt.

Jag gick in till Jin för att se om han var vaken, vilket han var. Han satt och sorterade kuvert, men det verkade som om han hade sovit. »Ska vi göra frukost?« frågade jag.

»Åh, kan du inte göra pannkakor?« sade han.

»Snabba kolhydrater på morgonen?«

»Häll i lite graham då.«

»Du leker med döden,« sade jag och gick ut i köket.

Steve vaknade när han kände pannkakslukten, och Jin kom ut från sitt rum.

»Godmorgon,« sade han.

»Godmorgon, Jin,« sade Steve. »Antar att du inte fick något gjort i natt?«

»Jo, jag lyckades faktiskt beta av all korrespondens. Arbete är nog mitt

sätt att skingra tankarna. . . men jag vet inte hur det går med postleveransen när Mikey. . . om inte Mikey kommer tillbaka. I tid.«

»Jag kanske kan ta den?« sade Steve.

»Ja, det får nog bli så.«

»Ursäkta,« sade jag, »vad pratar ni om?«

»Åh, jag glömmer jämt att vi har gäster!« sade Steve.

»Det gör inget,« sade Jin, »det är inte hemligt. Jag jobbar med ett matkollektiv. Vi samarbetar i olika städer och jag har skrivit en del post – en inventarielista, till exempel, och en beställning på kryddor – och Mikey brukar ta med sig breven på sina resor. Nu verkar det som om Steve kanske får resa till de närmaste städerna bara för brevens skull.«

»Det gör inget. Det är på tiden att jag får lite ansvar.«

»Steve är alltså utsänd från kommunistpartiet för att studera hur vi arbetar.«

»Aha, är ni kommunister?«

»Nej, Steve är, raka vägen från Texas, men vi andra gör vår egen grej. Jag lagar mat och sköter det administrativa. Bananen fixar vår teknik, och elektronik, lagar punkteringar och sånt.«

Jag rullade ihop en pannkaka med äppelmos inuti. »Så är det du som är ledaren?« undrade jag.

»Ofrivilligt i så fall,« sade Jin, »men jag var med och utarbetade vår organisation. Mmm, egentligen brinner jag bara för god mat.«

Jag slängde en blick på Stefan som fortfarande låg och sov. »Stefan då,« sade jag mellan tuggorna, »vad gör han?«

»Åh, han hänger bara här för att han och Steve var ihop förut.«

»Hörde jag mitt namn?« sade Stefan, och sträckte på sig i en morgongäspning.

»Det finns pannkakor om du vill ha,« sade jag.

»Åh, härligt, men jag tål inte det. Hur mycket är klockan?«

»Nio, tror jag,« sade Steve.

»Oj, är klockan så mycket?« sade Stefan. »Jag måste till jobbet!«

»Vad jobbar du med?« frågade jag, medan jag sköljde av min tallrik.

»Jag är livvakt åt en magiker som heter Demona Vampirica.«

»Oh, just det, jag med! Det höll jag helt på att glömma bort.«

»Verkligen?« sade Stefan misstänksamt. »Jag har inte sett dig nere på bibli. . . « Han avbröt sig. »Nere på min arbetsplats.«

»Jo, nere på biblioteket. Jag fick jobbet igår,« sade jag. »Jag har ett passerkort här någonstans. . . « Jag började leta i alla fickor. Jag hoppades

att den inte låg i jackan som jag hade glömt hos dig! Till slut hittade jag kortet i en av mina kängor.

»Aha, så vi är alltså arbetskamrater,« sade Stefan. »Vi kan ha sällis till jobbet.«

Det var kusligt att gå ner i trapphuset där Mikey hade försvunnit natten innan, och ja, det fanns fortfarande blod. Stefan sade inget om det, och jag var också tyst när vi gick genom den förstörda gården och runt huset till baksidan, till ett litet stall där.

En häst stod och sov precis utanför stallet, en stor vit-svart pinto.

»Oh, vad fin hon är,« sade jag. »Är det din?«

»Nej, det är Steves. Jag tror att han behöver henne på sin resa,« sade Stefan. Sedan tittade han upp bakom mig. »Åh, hej, vi pratade precis om dig!«

Jag vände mig, och Steve och Jin kom runt hörnet, indragna i ett samtal.

»Det här är första gången du har riktigt ansvar,« sade Jin, »och det är viktigt att du sköter det. Öppna inte breven. Vill partiet ha detaljerade kopior för att lära sig vår process kan de få det av mig.«

»Jaha, jag förstår,« sade Steve. »Använder du någon sorts formulär?«

»Nja, inte än, men vi kan prata om det om du kommer tillbaka. Hämta brev på alla ställen du lämnar; och om någon ber dig lämna något annat brev till någon annan längs din rutt, kan du lika gärna göra det.« Nu var de framme vid hästen, och Steve sadlade om.

»OK,« sade han, »var det något mer?«

»Sköt om dig, Steve,« sade Jin. »Vi kan ha fest när du kommer tillbaka.«

»Det ser jag fram emot,« sade Steve och red iväg.

»Hur ska vi ta oss till biblioteket?« sade jag.

»Vi kan väl ta den här,« sade Stefan och pekade på en rostig tandem som låg slängd mot stallväggen. »Bananen har fixat bromsarna och punkan. Det enda som fattas är framhjulsreflexen, men båda lyktorna funkar.«

»Ska vi cykla ända in till stan?«

»Ja, så det är lika bra att vi sätter igång.« Han valde den främre sadeln, och vi började trampa.

»Har du varit livvakt åt Demona länge?« sade jag. Det var skönt att vår morgontystnad var bruten.

»Åt Demona? Nej,« svarade Stefan, »men jag har varit livvakt länge, och lieman i nästan, nej, över, tre och ett halvt år nu.«

»Vad då lieman? Kallas såna skelett som du är för det?« Jag var inte van vid att cykla tandem, och känslan av att cykla utan att ha ordentlig sikt framåt var både befriande och läskig, men vi började fort få upp farten bra.

»Mmm, för att vi ser ut som döden.«

»Ni ser ganska ruggiga ut. Hur blev det så? Jin sade att du inte hade varit det alltid.«

»Ja, du. Det var en jobbig resa. Det första som hände var att jag tappade håret. Det gick så fort, så jag tänkte direkt att det var någon sjukdom.«

»Vad då, märkte du det när du borstade håret typ?«

»Jag brukade inte borsta håret, jag hade ganska kort hår redan innan. Jag satt och tittade på TV när jag plötsligt märkte hur en tova föll ner på min mage.«

Nu började vi lämna Høststadens runda byggnader bakom oss och började åka ner för en lång, inte så brant, nedförsbacke. Jag kände mig som världens klumpigaste storkäft.

»Jag tog det ganska bra,« fortsatte Stefan, »men sedan började jag gå ner i vikt också. Det var så märkligt, först fick jag mycket mer aptit än vanligt, jag bara åt och åt men blev liksom aldrig mätt. Det var som om kroppen inte tog till vara på maten.«

»När jag blir sjuk brukar jag få mindre aptit,« sade jag.

»Det beror ju på vilken sjukdom, eller hur? Det vände i alla fall; efter ett tag fick jag inte ner någonting. Jag slutade dricka sprit i samma veva, jag levde på vatten i princip. Efter ett tag inte ens det, men då var jag redan ett skelett och all hud, allt annat än benen hade ramlat av.«

»Ja,« fortsatte han, »så fort jag hade vant mig vid att en sak förstördes och försvann, så fick jag något annat att sörja. Jag var säker på att jag skulle dö, flera gånger om. ›Nu kan väl inte mer ramla av,‹ tänkte jag. Jag blev deprimerad förstås, så ett tag orkade jag inte göra något. Jag tog någon helg ledigt från jobbet, men det var lika värdelöst hemma. Jag kunde inte direkt bygga modellplan eller sticka medan mina händer föll sönder. Fysiskt däremot, var jag inte trött. Jag blev snabbare än innan, och kanske starkare också. Det där skrämde mig också, jag trodde att det bara var min sista energi som ruskade till mig ›på vägen ut‹. Jag menar, jag åt inget, jag andades konstigt, min puls blev långsammare för varje

dag, ändå upplevde jag det som att jag kunde koncentrera mig bättre, gå fortare, göra mer.«

Nu var vi i ett grannskap där husen var båtar, som stod på lerig mark. De flesta hade vält, men såg ändå bebodda ut. Det var som om man hade tagit en husbåtshamn och dragit ur proppen så vattnet runnit bort. Cykelvägen gick på en betongbrygga.

»Det måste vara någon sorts magi eller någon annat konstigt. Jag menar, man brukar ju behöva muskler för att röra sig, eller hur? En av de sista sakerna som hände var att ögonen ramlade ut, och då hade jag redan slutat använda dem för länge sen. Jag vet inte hur det fungerar, men jag ser ändå.«

»Att du inte gick till doktorn?«

»Doktorn? Läkarna försökte bara skriva ut dödsattester.«

»Va? Så du hade ingen att prata med om det här?«

»Aha, jo, det hade jag ju. Det hände de flesta av killarna på jobbet, ungefär samtidigt. Processen tog ungefär ett år för de flesta, och alla var förvandlade inom två år.«

»Vad var det för jobb?«

»Vi jobbade på biblioteket redan då. Emil trodde att det hela berodde på någon gammal bok som hade gått sönder. Ingen aning om vilken i så fall, vi gjorde en rätt stor utrensning den våren.«

»Va, var ni bibliotekarier?«

»Nej, vi som drabbades jobbade som livvakter på biblioteket. De som bara jobbade med själva böckerna hände det inget med, inget vad vi vet i alla fall. Jag var en av de första som började förändras, men jag misstänker att det drabbade Olof innan mig. Han började gå till jobbet med en stor tygbandana knuten runt skallen som någon slags pirat. Vi har så klart snackat mycket om det, allihop, och försökt lägga ihop våra ledtrådar. En del av oss jobbade både som biblioteksbiträden och som bibliotekslivvakter, andra jobbade nästan inte alls med böckerna. Vi skaffade munkkåporna och liarna samtidigt, som en grej. Det blev liksom vårt tema.«

»Aha, jag trodde först att ni kom i sällskap med Demona.«

»Det kan jag tänka mig att man lätt tror. Hon verkar gilla döds-grejen ganska mycket. Jag tycker att det är rätt fånigt. Vi är lite trötta på det allihop.«

»Jag trodde att lieman var något man frivilligt blev, att man skrev upp sig på någon slags utbildning.«

»Det är klart att vi tränade hårt, vi är bra på att använda liarna. Du skulle se Olof och Konrad när de har en anledning att slåss. . . men ingen av oss skulle ha valt det här livet.«

»Var det inte jobbigt mellan dig och Steve?« Nu gav jag mig ut på ännu farligare vatten.

»Skojar du? Fast tja, det kunde ändå ha varit värre, Steve var väldigt stöttande i början. Jag hatade mig själv, och vår fysiska relation blev ett dåligt skämt, men han var alltid så snabb med att ge mig bekräftelse, och sa hela tiden att det var mitt inre som var vackert, och att jag fortfarande var underbar. Efter ett tag blev nog mitt ›vackra‹ inre jag lite *väl* synligt. Vi har tagit det en dag i taget.«

»Jag tyckte att han verkade så. . . retlig igår, när vi spelade.« Nu ville jag verkligen bita mig i tungan.

»Ja, jag vet. Tillvaron är inte så enkel för honom. Jag har ändå Steve, men Steve har bara ett jävla. . . ett jävla skelett.« Stefan hade stannat cykeln och stod och grät. Det kom inga tårar, men han hulkade när han talade, och drog sina händer över kindbenen med det där knastrande, skrapande ljudet av ben mot ben.

Nu stod vi i ett område där jag faktiskt hade varit en gång, på skolutflykt när jag var liten. Allt här hade en sjuk ton av *déjà vu*, men mycket var förändrat. Det var många människor ute, trots att det var tidigt på morgonen. Husen var höga, av grönmålat trä, blankt stål och tonat glas. Flera av butikerna verkade inrikta sig på kalendrar och klockor.

»Vad fan glör ni på?« skrek han när det hade blivit för många förbipasserande med nyfikna ögon. »Se på mig,« sade han tyst till mig, »Jag kan inte ens gråta längre.«

»Stefan,« sade jag. »Du är snabbare, starkare än förut. Du är hjälpsam och omtänksam.«

Stefan pekade på en stor memento-mori-klocka som stod i en korsning, dekorerad med typiska dödsallar. »Vad gör det, när jag är reducerad till en skämtteckning? En vandrande clip-art!«

»Du är en ikon, Stefan. Ingen skrattar åt dig.«

Stefan snyftade till, det lät som sand i ett stålrör, sen pekade han på memento-mori-klockan igen. »Se hur mycket klockan är,« sade han. »Vi måste fortsätta.«

Vi cyklade tysta ett tag. Det var inte backe längre, men jag tycker om att cykla på plan mark.

»Så ni är alltså bibliotekets livvakter,« frågade jag efter en stund, »vad betyder det? Vaktar ni böckernas liv, eller?«

»Ja, till exempel, men vi får då och då speciella personer som vi måste vakta. Nu ska vi till exempel vakta Demona Vampirica.«

»Vem är hon egentligen? Jobbar hon med att arrangera kongresser?«

»Nej, jag tror att hon är magiker,« sade Stefan, »jag såg henne på TV en gång. Hon trollade fram en kanin ur en hatt.«

»Åh, det gamla tricket, det är en klassiker!« Morfar visade mig en gång med en dubbelbottnad, hög hatt, och jag tränade en hel eftermiddag innan jag kunde göra tricket hjälpligt.

»Ja,« sade Stefan, »jag har ingen aning om hur hon gjorde. Baskern låg inte ens på ett bord, hon viftade med den och visade alla sidor. Plötsligt blev den fylld och tyngre, som ur intet, och det var en kanin inuti.«

Vi lutade den rostiga cykeln olåst mot en vägg. »Lätt fångat, lätt förgånget,« sade Stefan.

Vi gick in genom den lilla svängdörren till biblioteket.

Ruter sju – Ginna

Även om det gick OK att sova i min lägenhet vaknade jag tidigt. Jag hade ställt upp en stol och en tallrik som vanligt, och lagt mig på soffan medan Cecilia Snövit och Julie sov i min säng.

Jag tog fram rena underkläder ur min klädkartong, och duschade. Det var skönt att tvätta ansiktet och området runt såret. Jag ville inte byta förband än. Pernilla på Nådiga verkade veta vad hon gjorde, även om jag inte menar någon diss mot Marianne på stationen, som har väckt många till liv som vi trodde var förlorade.

Jag undrade var du var, och hur jag skulle hitta dig. Jag värmde en balja vatten och tvål i köket för att tvätta mina kläder, och när jag tömde fickan hittade jag passerkortet till kongressen. Jag hade egentligen inte tänkt att gå dit förrän i eftermiddag, men du kanske var där, och jag behövde en promenad. Jag skrubbade rent min uniform och hängde den på en stol, och tog fram hyfsat rena kläder ur klädkartongen. Jag har nästan bara poliskläder, men jag gillar stilen. Jag hade en extra polisluva, som jag tog på mig och drog ner över öronen, innan jag tog på mig polisbyxor och poliströja. Mina reservkläder var helt OK. Jag trodde att de skulle vara för små nu, men de satt fint.

Jag lämnade en lapp där jag skrev att jag bara var ute en sväng, och lyfte försiktigt av tallriken och gick ner.

Tommy var vaken. Han satt bland sina kartonger och lekte med ett snöre, men det låg flera pennor och uppslagna anteckningsböcker runt honom. »Godmorgon, hyresvärden,« sade jag.

»Godmorgon, Ginna,« svarade han. »Du, det är några som har haft inbrott av poliser, och de bad mig fråga dig hur de kan hämta någon slags kompensation för det.«

»Kompensation?«

»Nya lås, till exempel, och Margareta har blivit av med sin handkalligraferade koran.«

»Aj! Bäst jag ligger lågt den närmaste tiden, med andra ord.«

»Jag förstår inte hur det skulle göra att hon fick sin bok tillbaka,« sade Tommy.

»Vill hon läsa kan hon gå till biblioteket. Vad låsen beträffar kan du väl be dem vänta några dagar? Polisen är helt upp-och-ner-vänd nu, det är något som håller på att hända.«

Tommy skrev upp det i ett slitet A6-spiralblock. Jag skulle aldrig kunna lära mig hans handstil. »Jag såg att de hade varit hemma hos dig också, Ginna. Något du vill snacka om?«

»Lita inte på polisen de närmaste dagarna.«

»Ta inte illa upp, men det har jag aldrig gjort. Något vi kan göra för att det inte ska hända igen?«

»Jag tror inte att mutor funkar. Det var min lägenhet de var ute efter, de tror att jag och min tjej försöker hindra ett uppdrag de håller på med, och det har de kanske rätt i.«

»Du och Lilly är ju själva poliser!«

»Jag pratar inte om Lilly. Åh, just det, jag har ju inte sagt det! Jag har träffat någon!«

»Kanske någon som äntligen kan få dig att tänka klart?«

»Vi får se, Tommy. Jag känner mig ganska uppriven. Det här är världens skönaste donna, men hon har lite tungt bagage.«

»Jobbig släkt?«

»Minst sagt.«

»Ta hand om dig, Ginna! Jag skulle gärna prata mer, men jag har saker att göra. Vi kan väl fika nästa vecka?«

»Ja, kanske det.«

Jag gick ut när han tog upp sin snörstump igen. Det var kolmörkt ute, och jag vände in igen.

»Jag ska bara hämta en lampa,« sade jag, men Tommy tittade inte upp.

Det första jag såg när jag kom in i min lägenhet igen var Julie, som hade tagit fram en tom kanyl och det såg ut som om hon gjorde sig beredd att ta ett ofrivilligt blodprov från den sovande Cecilia.

»Det är inte alls vad det ser ut som!« sade hon.

»Det gör inget,« sade jag, »vad är det egentligen då?«

»Jag skulle bara ta ett ofrivilligt blodprov från den sovande Cecilia Snövit.«

»Varför ofrivilligt?«

»Jag tänkte att det var enklast så. . . så ni inte missförstod.«

»Nu när jag redan vet kan vi ju lika gärna väcka henne,« sade jag, och ruskade till Cecilias fot.

»Vad är det där för kanyl? Ta bort den!« sade hon.

»Julie tänkte ta ett litet prov från dig.«

»Glöm det!« sade Cecilia.

»Vad var det för missförstånd du trodde skulle hända, Julie?« frågade jag.

»Jag var rädd att ni skulle tro att jag tänkte knarka upp blodet.«

»Vad skulle du annars ha blodet till?« sade Cecilia. »Prima vampyrblod. Så kallt så att du får frostmärken från nålen.«

»Jo, jag tänkte ju injicera det, det erkänner jag, men bara för att testa en teori. Jag skulle se om hon hade blivit botad, eller om det fortfarande var vampyrblod.«

»Det är inte rätt sätt att ta reda på det,« sade Cecilia. »För det första sviker du vårt förtroende, för det andra är risken alldeles för hög.«

»Ja. . . Det var bara det att jag hade kanylen, och jag såg dig ligga där, och jag kände din puls.«

»Jag känner också hur något rör sig i mina ådror, steg för steg. Något segt.«

»Det är dina hjärtslag, förstår du inte?«

»Lyssna nu. Även om jag skulle vara botad, och inte bara infekterad med någon spindelparasit, så är mitt blod farligt för dig. Jag vet inte hur många sjukdomar jag bär på. Jag har varit vampyr i många år.«

»Jag ville bara veta!«

»Om jag inte vore botad skulle en dos av mitt kalla blod förpassa dig till Arktis vidder.«

»Jag kan ta det.«

»Åh, Julie,« sade jag, »vad har de gjort med dig?«

»Sluta offerförklara mig!« skrek hon. »Jag kan klara det, det är svårt, men du har aldrig varit där!«

»Jag är polis. Tror du inte att jag har sett knark?«

»Du vet ingenting! Det här är inte som att rulla en jolle i stationens fikarum.«

»Det är möjligt att Ginna vet så lite som du säger att hon vet,« sade Cecilia, »men jag då? Tror du inte att jag skulle ge allt för att komma ut ur den där evighetsvintern?«

»Jag har varit där, och vänt. Jag kan klara det igen.«

»Kan du inte hålla dig borta nu, kommer du inte kunna hålla dig borta sen.«

»Förresten trodde jag att ditt blod höll på att tina. Du äter och sover som rena näbbmusen. Får vi kalla dig Cecilia Vårsol snart?«

»Det enda vårtecknet är att det känns som om knoppen håller på att brista. Jag tror att jag är på väg att få feber. Ginna, har du en värktablett?«

»I medicinskåpet, men jag litar inte på något därinne efter inbrottet.« Jag såg på de två yrvakna presumtiva blodssystrarna. »Hörni, jag skulle bara springa upp hit och hämta en lampa. Klarar ni er utan att bita nackarna av varandra eller vill ni följa med? Jag tänkte gå i förväg till biblioteket och se om Anna har kommit dit.«

»Jag är inte så pigg på att somna om,« sade Cecilia, »det är stirrigt nog med den här. . . inuti. . . «

»Att du redan lyckat ställa om till att sova på nätterna. Jag trodde att du bara sov på dagarna. Finns det ingen vampyr-jetlag?«

»Det där gällde bara när det fanns sol,« sade Cecilia, »men en sak är faktiskt konstig med att jag kunde sova så lätt. Det brukar vara jättesvårt för mig att somna om jag inte lägger mig i jord som jag är van vid.«

»Va? Blir du inte lerig i duschen sen?«

»Det brukar gå rätt lätt att få bort eftersom det är så kallt. Brukar vara, i alla fall.«

»Kom nu, ärtan, så rullar vi,« sade jag, och Cecilias blick var i alla fall lika frostig som vanligt. Hon tog på sig sin kostym. »Hinner jag inte borsta håret?«

Jag himlade med ögonen, men Julie sade: »Ja, absolut, jag ska borsta tänderna och klä på mig.«

Jag hade trott att Julie bara hade den där rakkniven, förutom sin trästäv, men hon hade en skruvmejsel och en liten plånbok i bältet och ett löst rakblad fasttape:at på ryggen. Cecilia var mer klassiskt klädd med sitt stora benhölster och sin kniv i kängan.

Det var sjåpiggt av mig att vara otålig, vi kom snart iväg ändå.

»Julie,« nickade Tommy när vi gick förbi honom.

»Tommy,« nickade Julie tillbaka.

På biblioteket verkade det som om arbetet var i full gång. De flesta bokhyllor var flyttade, och det stod bås i sprakande färger överallt. Magiker i paljettbikinis knöt ihop dukar, tigrar vässade klorna, och en blåklädd mimare skurade golvet med hampsåpa och en osynlig mopp.

Några gurer leviterade i ett hörn och jag tyckte mig få en skymt av att en av dem lyckades sätta en clean 180 No Comply, men det var bara i ögonvrån i så fall.

Demona höll på att dirigera tre unga tjejer hur de skulle sätta upp en jättestor affisch med texten »Magikerkongress«, men när hon såg mig gick hon fram till mig och log.

»Hej, det var du som var en av de nya livvakterna?« sade hon. »Vi har inte ens börjat för dagen än!«

»Vad är det här då?«

»Det är fortfarande överjobb från igår,« svarade hon. »Se dig om om du vill, eller snacka med de andra livvakterna. De sitter uppe på andra våningen. Ditt inbokade pass börjar inte förrän sent i eftermiddag, men du är välkommen att hjälpa till utöver det.« Så fick hon något misstänksamt över sig. »Vilka är det här?« sade hon.

»Det är mina vänner, Cecilia och Julie.«

»De är självklart hjärtligt välkomna på kongressen. Vi öppnar klockan 1400.«

»Ja, jag vet, men de ska bara låna lite böcker.«

»Aha, det är OK, så klart. Skönlitteratur ligger i pappkartonger på vinden, men facklitteratur kan vara lite svår att komma åt eftersom vi har hyrt källarutrymmena till en liten överraskning.«

»Var det där jag besegrade din livvakt igår?«

»Ja, precis. Det vore bäst om de höll sig därifrån.«

»Ni hörde henne,« sade jag, och blinkade menande.

»Ginna, får vi prata enskilt med dig ett tag?« sade Cecilia och tog mig i armen. Vi gick bort några steg, och hon sade »Vad är egentligen vårt uppdrag här? Du betar dig som om allt vore självklart. Vi ville konfrontera doktor Is, och det har vi redan.«

»Du är ju min advokat och jag är misstänkt för att hindra polisarbete genom att snoka på kongressen. Det kan vara användbart för vårt fall om du hjälper mig här.«

»Genom att göra anklagelserna sanna?«

»Nej, genom att bevisa att tok-polisens tok-fall är tok-grundat på en tokig gummas tokiga hjärntvätt för tokiga tokar!« Jag kände hundra ögon på mig.

»Sch,« sade Julie.

»Nej,« viskade jag, »genom att bevisa att...«

»Vi hörde dig,« sade Cecilia. »Ja, det kanske är vettigt, men vi letar reda på Anna. Jag vill prata med henne innan vi gör något förhastat.«

»Gör som ni vill,« sade jag. »Jag tänkte göra som Demona föreslog och gå till livvaktssrummet, kanske Anna är där.«

»Vad säger du, Julie?«

»Vi kan väl lika gärna haka.«

»Ginna, det är en annan sak också. Det är Julies födelsedag idag.«

»Är det sant, Julie?«

Julie nickade blygt, och hennes ögon tindrade under den röda sorgeslöjan.

»Åh, jag har den äran att gratulera!«

»Får jag ingen... äsch.«

»Jo, säg!«

»Present, tänkte jag säga.«

»Det är klart! Du kan få, hmm... vi är ju på magikermässan, du kanske vill ha ett trick?«

»Ja! Åh, snälla Ginna, jag vill lära mig... att göra mig osynlig!«

Mitt leende rann bort. »Åh, Julie, varför tycker du inte om dig själv?«

»Det gör jag, jag vill bara... kunna... «

»När jag var liten ville jag lära mig att flyga,« sade jag.

»Jag med, men nu har vi ju mattan. Den ligger ihoprullad i fotändan av din loftsäng.«

»Du kan få lära dig att göra dig osynlig om du verkligen vill,« sade jag.

»Nej, nu vet jag! Jag vill kunna göra mig till sten!«

»Ja, vi ser om vi hittar någon som kan lära dig det,« sade jag och såg mig omkring. Salen var så myllrande, det var svårt att hitta något lugn. Vid inomhusfontänen stod en staty, men den verkade vara gammal som gatan. Cecilia tog Julies hand och pekade mot den.

»Ser du? Vi går fram till den där statyn och frågar!«

Det var inte så mycket folk här, och det låg gott om mynt slängda i vattnet. Jag slängde i en metallfemma. »Fråga nu då,« sade jag.

»Snälla staty, kan du lära mig hur man blir till sten?« sade Julie.

Statyn gjorde sig till människa. »Vi brukar faktiskt inte berätta!« sade hon.

»Det är ju hennes födelsedag!« sade jag.

»Oj, förlåt! Grattis! Då gör jag givetvis ett undantag för dig. Sträck

fram din hand.« Hon skrev hemligheten med pekfingerbokstäver i Julies hand.

»Var det inte svårare än så?« sade Julie, med ett nästan besviket uttryck i rösten.

»Du måste träna mycket så du får det snyggt.«

»Kan jag pröva direkt?«

»Ja, visst, när du vill! Träna ofta, så du inte glömmer hur man gör.«

Julie gjorde sig direkt till sten. Det såg jätteverkligt ut, håret, kläderna, skosnörena, allt! Jag nuddade vid hennes kvastskäft, och sedan vid hennes grå klänning, som nyss hade varit röd. Den kändes precis som sten, sval och tung. »Nudda du också, Cecilia!« sade jag, och log. »Det känns hur verkligt som helst.«

Cecilia nuddade vid den nya julieformade statyn. »Det är kusligt, tycker jag.«

»Julie, gör dig till människa igen,« bad jag. Sedan vände jag mig till fontänmänniskan. »Du lärde väl henne hur man gör sig till människa också?«

»Ja, då, men det är svårare. Förhoppningsvis får hon in den rätta knycken snart.«

Färgen kom tillbaka till Julie, som när man vrider upp saturation på en TV-apparat ungefär, och hon blev levande igen. »Hur... hur länge var jag borta?« frågade hon.

»Vad kan det ha varit?« sade jag. »En minut?«

»Det kändes som tusen år, sedan hörde jag svagt någon av er be mig göra mig till människa igen, och när jag gjorde det var det som att linda in sig i en varm filt.«

»Avslöja inget!« sade fontänmänniskan.

»Nej, då, jag lovar,« sade Julie. »Allt känns bara... så levande nu. Ska ni inte lära er några trick?«

»Vi får se,« sade Cecilia, »men jag vet hur det är att kunna trick. Att kunna göra sig till dimma för att ta sig genom nyckelhålet till någon som vill vara inlåst, att kunna frysa någon till is, att bli en snöstorm som ödelägger hela städer som trotsat mig... «

»Jag kan ju redan en massa trick,« sade jag, »som polisrullning, polisgrepp, polisslag, polishopp, och så good-cop/bad-cop så klart.«

»Åh, visa mig en snygg polisrullning!« sade Julie.

»Det är ju en polishemlighet,« sade jag. Sen började jag fnittra lite.

»Vad är det?«

»Jag kom bara att tänka på att Lilly tror att polisrullning betyder att kunna rulla en jolle med bara en hand.«

Uppe i livvaktssrummet satt ett sånt där biblioteksskelett och fingrade rastlöst med en urdrucken kopp. Ben mot porslin.

»Hej,« sade jag, »jag ska jobba som livvakt åt Demona, men mitt pass börjar inte förrän i eftermiddag.«

»Jag är i tjänst nu,« sade han. »men jag tog kafferast. Jag heter Konrad. Har vi inte setts någonstans?«

»Inte vad jag vet,« sade jag. »Jag heter Ginna.« Jag funderade ett tag. »Jo, Konny, jag undrar. . . «

Han avbröt mig. »Ursäkta, du kanske hörde fel. Jag heter Konrad. Inte Konny eller Radde eller Kona. Vilka är de här?« Han nickade misstänksamt åt Julie och Cecilia.

»Det är ju Julie och Cecilia Snövit,« sade jag.

»Får jag se era passerkort?« Jag visade honom mitt. »Deras då?«

»Åh, de jobbar inte här. De ville bara låna några böcker.«

»Vi har stängt. Kongressen öppnar två. Jag har sett dig, kom jag på. Igår, utanför kylskåpsfabriken. Får jag se ditt passerkort igen?«

Jag räckte honom det. »Det står att du anställdes igår,« sade han, »men jag såg dig bli arresterad igår. Hur hänger det ihop?«

»Jag fick jobbet innan det, det var därför Demona ville hjälpa oss och skickade upp några av er dit.«

»Du, vi förlorade två av våra bästa. . . nej, två polare, till de där tokiga snutarna. Ser att du också har snutvitt på dig. . . nåt du vill snacka om?«

»Ja. Jag misstänker att polisen kommer att slå till mot den här kongressen på något sätt. De samarbetar med kvinnan som har mördat några av deltagarna.«

Konrad ställde ner sin kopp hårt. »Du är förpatrullen, eller?«

»Nej, det är jag inte! Jag är inte på polisens sida i det här, jag undrar bara vad som försiggår.«

»Lyssna, stumpan.«

»Va! Är du fast på nittonhundratalet eller något? Hon är inte din »stumpan«, OK?« Julie grep sitt kvastskäft.

»Djupt andetag, Julie,« sade jag.

Han struntade i oss, och fortsatte. »Jag har kallats många saker, men jag är ingen sucker. Jag litar inte på dig, OK? Jag litar inte på någon snut.«

»Det gör inget,« sade jag, »förhoppningsvis kommer du inte komma i en position där du ska behöva lita på mig. Du kan göra din del av jobbet,

och jag min. Mitt pass börjar som sagt i eftermiddag. Jag har fått det här förtroendet av Demona.«

»På vilka grunder, om man får fråga?«

»Ja, det får man! Det var på grund av...« Plötsligt mindes jag hur jag hade fått jobbet, och stelnade till. »Åh.«

»Känner du henne sedan innan, eller?«

»Nej, men hon vet att... jag kan slåss...«

»Det kan väl alla snutar. Det betyder inte att man kan lita på dem.«

Det kändes som om jag levde upp till alla hans fördomar.

»Du kan säga vad du vill, men vi litar på Ginna,« sade Julie.

»Jag litar varken på henne eller er,« sade han, »så pys!«

»Kom,« sade jag till dem, »vi går en sväng.« Sedan, till Konrad: »Vi ses säkert senare under dagen, och då kanske vi kan komma bättre överens.«

»Vi får väl se hur det blir med det.«

Klöver dam – Anna

Skulle jag vara din tjej? Ja, om du vill se det så, så.

Du måste ha kommit till biblioteket flera timmar innan mig. När jag och Stefan kom dit var det tyst och lugnt, och nästan folktomt, och många av båsena stod klara och skyltade. »Vi går upp till livvaktsrummet direkt,« sade Stefan, »jag måste stämpla in.«

»Hej, Olof,« sade Stefan när vi kommit upp, »Konrad,« och nickade till de båda liemännen där inne, innan han stoppade sitt kort-ett spaderäss – i stämpelmaskinen och tryckte till. Jag kände igen dem som de överlevande från gårdagen, och det var Konrad som hade besegrat en av doktor Is' storspindlar.

»Hej, Stefan, du är inte så farligt sen i dag,« sade Olof. »Mindre än en timme! Det artar sig.«

»Äsch, sluta,« sade Stefan, och nickade åt Konrad igen. »Vad är det med honom då?«

»Han grinar för att han har grälat med den nya livvakten.«

»Livvakt? Det är ju en snutinfiltrator,« sade Konrad, »men hon är inte så bra på att infiltrera.«

»Kanske för att hon inte försöker,« sade Olof. »Du ser ju spöken i varje hörn.«

»Klart hon inte anstränger sig. Snutar är vana vid att få vad de vill.«

»Sluta nu! Du sade ju själv att hon hade blivit arresterad så sent som igår. Låter det som någon som har polisen på sin sida?«

»Det var ju på grund av henne som Demona skickade in oss till den där kylskåpsfabriken igår.«

Jag harklade mig blygt. »Det där var nog mer mitt fel.«

»Ja,« sade Stefan, »jag kanske ska presentera, jag har också med mig en ny rekryt.«

»Vi har träffats,« sade Konrad, sedan vände han sig till Olof. »Ännu en av Demonas gunstlingar.«

»Jag tycker att Demona är bra,« sade Olof, »bättre än förra chefen i alla fall.«

»Bra, visst, hon är väl bra, men hon har för lätt för att lita på folk.«

»Tror snarare att det är så att hon litar lika *lite* på alla,« sade Olof. »Du är bara sur för att hon har satt på extralås till källaren, så det krävs tre av oss för att komma ner.«

»Sur och sur. . . fattar inte vem hon tror att hon är! Jag har haft källarnyckeln i alla år, det har aldrig varit någon som har haft något att klaga på. Jag sköter förtroendet bra.«

»Det är ju lite skillnad på en barnboksmässa och på de här självutnämnda magikerna. Om de vill ha sina hemligheter i fred, så kan de väl få det.«

»Det är inte att jag hade tänkt snoka,« sade Konrad, och tog upp sin kopp. »Jag känner mig bara misstrodd.«

»Det är ju inget personligt mot dig.«

»Det är ju det! Det är ju för tusan min källare.«

»Det är det ju inte! Det har bara varit så att du har råkat ha haft det ensamma ansvaret för nyckeln dit, och nu ligger inte alla ägg i en och samma korg längre. Vill du ner i källaren och pilla får du övertala mig och Lars om att ärendet är viktigt, så låser vi upp alla tre. Det samma gäller mig och Lars, vill du hindra någon av oss från att gå dit ner kan du det, du har ju fortfarande kvar din skelettnyckel.«

De satt tysta, sen talade Olof igen. »Bäst att vi går på vårt pass igen, Konrad.«

»Just det,« sade Stefan, »jag jobbar ju också nu! Klumpigt att tre av oss skolkade samtidigt!«

»Vi har tre raster per pass inskrivna i vårt kontrakt,« sade Konrad.

»Ja, men inte samtidigt!« sade Stefan. »Jo, du, Anna, det verkar som att du har ett eftermiddagspass. Ledsen att vi stressade i onödan för din del.«

»Ännu en främling samtidigt som den där snuten!« sade Konrad.

»Ta det lugnt,« sade jag. »Stefan kan gå i god för mig.« När jag såg att han tvekade frågade jag: »Kan du inte det, Stefan?«

»Alltså, ta inte illa upp, Anna, men jag känner ju knappt dig. Efter det där med Mikey. . . «

»Vi bondade ju medan vi cyklade!«

Stefan skakade på huvudet. »Du kommer säkert att göra ett bra jobb idag, men det kan inte bli mitt ansvar.« Han tog ett stadigt tag om sin lie, och var noga med att den inte repade dörrkanten när han gick ut. »Jag måste gå till min station. Ta hand om dig.«

Usch, jag kände bara för att sitta och bläddra i fikarumstidningarna ett tag. Jag kände mig så vilsen och dum. Istället för att leta reda på dig, hos polisen, eller försöka konfrontera mormor, hade jag bara hakat på främlingar tills jag nu var helt borttappad. Så kändes det, i alla fall. Visst, jag var ungefär på den plats jag hade tänkt vara idag, men jag hade liksom ingen kompass. Jag såg efter i skåpet för att se om det fanns bullar, men när jag väl hittade det vågade jag inte äta dem. Jag gick ut och ner igen.

I trappan träffade jag Demona Vampirica. »Hej, Demona,« sade jag.

»Nej, men hej, Anna! Du ser lite hängig ut idag.«

»Ja, jag känner mig lite mosig. Vet du om Ginna har kommit?«

»Din poliskompis? Mmm, jag tror att hon är här någonstans, men jag vill att du ska träffa någon först.«

»Jaha?«

»Har du tid ett ögonblick?«

»Lika gärna,« sade jag.

»Hon är i ett sidorum på bottenvåningen,« sade Demona och började gå. Jag följde efter.

»Jag tänkte på en sak,« började jag medan vi gick.

»Mmm?«

»Det här med ditt efternamn, »Vampirica«. . . är du vampyr, eller?«

»Jag är en nattens varelse, om det är det du frågar.«

»Nej, men är du vampyr, eller är det där löständer?«

»Hmm. . . «

»Får jag se. . . men det är ju lösgaddar!«

»Ja, vad då då? Jag vill bara ha ett yttre tecken, så folk kan förstå hur mörk min själ är.«

»Jaha.«

»Ja. Vi är framme i alla fall.« Vi var vid en dörr. Hon tog drog upp tröjarmen över handen, så att hon inte skulle lämna fingeravtryck när hon satte den på handtaget. »Gå inte på de svarta rutorna,« sade hon och öppnade dörren. »Eller sprickorna.«

Golvet var mycket riktigt rutigt, och sprucket också. Så fort vi kom in, och Demona stängt dörren, reste sig en ung kvinna från en plexiglastron

i mitten av rummet. Hon gick fram till dörren och vred om låskolven tre varv, och putsade sedan den och dörrhandtaget med en trasa, som hon sedan gick och slängde i en papperskorg, varpå hon knöt ihop påsen och lyfte ut den ur rummet. Hon öppnade ett litet paket – som hon tog från en hylla med hundra likadana små paket – och tog fram en oanvänd tvål, som hon tvättade sig med och sedan slängde i papperskorgen. Hon gick tillbaka till sin tron, och hon gick med en snirklig gångstil som aldrig nuddade en spricka eller en svart ruta. Var tredje steg vickade hon på höger lillfinger. Hon tittade aldrig ner, hennes fötter var så vana.

Tronen hängde i smala nylonrep från taket, och hennes fötter rörde inte vid marken. Varje gång jag blinkade, blinkade hon. Aldrig annars. Hon satt med korsade ben i en helsvart, skinande ren, helt onopprad klänning över äckliga, kladdiga svarta jeans. Högra handens naglar var nedgnagda och hon var väldigt tunnhårig på höger sida. Hennes bara armar var täckta med siffertatueringar.

Demona gick fram, och valde sina steg noggrant för att inte bryta mot sprick-tabut. På ett avstånd som verkade noga uträknat neg hon djupt framför kvinnan. Demona drog efter andan för att inte staka sig när hon gjorde presentationen.

»Ofelia Carmen Desoto, hon som besegrar den högra handens stig.«

Kvinnan drog tillbaka huvudet så hakan höjdes, och hon såg på mig med en neutral min. Hon lutade huvudet så hon fick in en stump hår, som hon slet av med tänderna och började tugga på.

»Ska jag niga?« frågade jag.

»Du behöver inte niga,« sade hon till mig, och sedan till Ofelia Carmen Desoto: »Det här är Anna, som har besegrat odjuret tre gånger.«

»Verkligen?« sade Ofelia Carmen Desoto.

»Inte besegrat, väl. . . « sade jag.

»Överlevt, då,« sade Demona.

»Innan eller efter odjuret blev Astaroths härold?«

»Nå, de två första gångerna tycks ha varit innan, men odjuret blev ju härold retroaktivt, så på sätt och vis blir alla tre gångerna efter.«

»Det är mitt odjur,« sade jag. »Sluta säg att det tillhör den här Astaroth, jag vet inte vad det är. Alla dessa hemliga namn. Finns det apelsiner här? Jag behöver en apelsin, Demona. Det är viktigt. Jag vill träffa Ginna.«

»Varför belamrar du mig med ovärdiga, Demona?« sade Ofelia Carmen Desoto.

»Anna är inte ovärdig. Hon är midsommar-dotterdottern till kvinnan som försökt stoppa oss.«

»Det där!« Ofelia Carmen Desoto försökte skratta, men tog sig på nacken och började viska tyst. »...ettning tvåning trening fyrning femning sexning sjuning åttning nining tidning.« Sedan log hon igen och sade: »Det är inget som vi behöver bekymra oss om.«

»Flera av deltagarna är mördade eller fängslade,« sade Demona, »och polisen har redan börjat omringa biblioteket.«

»Demona,« sade jag, »det räcker. Visa mig var Ginna är. Ge mig en apelsin.«

Hon bugade sig djupt för Ofelia Carmen Desoto. »Jag ville bara att ni skulle träffas. Ni hinner ses igen innan ritualen och prata.«

Ofelia Carmen Desoto tuggade i sig ännu en bit hår. »Bra,« sade hon.

Demona tog mig i armen och ledde mig ut. »Tänk på stegen,« sade hon. Hon använde tröjärmen, som sist, för att låsa upp och öppna.

Mitt huvud stack. »Apelsin. . . «

Demona tog mig med till ett cafébord med sådana där äckliga plastmuggar med chai. Det låg några skrumpna kiwier bland den andra frukten. Jag tog en apelsin och pillade försiktigt bort skalet i ett stycke, och började tugga på det. Det kändes nästan som att jag hade hållt andan fram till nu. »Ginna,« sade jag med munnen full.

»Anna,« sade du, »har du varit här hela tiden?«

Klöver tio – Ginna

Efter att jag, Julie och Cecilia Snövit hade lämnat surpuppan Konrad ledde jag in dem till ett dammigt boklager på vinden där de kunde plocka åt sig varsin bok att använda som ursäkt för att få vara på biblioteket. Vi öppnade bara kartongen som låg närmast dörren. Den var märkt »American gothic«. Julie valde William Sloane, *Att i natten vandra* och Cecilia valde F. Scott Fitzgerald, *Älskade Gatsby*. Jag funderade på att ta en med Shirley Jackson, *Vi lever alltjämt i slottet*, men jag hade ju trots allt riktigt passerkort, inte bara lånekort.

Cecilia hostade i dammet.

»Hörde ni?« sade hon. »Jag kan hosta nu!«

»Ni kan ta era böcker och dra!« skrek jag. »Cecilia, det är bara din jävla inre spindel som kladdar igen dina luftrör, förstår du inte det? Det är den som drar in och ut luft genom din näsa och mun. Sluta låtsas att du är botad från vampyrismen!«

»Jag *är* kanske botad, har du tänkt på det? Julie kanske hittade på det där om operationen.«

Julie skakade på huvudet. »Det var ett av de där fyra äggen. Att du inte såg att det bara var tre kvar när du kom till sans?«

»Jaha, men det kanske är en del av terapin! Spindeläggsterapi!« sade Cecilia. »Att det skulle vara en *snäll* spindel, som skulle få igång mitt system igen.«

»Cecilia,« sade jag, »sätt handen där en normal människa skulle ha hjärtat. Känner du pulsen? Det där är spindelns puls. Känner du hur dina frysta blodådror har smält och blivit klistriga? Det är spindelgiftet!«

»Nej, det är livets,« hon hostade igen, »livets värme.«

»Det du har är inte liv. Ditt liv försvann i en omärkt grav utanför Saigon.«

»Den var inte omärkt, men de hade stavat mitt förnamn med s istället för c. Jag tycker nästan att den stavningen är finare, men jag vet inte. . . «

»Lyssna nu,« sade jag, »jag tycker om dig som *person*, men jag kan aldrig se dig som en *människa*. Du är och förblir en vampyr, hur mycket spindelgifter, nätvätska och håriga spindelben du än tillsätter din kropp.«

Julie gav mig en örfil, med baksidan av handen så jag kände de svartlackade naglarna. »Du är ju dum i huvudet,« sade hon. »Sen när fick du läkarexamen med specialisering på vampirisk anatomi? Du vet ju ingenting.« Hon sträckte ut sina armar mot Cecilia, som slöt sig bort.

»Rör mig inte, det är inte OK. Jag är ett monster.«

»Du är vad du är, Cecilia,« sade Julie, »och det älskar jag dig för, OK?«

»Det är inte OK! Jag vill inte vara vampyr, jag vill inte bli sedd som vampyr, jag vill bara vara människa.«

»Det är du, om du vill,« sade Julie, »men du får ta det här ett steg i taget. Vi får vad vi får.«

Min kind hettade efter slaget, och jag kände mig varm och dum. Jag klättrade över bokkartongsstaplarna för att komma till ett litet, nästan igendammigt fönster.

»Poliser!« utbrast jag. »Det är poliser utanför!« De stod långt bort, men de var många – de måste ha kallat in poliser från något annat distrikt också.

Många hade tagit fram sin finaste *naginata* och några hade till och med fått använda svärd. En av dem var Lilly, som dessutom hade på sig purpurfärgat läppstift. Din mormor stod ganska nära henne, med smutsigt ansikte och en nätkasse med apelsiner i ena handen, och ett svart baseballträ i andra. Det kröp när jag såg henne och vad hon hade vid sin sida. Peter, varulven, med polishalsband och koppel.

»Jag måste gå ner,« sade jag, »jag borde ha fattat att det här skulle hända.«

»Vi följer dig,« sade Julie, »eller hur, Cecilia?«

Cecilia vände ner blicken. »Jag mår illa.«

De följde mig ändå ner, båda två, och där vid ett skrungigt fikabord såg jag dig. Du åt något.

Hjärter fyra – Anna

»Så skönt att se dig, Ginna,« sade jag. »Vad är viktigast i livet för dig?«

»Lätt,« började du, »det är självklart. . . «

Jag avbröt dig. »Du får *inte* säga shaolin kung fu,« sade jag.

Du fick ett besviket ansiktsuttryck. »Jaha, i såfall. . . « sade du, och efter en stunds tystnad, » . . . tja. . . att vara med dig kanske?«

Jag log. »Jag gillar dig också, det är så skönt att vi är tillsammans igen. Vilka är det du har med dig?«

»Det här är Cecilia och Julie,« sade du.

»Hej,« sade jag, »jag heter Anna.« Jag knixade och vickade på ena fotens ankel. »Jag beklagar sorgen,« sade jag till Julie, med tanke på hennes röda spetsar.

»Tack,« sade hon.

»Din mormor står utanför,« sade du, »tillsammans med en massa snutar.«

»Kom du hit tillsammans med dem?«

»Nej, Cecilia fick ut mig. Hon är advokat.«

»Aha.«

»Du, jag skulle vilja prata med dig om din mormors uppdrag. Det verkar som om hennes svidande örter har fått ett rejält grepp om stora delar av poliskåren. Jag vet inte vad jag ska göra. De vill berätta för mig, men bara om jag smörjer in mig med krämen.«

Jag kan inte ens börja beskriva, förklara hur mycket det kan kosta på att använda den där salvan. Mormor uppfann den efter att mamma blivit sjuk, och den öppnade tyvärr en dörr genom tid och rum första gången hon använde den.

Aldrig kunde man komma ihåg vilken veckodag det var, alltid såg man fel på klockan när man gav den ett för hastigt ögonkast. Min mamma blev av med sitt vikariat hos skomakaren eftersom hon alltid trodde att

det var söndag, och hon började tyna bort. »Ät,« brukade jag säga, »du måste ju äta!« »Men jag har ju redan ätit frukost,« kunde hon svara. För det första hade hon inte alls ätit frukost på flera dagar, för det andra var klockan tjuogoett på kvällen och hon hade gått hungrig hela dagen. Det spelade egentligen ingen roll, för i längden var det nog inte svälten som tog hennes liv.

»Det är inte OK att använda de örterna,« sade jag bara.

»Kan vi inte ordna ett diplomatiskt förhandlingsmöte med din mormor?« sade du. »Så får hon förklara sitt ›uppdrag‹ för oss, och varför det är så viktigt.«

»Ja, det vore bra. Demona kan vara med, så kan hon förklara vad som ska hända på den här kongressen.«

»Ja, gärna,« sade Demona. »Ni kan vara mina livvakter, och vi kan ha ett kort möte med din mormor i bokbusssgaraget.«

»Vi tar med oss Julie, och Cecilia, om hon vill, förstås,« sade du.

»Jag skippar gärna det,« sade hon.

Hjärter tre – Ginna

Även om jag hade fått säga shaolin kung fu hade jag kanske sagt att vara med dig är det bästa, Anna, för du är så himla fin!

»Det är OK,« sade jag till Cecilia. »Ska jag gå ut och försöka få dem att acceptera mötet?«

»Lycka till,« sade du.

Jag gick ut genom den vanliga lilla svängdörren. Poliserna var närmare nu, och även om det var flera timmar kvar till dess att kongressen skulle börja skulle det här säkert dra ner deltagarantalet. Om de hade fått över några av de redigaste snutarna på sin sida, som Stina, hade de säkert skurit av långfärdstransporterna till staden också, som tåg och zeppelinare.

Jag gick stadigt mot poliskedjan. Jag hörde en megafonröst – Eva kanske, eller Monica – som sade åt mig att stanna, att inte lämna området, och att skingra mig och gå hem till min säng, utan att passera avspärrningarna. Jag höll precis på att hissa en fredsflagga när en kaststjärna ven förbi mitt vänstra öra.

När de såg flaggan återupptog de megafonkommunikationen: »Inga fredsflaggor eller andra vapen får användas. Försök inte tala med polisen, och håll inte inne med något! Återvänd genast till byggnaden och håll dig borta från den! Annars blir du arresterad, för att ha gjort motstånd vid arrest.«

Sedan hörde jag någon ropa: »Det är ju Ginna!«

Någon annan: »Är det ett trick?«

Jag fortsatte gå fram. »Vi vill tala med insatsledaren,« sade jag.

»Glöm det, Ginna,« sade megafonen.

»Hallå,« ropade jag åt din mormor, »hör du mig? Anna är här inne, och vi vill prata med dig. Demona är med också.«

Nu var jag nästan framme vid din mormor, och Lilly började dra sitt

svärd. »Du svek mig igår, Ginna,« började hon, men din mormor höjde baseballträt och hyssjade henne. Peter, mellan dem, morrade bara. Det fanns inget spår av människa i honom, men nästan inte av djur heller. Det enda jag tänkte var tänder.

»Det får bli ett kort samtal då,« sade hon. »Lilly, kommer du med?«

»Vem ska hålla fortet här ute då?« sade Lilly.

»Monica, så klart,« sade din mormor.

Jag gick med de två människorna och vargen till bokbussgaraget. Jag hade inte varit där inne förut, det var stort, grått och rostigt.

»Hallå,« ropade jag. »Demona? Anna?« Ni kom in genom en liten sidodörr. Min inre nyblivna pacifist-sida fick lite dåligt samvete av att min andra sida blev så lättad att se Julie med sitt kvastskäft. Hon var, som alltid, avslappnat beredd.

Klöver äss – Anna

Demona Vampirica var så jäkla skakis när vi kom in där. Hon var besviken över att mormor hade med sig Lilly och Peter, men hon måste ha förstått att även mormor ensam hade varit farlig.

»Åh, hej, Peter,« sade jag, men han reste sin ragg. Jag log åt dig, och du ställde dig bredvid mig. Jag pillade i din handflata med mina fingertoppar.

»Det är bra att ni äntligen har tagit ert förnuft till fånga,« sade mormor. »Världen och allas vår fortsatta existens står på spel, och inget pris är för högt för det.«

»Ja, du säger det,« sade jag. »Berätta nu. Handlar ditt ›rättfärdiga kors-tåg mot ondskan‹ om den här kongressen?«

»Jag berättar om hon,« nu nickade hon mot dig, »smörjer in sig.«

»Du vet,« sade jag, »och jag vet, vad de där örterna gör. Det är inte OK. Gör ett undantag och berätta bara.«

Mormor var tyst ett tag. Hennes apelsingula knogar vitnade runt baseballträdet.

»Ja. OK. Så här då. Det här är en kongress för magiker, och det i sig har jag inget emot.«

»Jaha,« sade du, »är det därför du har mördat varenda magiker som vågat sticka upp huvudet ur sanden de senaste dagarna?«

»Nej, det är för att kvinnan här,« hon slängde Demona Vampirica en blick, »planerar en ritual som ska frammana Astaroth.«

»Ja, vad då då?« sade du.

»Det är väl inget fel med det,« sade jag. »Var inte så fördomsfull, mormor.«

»Detta kan jag inte acceptera, och jag ska göra allt jag kan för att hindra att det lyckas.«

»Var det allt? Var det bara det som uppdraget handlade om?« sade du.

»På grund av det här var du tvungen att döda Benjamin och de andra, och omringa och förstöra hela kongressen?«

»Ni förstår inte. De planerar att frammana Astaroth!«

»Ja, frammana Astaroth,« sade jag. »Det kunde man ju lätt ha räknat ut att de tänkte göra, men jag förstår verkligen inte problemet.«

»Nej, inte jag heller,« sade du till mig.

»Låt mig berätta om Asta och Vera,« sade mormor.

»Första gången jag träffade Astaroth var på ett tåg. Det här var långt innan din mamma var född. Jag satt ensam i en kupé och såg drömmande ut genom rutan, där åren stod i full blom och rälsen var kantad av brinnande bilar. Jag hade suttit själv ganska länge, då Asta kom in. Jag hälsade först inte, men efter att Asta gjort det, med ett ›goddag,‹ kände jag mig tvungen. Jag sade mitt förnamn och att jag bodde på landet. ›Jag vet,‹ sade Asta. ›Var bor du själv?‹ undrade jag. ›Jag är ständigt på resande fot,‹ blev svaret, ›ty jag är universums mäktigaste demon.‹ ›Vilket universum?‹ sade jag, för jag hade erfarenhet av töntiga smådemoner som bara var mäktigast i löjligen fickuniversum och drömuniversum. Rekordet hölls av en liten som regerade över ett pytteuniversum mellan två skruvar i en lasthiss i Dublin.«

»›Det här,‹ sade Asta och vinkade för att signalera hela rummet. ›Tåget?‹ sade jag. ›Nej, det här med jorden och månen och vintergatan och alla andra galaxer. Jag har även börjat jobba mig upp i några ännu större makrouniversum, men där har jag en bra bit kvar.‹ ›Jahaja, här var det fint folk minsann!‹ sade jag. ›Tja, jag kan inte klaga. . . ‹ «

»Vi satt tysta ett tag och det luktade illa av bränd ost från restaurangvagnen. ›Jag har själv funderat på hur jag ska kunna hitta en ingång i maktbranschen,‹ sade jag. ›Jaha, ja, det är ju mycket hårt arbete förstås.‹ ›Ja, men om man kunde jobba sig upp? Jag är redan ganska synsk.‹ ›Tja, det finns ju en sak som du skulle kunna göra åt mig, förstås. . . ‹ ›Ja, gärna, vad som helst!‹ sade jag. Det var då Astaroth berättade om ett uppdrag som visade sig kosta mig väldigt mycket.«

»Uppdraget att döda dussinmagiker?« undrade du.

»Nej,« avbröt jag, »du menar så klart det där med mig och Jenny, och våra födelsedagar!«

»Du har aldrig förstått det där,« sade mormor. »Du har alltid beskyllt mig för vad som hände, men du har aldrig riktigt förstått priset jag fick betala för att försöka, och vad jag fick betala när jag misslyckades.«

»Har jag beskyllt dig? Det är ju du som beskyllt mig! Du sade att fel barnbarn dog! Jag grät också när Jenny dog, fattar du inte det?«

»Du var inte ens hemma när hon dog.«

»Ja, men du behandlade oss illa! Du lät inte henne gå ut, du lät inte mig göra läxorna!«

»Du gjorde dem ändå! Du förstörde allt!«

»Hur kan du skylla på mig för vad som hänt, och hur kan du ens skylla på Astaroth? Det var *din* girighet, *din* maktlystnad som fick dig att göra vad du gjorde. Astaroth höll aldrig en pistol mot ditt huvud.«

»Det är möjligt,« sade mormor och fingrade på något i sin badrocksficka, »men snart kommer jag att ha den möjligheten. Det här runvapnet lär bita till och med på universums mäktigaste demon.«

Hon sträckte på nacken och huvudet. »Jag känner mig inte så sugen på att överhuvudtaget låta det gå så långt,« fortsatte hon. »Vi förklarar den här kongressen avslutad, och du kommer att ställas inför rätta, Demona. Du och din tama mästermagiker.«

»Hur känner du till Ofelia Carmen Desoto?« undrade Demona.

»Det gör jag inte,« sade mormor, »men jag hade räknat med att du måste ha *någon*. Självs skulle du aldrig klara det, eller hur?«

»Jag hittar alltid någon,« sade Demona.

»Jag vet,« sade mormor, »och det är därför jag måste göra så här.« Hon svängde fram mammas gamla baseballträ, men Julie blockerade med sitt kvastskaft. Trä mot trä ekade; Jenny skulle inte ha kunnat låta bli att räkna på sinuskurvorna för ljudets frekvens om hon hade hört det.

Jag drog tillbaka Demona, och Julie tryckte ner baseballträet med kvastskaftet och klev över båda, och tacklade mormor med sin axel. Mormor svepte upp baseballträet och måttade det mot Julies ben, som hoppade jämfota över slaget.

»Vad gillar du mitt slagträ?« sade mormor. »Min dotter gjorde det från ett träd där blixten hade slagit ner, och det har aldrig missat ett knä.«

Julie slog träet ur händerna på henne med sitt kvastskaft, och det rattlade mot betongen. »Det gör inget,« sade Julie, och sträckte handen efter rakkniven i bältet.

»Akta!« skrek du, och knuffade undan Lilly; hon hade försökt skada Julie med svärdet, utan att vare sig jag eller Julie hade märkt det.

Spader sex – Ginna

Hade det här hänt bara några dagar tidigare, hade jag i bästa fall brutit armen av Lilly, i värsta fall skurit henne med naginata eller kaststjärna. Det var ovant att hela tiden filtrera mina handlingar genom en ickevåldsvärdering, även i blixtnabba nödlägen.

Som det var nu var hon redan på fötter igen, med svärdet redo. Tyvärr hade din mormor dragit sitt runvapen också, den där blanka pistolen.

»Det här slutar nu,« sade jag. »Démona, ut!« Jag förde henne mot dörren in till biblioteket, och försökte öppna den med ena handen medan jag höll om Démona med den andra. Hjärtat slog som en elvisp i bröstet.

Jag såg inte vad du gjorde, det kändes som om rummet blinkade rött, jag hörde inte ens knallen förrän allt var över.

Lilly.

Jag vet inte om det bara var en slumpolycka eller om hon hade kastat sig emellan med avsikt, för att rädda mig.

Jag fick ut Démona, och slog dörren om henne. Usch, jag hade alltid trott att mitt mod satt i mitt vapen, nu klarade jag inte ens av att känna efter om jag var rädd eller inte. Jag hade den där nerven, den där dunkande ådran.

Spader åtta – Anna

Ja, Lilly blev skjuten, är det inte typiskt? Att det alltid är någon som ska »offra sig«, att det måste alltid vara någon tragedi som händer?

Nu kommer jag aldrig att kunna mäta mig; hur kan jag leva upp till vad som kunde ha varit? Eller tvärtom, att du frossar i mig för att »ersätta« Lilly. Det är hopplöst.

Är det inte en så äckligt billig poäng också? »Hej, vapen är farligt!« Ja, det vet vi, vi behöver inte att våra vänner dör för att vi ska fatta det.

Mormor verkade i alla fall ha blivit helt skogstokig. Hon saktade inte av en minut. Hon hade råkat skjuta en av sina egna skvadronsmedlemmar och hon blinkade knappt.

Jag öppnade garagedörren och bara skrek. »Ut! Ut, mormor! Ut!«

Du hade ju fört undan Demona, och hon hade inget att vinna på att skjuta någon av oss.

Julie! Julie var blixtsnabb, helt vild; hon rörde sig som en buske i hård vind och undvek Peters käftar, samtidigt som hon, nästan jonglerande, försökte få in ett bra slag med sitt kvastskäft.

»Nej, Julie,« sade du, »andas in, andas ut.« Jag såg hur den röda färgen rann av henne och hon blev till granit. Precis då bet Peter till, och det hördes ett fruktansvärt ljud från tänderna – alla de där tänderna, det känns som att han har fler nu än någonsin – när de träffade stenlåret. Jag hade trott att ännu fler tänder skulle gå av, men något hände med hans käke och han vek ner sin svans.

Jag tog ett hårt tag om Peters koppel och knuffade till mormor, och föste ut henne och vargen. »Hur kan du gå med huvudet rakt?« frågade jag henne. »Din spegel kommer att spricka nästa gång du ser dig själv.«

»Jag borstar aldrig tänderna utan att binda för ögonen först,« svarade hon, och jag stängde dörren bakom henne. Genom det sotiga fönstret såg

jag henne ge mig fingret, medan hon och Peter gick bort till poliserna. Hon började ropa och ge order åt dem, men jag hörde inte vad hon sade.

»Lilly,« sade du.

»Jag tror att hon är död, Ginna,« sade jag. Hennes ena arm var bortblåst, och så där som hennes nacke, andra arm och axel låg, så ligger man bara inte, inte ens när man är medvetslös. Jag andades långsamt genom en blusärm.

Ruter fyra – Ginna

Jag tyckte att du verkade nonchig inför att Lilly hade dött. Det har kostat mig så innerligt att ställa mig på Demonas sida. En av de saker jag hade saknat mest var just vänskapen med Lilly, och nu hade mitt svek blivit oåterkalleligt.

Det kanske var en dum grej av henne att smörja in sig med den där svidsalvan men nu kände jag att jag kunde ha varit på Lillys sida även i den resan. Det var så mycket som handlade om att jag hade valt dig, nästan villkorslöst hade jag valt dig. Jag och Lilly, vi hade en historia, vi hade varandras ryggar.

Du och jag, vi hade bara ett dammigt bibliotek och en kongress som var täckmantel för demoniska ritualer. Så kände jag då. Varför var jag hela tiden så okritisk till dig? Jag trodde att du »kände« din mormor, att du hade rätt om henne. Visst, nu, efter allt som hänt, hatade jag henne verkligen, men hade det behövt bli så här? Är det sant att hon inte ens blinkade när hon skjutit Lilly istället för Demona?

Så jag hoppas att du förstår varför det var med väldigt tungt hjärta jag hjälpte dig bära in juliestatyn till biblioteket. Jag gav Demona en anklagande blick när vi kom in, men det kändes bildligt talat som att jag var så långt över Rubicon att jag skulle behöva ansöka om nytt visum snart.

Det fanns ingenting för mig att återvända till där ute, bara ylande versioner av poliser som tidigare varit mina vänner, som nu bankade på sina sköldar och orden dom skrek gick samman till ett högt mummel.

På kongressområdet kände jag mig helt bortkommen där jag gick omkring. På ett ställe sålde en mager man tomma burkar. »Vad är det här för skrot?« sade jag.

»Det är äkta glas,« sade han, »glas gjort av sand.«

»Ah, är det sant! Så billigt!« Jag skulle kunna ha mina hitte-pärlor i en glasburk med ett rött band om.

»Ja, det är mässpris, förstås, för de som vill passa på.«

»Det är billigt. . . men jag har bara en centime. Jag lovade bort min sista femöring till en sjuksköterska.«

»Åh, vad synd,« sade han. »För det priset har jag bara mitt specialerbjudande.«

»Vad då?«

Han tog fram en säck och jag blev plötsligt livrädd att det skulle ligga ett huvud i den. Han öppnade den och tog fram en glasflaska med något slags sotmoln inuti.

Han räckte över mig den så att jag fick titta.

»Är det gott?« frågade jag. »Får jag smaka?«

»Nej, öppna den inte,« sade han fort, »det är en magisk ande som uppfyller önskningar. Den kostar en centime.«

»Fint, jag behöver lite önskningar,« sade jag, och började fiska i fickan efter den lilla plastbrickan som utgjorde min sista slant.

»Det finns en hake, som jag nog måste berätta om. Man måste sälja den för mindre än vad man själv gav för den, annars får man otur. Jag köpte den för vad som motsvarar ungefär två centimes av den enhänta apan på Washington Zoo.«

»Det finns ju inget mindre än en centime, det är ju värt mindre än att få vassa pinnar i ögonen!«

»Ja, det är ju det som är kruxet. Så jag vill bara sälja den till någon som vet vad den ger sig in på.«

»Ja, men jag tar den, lätt!« Jag tänkte att jag nog kunde sälja den till Bea, hon tyckte ju om prutning. Hon kunde få en specialare, två till priset av en, då gällde det bara att hitta en likadan magisk flaska någonstans.

»Ja, om du vet vad du gör,« sade han, och jag räckte över det trekantiga centime-myntet av röd plast.

Nöjd gick jag därifrån. Min första önskning skulle vara att Lilly skulle bli levande. Knappt hann jag fundera på tanken förrän jag hörde ett skrikande från garaget, sedan hasande steg och ett skrapande mot väggen. Jag sprang dit, och öppnade. Där stod hon, enarmad och blodig.

»Lilly!« sade jag, »åh, vad jag är glad att se dig!«

»Hnnnn. . . « grymtade hon till svar. Hennes ögon var vända så man nästan bara såg vitorna.

»Kom in,« sade jag, »jag kan göra lite fika till dig.«

»Hnn. . . «

»Sitt ner här på stolen, jag hämtar lite te åt dig.«

Jag hämtade en vit plastmugg med chai och försökte hålla det i hennes mun, men hon lät det bara rinna ut.

»OK, du är inte törstig just nu, jag fattar vinken,« sade jag.

»Hnnnnn...«

»Jaha, jag fattar att du är arg! Jag är också arg!« Nu mindes jag vårt gräl kvällen innan... och alla andra kvällar. Det kändes som om vi aldrig kunde prata riktigt ärligt, utan att hon blev sur, eller började med sådana här pikar. Jag blev ganska opepp. Här hade jag gett min sista slant för att hon skulle komma till livet, och vad fick jag? Bara en massa dregel och hon ville inte ens se mig i ögonen.

»Sitt här då!«

Jag gick därifrån, kanske för att hitta dig eller Cecilia, men egentligen ville jag bara ta det lugnt och sortera tankarna.

Jag gick förbi glasutställaren igen och min andra önskan var en av de där fina glasburkarna, sen kunde jag inte hålla mig längre utan öppnade flaskan och drack upp det där rökmolnet. Det var lite seg svart vätska i botten också, men mest tjock rök. Det var jättegott, och jag blev på lite bättre humör. Sen slängde jag tomflaskan i en helig glasigloo. Min planerade deal med Bea struntade jag i. Hon fick väl hitta ett eget sätt att uppfylla önskningar.

Jag blev lite bubblig i magen av det där, och senare när jag snöt mig blev näsduken svart.

Tjuvlyssningshumöret slog till – yrkesskada – och bland några människor som stod samlade kring en duell mellan en eldsslukare och en svärdsslukare hörde jag någon klaga över att det var så lite folk.

»Ja, jag vet,« svarade en annan, »och det börjar ju snart! Mina småkusiner från Wisconsin skulle komma med tolvtaget. De ser fram emot att lära sig det där knepet med snöret, du vet.«

»Det borde de väl ha lärt sig redan på lekis. Jag vill lära mig att gå genom väggar!«

»Det är ju omöjligt.«

»Vad då, omöjligt?« sade en tredje. »Med speglar och kanske en rökmaskin går allt. Gör en reflekterad ›vägg‹, med projektor kanske, den kan du lätt gå igenom. Projicera bilden av en tapet på en rökridå eller på upphängda pappersremsor.«

»Funkar det?«

»Ja, vi lyfte fyra tusen från en bank på det sättet. Bara att promenera in och ut genom valvväggen efter stängningsdags.«

»Aha, smart!«

»Sch, det verkar som om duellen är över,« sade den finurlige bankrånaren.

Jag kikade mellan två basketspelerskors axlar, och såg hur svärdsslukaren låg och kved och klappade sig på magen. »Jag orkar inte fler,« sade han. »Jag har ätit mitt rekord – sju tvåhandssvärd, nio floretter och två dolkar – ändå måste jag ge upp tävlingen.«

»Jag är bäst!« ropade eldsslukaren. »Jag åt sju eldkastarflammar, nio fackelsken och tre tändstickslågor! Fast... nu, eh, nu måste jag verkligen gå och göra en grej... Ursäkta, var är närmaste toalett?« Hon sprang virrigt iväg. »Lägg prispengarna i min jackficka!« ropade hon.

Jag gick upp till andra våningen, under den stora kupolen, och såg ut över räcket och mässan som gjorde sig beredd på att börja.

Här uppe stod två professorer och grälade. Den ena hade hög spetsig hatt, en lång brunlila kappa med magiska symboler broderade med silvertråd, och långt grått skägg. Den andra hade läppglans, maskara och karatedräkt.

»Pentagonen är en jävligt provokativ form,« sade karateprofessorn. »Tänk bara på dodekaeder till exempel, den av de platonska kropparna med flest kanter på varje facett – och facetterna är pentagoner. Jag gillar de platonska kropparna med sina kopplingar till elementen.«

»Det där är bullshit,« sade den hattbärande professorn. »Nu har vi atomer, och inuti dem kvarkar.«

»... och inuti dem, elementen?«

»Larv! Låt gammal ›kunskap‹ rosta bort. Varför ska vi tyngas ner av dammiga spindelvävar när vi har sett djupare och längre med dagens ögon?«

»Jag tilltalas ändå av respekten för... matematiken, som finns i de där gamla tankarna,« sade karateprofessorn. »Jag gråtpullar till *Elementa* varje kväll.«

»Det där får ju verkligen stå för dig. Säger du att det inte finns någon matematik i att räkna ut atomvikten av en fullerene-molekyl? C_{30} , C_{60} , C_{90} , go!«

»Ja, men den matematiken är genomskinlig, och bakom den finns *Elementa*!«

»Ursäkta mig,« sade den hattbärande professorn, »nu måste jag gå till närmaste moské för att göra några hyperboliska tessellationer. Du kan

dra!« Professorn gick ner för trapporna, och pekade finger åt karatekan, som skakade av sig det med en rysning och vände sig till mig.

»Hej,« sade hon, »har du sett att Anna är här på kongressen? Jag visste att hon bodde i närheten av den här staden, men jag vågade inte drömma om att hon skulle komma på en sån här tillställning. Jag vågade inte gå fram till henne och be om autograf heller.«

»Hon arbetar som livvakt,« sade jag, »men du kan nog glömma att få henne att lämna sitt namn på något papper.«

»Du har nog rätt.«

Jag gick fram till ett av de få fönstren på undervåningen, och utanför var det total fight. En liten unge kastade spaderknektar omkring sig som i bästa fall lamt träffade poliserna innan de singlar ner till marken, men oftast kom de bara någon halvmeter innan vinden tog dem. Sju glömskemagiker höll på att kämpa sig fram till kongressen och en femtonmetersradie kring dem verkade vara fylld av nästan påtaglig glömska, det blev ett enda stort virrvarr därinne där poliser slog och kramade varandra om vartannat.

Det var tolvåget som hade kommit i alla fall. Senare fick jag höra att järnvägsarbetarna hade, i solidaritet med passagerarna, fysiskt flyttat rälsen bara för att komma runt polisavspärningarna.

Först började jag gå, sedan springa, ner för trappan och ut genom den lilla utgången. Nu var det jättetorr i luften, trots novembret, nästan knastertorr.

Jag visste inte riktigt vad jag skulle göra här ute – försöka hjälpa in några kongressdeltagare? Försöka hindra din mormor från att döda fler? Hur skulle det gå till, i så fall?

Här nere hade jag inte överblicken som jag hade haft uppe på andra våningen, och jag förstod varför alla här var drabbade av panik. Runt omkring mig såg jag våld och hot. En eldsmagiker klädd i en saffransgul kappa hjulade och det rann flammor ur hennes ögon. Ett tvillingpar – senare fick jag höra att de egentligen var trillingar, men den tredje brodern var bankir i Soho och kunde inte få lördagsledigt – försökte knuffa ner en polis i en stor indisk korg, och en av dem hade redan korgstickningsknivarna beredda.

En patrull på fyra poliser, ledda av Eva, slog och sparkade på en redan fälld förbipasserande, som såg ganska omagisk ut, åtminstone i mina otränade ögon.

»Vad gör ni?« skrek hon. »Sluta slå mig!«

»Vi måste skilja svartmagi-aktivister från oskyldiga biblioteksbesökare,« sade Eva, »och du har ju svarta kläder på dig!«

»Va? Jag har ju bara lånat brorsans vantar! Aj, sluta, sade jag ju! Förresten är de marinblå.«

»Öh, chefen,« sade en annan polis, som gick fram till det där slagsmålet. »Ska vi även skilja ut sjukvårdarna och ge oss på dem? De har ju svarta uniformer till sina ambulanser.«

»Ja, lätt att vi ska!« svarade Eva. »De där blötisarna lär ju vara inblandade i det här.« Eva sparkade en sista gång, innan hon kallade bort sina tre poliser och började se sig om efter något annat hon behövde ta itu med i kaoset. »Bibliotekets jäkla liemän också,« fortsatte hon, »nästan främst dem!«

»Vår egen polisninja-skvadron då? De skulle ju komma med hänggli-dare snart, och de brukar ju ha svarta kläder.«

»Ja, som fan!« sade Eva, »Jag har då aldrig litat på de där typerna. De säger att de är poliser, men jag har då aldrig sett dem stoppa en rattfyllerist, märka en cykel eller behandla en passansökan.«

Då hörde jag ett slamrande ljud av metall mot väg, och jag tittade upp. Det måste Eva också ha gjort, för hon kommenterade åsynen av doktor Is' jättespindeltrupp med ett »Äntligen förstärkning!«

Jag kunde skymta fyra spindlar från söder, så om inte doktorn hade någon ny sorts fjärrstyrningsanordning så måste det vara hennes doktorander som styrde de andra.

Runt det östra hörnet såg jag tre indiska elefanter klampa in. Två av dem var poliselefanter, men den tredje elefanten verkade vara vild, hon kanske hade rymt från någon magiker.

Hjärter åtta – Anna

Ja, den där jobbiga polisfighten! Jag pallar inte sånt. Jag var tvungen att använda en farlig, avancerad meditationsteknik för att poliserna skulle frysa på stället, medan jag lät Demona och lielvakterna slå upp de stora träportarna och släppa in alla de nyanlända kongressbesökarna. Det var i sista minuten, jag hann precis se hur poliserna började röra sig igen när min besvärjelse släppte. Jag hade migrän i tre dagar efteråt.

Du var en av de sista som kom in, tror jag, även om jag började tappa bort alla nu. Jag kände mig helt svimfärdig, Demona tvingade Stefan och Cecilia att bära omkring mig ett tag. Jag såg inte ens hur dörrarna slogs igen – jag hade rotatorisk yrsel – men jag hörde det, och kände ekdoften.

Jag kom till sans uppe i livvaktssrummet när Konrad hotade att bjuda mig på kaffe. Jag lyckades kvickna till i tid innan min kropp fick i sig det nyrostade giftet, och jag åt ännu en apelsin i stället.

»Var är Ginna?« frågade jag.

»Såg du inte henne gå in?« sade Konrad.

»Ja, men jag har inte sett henne sedan dess.«

»Hon är väl här någonstans. Jag tror att Demona vill se dig, hon sade något om någon hon ville att du skulle träffa igen.«

»Ofelia Carmen Desoto, säkert.«

»Har du träffat henne och överlevt?«

»Ja, i förmiddags. Hälsa Demona att jag snart letar upp henne, jag ska bara se om jag hittar Ginna igen.«

»All right.«

Det hade varit svårt nog att hitta någon nere i folkmassan när det bara var utställarna och de tidigaste, mest otåliga besökarna. Nu var det fullt, och många var skrärade efter polisfighten, och de andra var ivriga att se de olika montrarna.

I kön till en vänsterhandspalmist träffade jag Jin och Bananen.

»Hej!« sade jag. »Vad gör ni här downtown?«

»Jag har lite tid över medan jag väntar på Steve,« sade Jin, »och så kanske jag kan få en glimt av hur Stefan jobbar.«

Bananen var tyst, och jag kunde inte få kontakt med hennes ögon, slutna, trötta, med stora, mörka ringar under.

»Hur kom du tillbaka, Bananen?«

»Tillbaka?« Hon svarade släpigt, som om hon inte lyssnade. »Jag har inte kommit tillbaka.«

Jin hajade till. »Talar du nu? Var har du varit, Bananen?« Inget svar. Han vände sig till mig. »Hon har inte pratat sedan hon kom tillbaka efter att ha gått med odjuret.«

»Jag har inte kommit tillbaka,« sade hon igen.

»Var är du?« frågade jag.

»Jag är på botten av havet,« svarade hon.

»Vill du ha något?« frågade Jin. »Falafel? Något att dricka?«

»Jag kan inte andas,« sade hon.

Då kom Demona Vampirica förbi på sina rullskridskor. »Åh, Anna, var har du varit?«

Jag blev helt distraherad. »Öhm... efter att polisblockaden bröts, menar du?«

»Ja, både efter och före,« sade Demona. »Jag har inte sett dig sedan du träffade Ginna igen.«

»Jag vet inte riktigt var hon är nu,« sade jag.

»Åh, synd, det vore bra om hon var med på den här grejen. Du kan behöva ett ankare.«

»Ankare? Vad är det för töntmagi?«

»Hmm!« fnös Demona. »Leta upp mig igen så fort du har tid. Jag kommer att hålla mig i utkanterna.«

Jin petade mig i axeln. »Jag såg förresten Laurie här någonstans,« sade han. »Hon kanske kan hjälpa oss med Bananen, hon verkar ju veta en del om havet.«

Jag rös. »Var såg du henne?«

»Det var när vi gick in, och hon är nog inte kvar där, men hon sade att hon hade skrivit upp sig på paneldiskussionen om magisk musik.« Jin tog fram en sladdrig pappersbroschyr. »I aulan, men det börjar inte förrän om en timme.«

»Aula?« sade jag. »Har biblioteket en aula?«

»Ja, jag vet,« sade Jin, »det är osmakligt, men det är nog en kvarleva. Huset är ju så gammalt.«

»Snälla Jin, aula är det värsta jag vet!«

»Samma här,« sade Jin. »Vi behöver verkligen inte gå dit.«

»Jo, kom igen,« sade jag, »men vi får snabba oss, för jag har lite annat att göra.«

»Ja, jag hörde det. Kom då.«

Aulan var som en labyrint; dels hade den snirkliga väggar som var två lager tjockt, repigt plexiglas med ett lager grumligt dyvatten mellan, och det rikt texturerade betonggolvet var överallt delat med trappor, plattformar och avsatser. Listen mellan golvet och plexiglasväggarna var gjord av sliten aluminium.

Laurie satt för sig själv i en klassisk, vacker stålrollstol. Hon hade en tartanrutig pläd svept runt fiskstjärten (»över knäna«, höll jag på att säga) och en annan om axlarna och huvudet. Det var skönt att paneldebatten inte hade börjat än. Om jag kände henne rätt skulle hon hypnotisera alla i publiken och dränka dem, eller döda dem, eller jag vet inte vad och jag vet inte varför hon gjorde som hon gjorde.

Vill hon ens, eller är det en tvångstanke? Jag brukade tro att vi var mer än våra hangups och mönster. Nu är jag inte så säker längre. Ofelia Carmen Desoto verkade ha byggt hela sin magi på att ge sig hän den där programmeringen, Laurie lika så. Jenny visade det där för mig en gång; det sades att de som försökte leva det perfekta livet gick den högra handens stig. Den vänstra handens stig var till för de som levde ett liv i lusta, som åt knark och glass varje dag.

»Anna,« sade Laurie när vi fick syn på varandra, och hon stirrade hårt på mig. Jag var nära att säga att hennes ögon var som pärlor, men det var ju absolut tvärtom. Pärlor är bleka kopior av sirenögon.

»Anna,« fortsatte hon, »jag vill att du ska vara kvar hos mig. Följ med mig ner när det här jippet är över.«

»Jag tror inte att det kommer att hända,« sade jag. »Du borde ha berättat innan vad du tänkte göra, den där gången. Du bröt förtroendet.«

»Jag vågade inte fråga innan, eftersom jag var rädd att du skulle säga nej.«

»Just därför!« sade jag. »Självklart skulle jag säga nej.«

»Min mamma sade alltid att be snällt är att be om ett nej,« sade hon.

»Du sade ju att du inte hade någon mamma? Synd, eftersom hon kanske kunde ha lärt dig att inte tvinga!«

»Anna,« sade Jin försynt. »Är det här verkligen rätt tillfälle? Vi ska ju ändå trots allt be Laurie om en tjänst.«

»Va!« sade Laurie. »Det kan ni ju glömma! Vilken fräckhet! Först skälla ut mig, sedan be om tjänster.«

»Jag tänker inte be om ursäkt,« sade vi i mun på varandra.

»Hej, Laurie,« sade Jin. »Jag vet inte om du kommer ihåg mig? Jag bor också i höststaden och jag tror att vi har pratat någon gång.«

»Nej, det gör jag faktiskt inte,« sade Laurie. »Jag ber om ursäkt för att jag inte har lagt dig på minnet.«

»Hur kan du be om ursäkt för det, men inte för att du kränkte min kropp och nästan dödade mig?« sade jag

»Kan jag hjälpa dig med något?« sade hon till Jin. Hon ignorerade mig och ville inte möta min blick.

»Jo,« började Jin, »Det är så här: min vän Bananen är på botten av havet och jag undrade om du kan hjälpa oss att få upp henne.«

Jin var oförskämd som inte var solidarisk med mig.

Laurie såg sorgset på Bananen. »Aha, odjuret har tagit henne,« sade hon. »Där kan hon få vara. Jag vill att hon ska vara kvar där nere.«

»Det är inget odjur,« sade Bananen, »det är bara missförstått. Det lever på saker man ångrar.«

»Ja, det vet jag,« sade jag, »men jag undrar om det tycker att det smakar gott.«

»Jag hoppas att hajar äter upp henne där nere,« sade Laurie surt.

»Åh, så här djupt finns inga hajar,« sade Bananen, »där jag är är vattentrycket så högt att deras brosk och allt skulle gå sönder. Dessutom orkar de inte simma eller röra sig eller något med den enorma vattenmassan omkring sig. Ni förstår inte hur hårt trycket är här nere, det är som att ha hela kroppen i ett skruvstäd.«

»Nå, det kan du ha,« sade Laurie. »Jag vill inte hjälpa dig.«

»Skulle du överhuvudtaget kunna hjälpa henne,« sade jag till Laurie, »eller försöker du bara spela tuff?« Utan att vänta på svar på det frågade jag istället Bananen: »Kan du ta dig upp själv?«

Då skrattade hon. »Ta mig upp? Jag kan inte ens öppna ögonen. Det finns inget liv här nere, bara skrot och salt som flyter in i min näsa, mina lungor.«

Laurie log lite när hon fick höra det. »Borta bra men, heh, hemma bäst.«

»Det är inte så att saltet svider,« fortsatte Bananen, »det är bara så mycket av det. Jag ligger på en kladdig botten. Om jag kunde röra mig skulle jag göra änglavingar, som i snön när jag var liten.«

»Nej,« sade jag, »inga änglar, aldrig någonsin.«

»Du brydde dig aldrig om mig i skolan, Anna. Varför är du så intresserad nu?«

»Jag kanske har lärt mig något sedan den tiden,« sade jag.

»Jaha,« sade Bananen, »du kan ju fortsätta kyssa guruns fötter om du vill. Jag har aldrig ens velat förstå det där.«

»Det är helt OK med mig,« sade jag. »Det handlar inte om undergivenhet.«

Då kom du, och det behövde jag. »Hej, Anna,« sade du. »Jag hittade en bekant till mig.«

Det var en jättearg och trött lastbilschaufför. Det stod »Lenny« på hennes namnbricka. Hon stirrade på Bananen. »Hej, Bananen,« sade hon.

Bananen slog upp sina trötta ögonlock och under dem fanns ett par vitsaltade bottenögon.

»Erkänn,« sade båda i mun på varandra, »det var du som gjorde det!«

»Gjorde vad?« frågade Laurie.

»Dödade min fästman och mitt barn,« sade Bananen.

»Det var mer komplicerat än så,« sade Lenny, »men något måste du ha gjort för att de skulle må så dåligt.«

»Jag? Det var ju du som träffade dem sist! Kom med ner hit,« lockade Bananen, »så ska jag visa dig något på havets botten.«

Lenny blundade. »Vad var det jag skulle se? Det är så mörkt här och jag kan inte andas.«

»Känner du trycket?« sade Bananen.

»Ja. Hjälp mig härifrån! Ge mig luft.«

»Lenny,« sade du, »vad hände?«

»Hon drog ner mig till botten av havet och jag håller på att drunkna.«

Laurie log, inte på ett skadeglatt sätt utan mer som om det vore mydigt. Ett sånt där igenkännande leende som hos någon som känner sig trygg.

»Släpp mig, för helvete!« sade Lenny. Stora mörka fläckar bildades under hennes hud. Det var otäckast runt ögonen. Nu lät hennes röst kladdig och tjock. »Allt jag sade till polisen var sant. Mitt vittnesmål finns i arkivet.«

Laurie skrattade. »Nej, nu får det vara färdiglekt, i alla fall på min bakgård,« sade hon. Det såg inte ut som om hon gjorde något, men Lenny slog i alla fall upp sina ögon. De var blodiga och hon drog ryckigt efter andan förbi halsens blöta slemhinnor.

Någon knackade mig på axeln. Det var Demona Vampirica, som hade hittat oss i aulan. »Där är ni ju, båda två,« sade hon.

»Inte just nu, Demona,« sade jag. »Vi håller på med en grej.«

»Det här är viktigt,« sade hon, »och det behöver inte ta lång tid. Badflickorna klarar väl sig utan er ett litet tag.«

»Nej,« sade jag, »vänta lite.«

Du tog mig i handen med en uppgiven suck och en ginna-axelryckning och sade att vi lika gärna kunde få det överstökad.

Utanför Ofelia Carmen Desotos sidorum tvättade Demona händerna tusen gånger, sedan stänkte hon vatten på spegeln tre gånger. Den verkade inte ha blivit avtorkad på länge.

»Ska det inte vara fyra gånger?« sade jag, men då öppnades en lucka i taket och Ofelia Carmen Desoto kom ner.

»Tror du fortfarande att du vet något om den högra handens stig?« sade hon.

»Högra handens stig är egentligen samma som den vänstra,« sade jag. »Båda handlar om att ge efter. Det där är så jävla töntigt, typiskt magiker att inte kunna behärska sig.«

»Det handlar inte om att ›kunna‹ behärska sig, vi *vill* ju inte.«

Klöver fyra – Ginna

Du glömde ju vad vi pratade om på vägen till Ofelia Carmen Desoto! Demona åkte före med sina rullskridskor och stannade bara vid hörnen för att vinka ikapp oss, och jag passade på dig att fråga om hur det där med magi egentligen funkade, hur världen egentligen var uppbyggd. Jag berättade om de två professorerna som jag hade lyssnat på, och deras samtal om platonska kroppar och hip-hop:ens fyra element.

»Jaha du,« började du, »du kanske har hört talas om de fyra elementen.«

»Menar du jord, vind och eld? Som det där disco-bandet?«

»Ja, precis. Du känner ju till jord, eller ›materia‹ som jag skulle vilja säga, eld, också känt som ›energi‹, och så luft, som jag kanske skulle kunna kalla för ›rum-tid‹.«

»Jag har aldrig sett dem på det viset förut.«

»Det har du nog, om du tänker efter.«

»Det där är ju bara tre, du sade ju att det skulle vara fyra!«

»Ja, vatten finns ju också.«

»Materia, energi, rum-tid... skulle vatten vara magi då, eller?«

»Ja, typ,« sade du. Du tog en apelsin, men den här gången åt du klyftorna och stoppade skalet i fickan.

Klöver två – Anna

Vad då »glömde«? Det där samtalet måste du ha drömt. Det är inte bra att försöka använda vetenskapligt eller ens vettigt tänkande när det gäller sånt här, det är både en förolämpning mot magin och en förolämpning mot vetenskapen.

Dessutom är tid och rum inte alls samma sak. Bara för att något kan mappas som axlar i ett n-dimensionellt kartesianskt koordinatsystem betyder det inte att den modellen är samma sak som verkligheten. När man ska koka något kan man kanske multiplicera volymen med tiden, men de använder helt olika enheter; det är hittills meningslöst att prata om en »meter« tid.

Nej, nu måste jag berätta om när Demona och Ofelia Carmen Desoto gick igenom vad de ville att vi skulle göra.

Hur var det nu? Hon ville att du och jag skulle stå i stjärnans mitt. Jag störde mig på att hon envisades med att kalla det för »nexus«. Stjärnan, ja.

Demona förklarade att under biblioteket finns flera hemliga rum, de spretar ut sig med stora korridorer som en snöflinga eller en stjärna. Du och jag var ju nere i några av dem första gången vi var på biblioteket. Hon sade att varje rum är som ett av korten i ett spelkortsstjärna, en som man spår varandra med när man skolkar från matten i sexan.

»Har du tänkt på hur lite av allt det där som har gått i uppfyllelse?« sade du.

»För min del kunde det gärna vara ännu mindre som blivit sant av de där hemska skolgårdsprofetiorna,« svarade jag. »Tack och lov slapp jag gifta mig med Billy Tucker i 6B. Vi fick det att se ut som självmord.«

Demona förklarade att det skulle stå magiker vid var och en av stjärnans spetsar, och att det var därför som det var så viktigt att det kom många kvalificerade kongressbesökare.

Vissa av töntarna som kommit trodde säkert att det här var århundradets händelse. Större än Woodstock och Waterloo och Tetris-VM. Det kanske de hade rätt i, för deras del av alla fall, men jag kände mig besviken.

Att mormor var tokig var inget nytt men jag hade väntat mig att hon skulle ha en bättre anledning än att några entusiaster samlades på biblioteket för en demonframkallning. Du och jag skulle alltså stå i mitten tillsammans med Ofelia Carmen Desoto och genomföra framkallandet.

»Framkallning,« sade du, »ska det vara i ett mörkrum då, eller?«

»Ja. . .« sade Demona, »är du rädd för mörkret, Ginna?«

Du svalde. »I alla fall. . . betyder det här att vi inte har livvaktstjänst längre?«

»Oh, nej,« sade Demona, »det betyder det inte, det behöver ni inte vara oroliga för. Faktiskt ska ni få ett extrauppdrag inom det fältet.«

»Alltså,« sade du, »när jag sade så där betydde det inte att jag *vill* att vi skulle ha mer livvaktstjänst. Jag undrar rent av varför vi fortfarande jobbar här. Vi skrev upp oss bara för att få reda på vad Annas mormors så kallade uppdrag gick ut på och nu vet vi ju det. Jag känner mig inte ens särskilt engagerad i kongressen, och det här med att vi ska framkalla Astaroth känns inte fel direkt men inte heller speciellt nödvändigt. Det är något som jag kan ha eller mista, så för min del går jag gärna hem.«

»Jag förstår,« sade Demona. »Ja, jag såg ju helst att du delade mitt engagemang. Du då, Anna? Hur känner du inför det här?«

»Nyfiken på Astaroth så klart,« svarade jag, »och dessutom vill jag inte att mormor ska kunna förstöra en sån här sak hur som helst. Jag är trött på att hon använder sin makt som om det gav henne rätt att göra vad hon vill eller hindra andra från att prata med vilka de vill, även om den de vill prata med råkar vara universums mäktigaste demon. Ginna, om du vill att vi ska åka hem så gör vi det, men jag vill gärna göra det här med dig vid min sida.«

»Jaha,« sade du till mig, och till Demona: »Berätta nu om extrauppdraget.«

»Åh, det! Det gäller bara att tillfångata Annas mormor, eftersom hon är så farlig. Det vore bra om ni kunde fixa det så fort som möjligt.«

»Ja, det ska inte vara några problem,« sade du.

»Berätta mer om ritualen,« bad jag.

»Det där, det blir inte så märkvärdigt,« svarade hon, »ni kan nog haka på ganska bra efter hand. Jag har gott om hörselskydd och apelsiner.«

»Hur kan du bara ge henne så mycket ansvar utan att testa henne?« sade Ofelia Carmen Desoto. »Du ger henne inte ens den information hon ber om, du bara litar på att hon klarar det ändå. Jag fick genomgå hundra tester innan jag fick jobbet, trots mitt rykte, trots allt jag har klarat, så många häxor jag fångat, så många häxor jag blivit.«

»Ofelia Carmen Desoto,« började Demona, »jag menar största möjliga respekt för dig. Du är en mäktigare magiker än vad jag är och jag beundrar dig. Jag gav dig huvudansvaret för den här kongressens magiska höjdpunkt av en anledning, men du måste förstå att det här är Anna. Vet du verkligen inte vad hon kan göra?«

»Nej, det gör jag inte. Hon har aldrig dykt upp på min radar.«

»Skojar du nu, eller? Det här är ju Anna från gården. Sluta tjafsa nu.« Hon vände sig till oss igen. »Anna, Ginna, anmäl er så fort ni har tagit Annas mormor. Ni kan ju fråga bottenskräpet om de vill hjälpa till, om de har badat färdigt nu.«

Hon rättade till en tavla som hängde snett så en lucka öppnades som ledde till aulan.

Jin stampade stirrigt. »Hur kunde ni bara försvinna så där!«

»Äsch,« sade du. »Sluta klaga. Vi var ju bara borta ett litet tag. Vad har hänt här?«

»Tja,« sade Lenny, »jag har blivit blind, för det första, och jag har inte blivit mindre övertygad om att Bananen här hade något att göra med Pierres och flickans död.«

Då blev du sur. »Lägg av nu! Ser du inte att hon är på havets botten? Var inte så okänslig!«

»Nej, det ser jag inte!« svarade Lenny och pekade på sina röda ögon. »Jag ser inget numera.«

»Sluta tönna nu,« lade jag mig i. »Hon har lidit tillräckligt. Det var trots allt hennes familj som dog, inte din. Hur kan du döma hennes sorg?«

»Vi har lite annat att göra,« sade du. »Är det någon här som vill vara med när vi tillfångatar Annas mormor?«

»Jag vill gärna vara med,« sade Laurie.

»Nej, vänta nu,« sade jag, men du avbröt mig:

»Åh, Anna, kan inte ert privata käbbel vänta? Det här är viktigt!«

»Det är inget litet ›kábbel‹,« sade jag. »Det handlar om min kropp och om förtroende!«

»Åh, ni kan göra upp det där medan jag går och frågar Lilly.«

»Hon är ju död,« sade jag.

»Nej, jag har botat henne, men hon är lite tvär än så länge. Cecilia Snövit och Julie vill nog också vara med.«

»Kanske Stefan och de andra livvakterna borde vara med,« sade Jin.

»Ja, bra idé,« sade du, »men några måste hålla fortet här också.«

»OK,« sade jag, »vet mormor om att Lilly har bytt sida eller kan vi använda henne till ett lur?«

»Jag tror att hon aldrig egentligen litat på henne,« sade du, »och dessutom tycker jag inte att sådana lur är OK.«

Jag kände mig dum. »Du har rätt.«

»Här är min plan: att Lilly tar västra flanken och vi andra gör ett frontalangrepp mot din mormors högkvarter.«

»Ja, det blir fint,« sade jag.

»Få se nu. . . det blir du, jag, Cecilia Snövit, Julie. . . kanske Laurie. . . du då, vad heter du?«

»Ja, OK. Jag heter Jin, och jag är gärna med.«

»Jag vill också vara med,« sade Lenny.

»OK, du och Laurie kan ansluta er till Lillys trupp på västra flanken.«

»Vänta nu,« sade jag, »ska alla vi litar på vara på en skvadron och alla andra på en annan?«

»Nej,« sade du, »jag litar inte på någon.«

»Jag kommer inte att kunna samarbeta med Laurie så det är ingen idé att vi är på samma skvadron,« sade jag. »Jin gillar henne, tror du att de skulle passa med Lilly?«

»Ja, i alla fall så som Lilly är nu,« sade du. »Hon är ganska väck i skallen, om jag ska vara ärlig.«

»Laurie hjälpte mig från botten av havet,« sade Lenny, »kanske vi borde vara på samma skvadron.«

»Nej, du har precis blivit blind,« sade du, »och då kanske du kan hjälpa Julie. Jag tror att blinda har speciella krafter som gör att de är bättre på att känna saker.«

»Va!? Här har vi fördomsbrigaden märker jag!« sade Lenny. »Jag vet väl inget om att känna saker bara för att jag har varit blind i tio minuter!«

»Jag vet inte om jag har sagt det här, men jag själv var blind en gång,« sade du, »men jag hade förkylningstinnitus samtidigt så jag sjukskrev mig några veckor.«

»Jaha, kunde du känna bättre då?«

»Ja, jag fick för mig det i alla fall.«

»Jaha, det får verkligen stå för dig. Jag är trött på att bli reducerad till en stereotyp. Positiva stereotyper är också destruktiva eftersom de ställer krav på oss.«

»OK,« sade jag. »Få se om jag har uppfattat skvadronlistan rätt. Skvadron Alfa: Lilly, Jin och Laurie. Skvadron Beta: jag, Ginna, Lenny, Julie, Cecilia Snövit och eventuellt någon mer, om vi hittar någon vi litar på. Livvakterna stannar på biblioteket och håller ställningarna.«

Spader sju – Ginna

»Hej, Julie.« sade jag. »Hur har det gått med allt?«

»Ja, bra!« sade Julie, »Jag och Cecilia Snövit har hittat en hemlig gång in och ut ur biblioteket.«

»Jaha, berätta mer om den här gången.«

»Ja, det är som en liten lucka av glas här borta.«

»Va, menar du fönstret?«

»Ja, verkligen! Man kan öppna med en liten hasp här.«

»Det är ju makalöst,« sade jag. »Vad ska dessa snillrika magiker komma på härnäst?«

»Inte vet jag, men om vi skulle vilja smyga ut till snutarna kan det bli verklighet nu.«

»Ja, det blir bra. Det här blir vår skvadron: du och Cecilia Snövit, Lenny som jag inte tror att ni har träffat än, och så jag och Anna.«

»Vad får dig att tro att jag vill vara med på ert spektakel?« sade Cecilia Snövit.

»Tja, jag vill ju inte inte ta något för givet, men du har hjälpt oss förut och doktor Is, din fiende, är på deras sida och vi behöver dig på vår sida.«

»Det kanske ni gör,« sade hon och bet sig lurigt i underläppen, »men vill du veta något?«

»Ja, berätta!«

»Jag ska snart dö!« sade hon ivrigt.

»Nej, är det sant! Grattis! Ja, då förstår jag verkligen att du är glad.«

»Ja, ja, jag ska långsamt sjukna in och sedan dö!«

»Wow! Ja, jag får verkligen gratulera, som sagt.«

»Ja, äntligen slut på vampyrandet! Vilken lycklig dag!«

Du drog mig otåligt i håret. »Ginna,« sade du, »om nu inte Cecilia Snövit ska med, är det inte dags att vi sätter igång snart?«

»OK,« sade jag, »då går vi och letar reda på Lilly och hör vad hon har att säga om planen. Du följer väl med, Julie?«

»Ja, det är klart. . . « men hon såg tveksamt på Cecilia.

»Det är OK, Julie. Jag finns här.«

Jag hade hoppats att få med mig Cecilia Snövit, och hon skulle ha varit en stor tillgång även utan sina vampyrkrafter.

Ruter åtta – Anna

Lilly satt på en stol vid plastmuggarna – »catering« på den här kongressen, även om det fanns... »saker« att äta i flera av utställningsbåsen – och hennes ögonvitor bara stirrade ut i luften. Hon var väldigt illa sargad, och det spelade ingen roll att jag inte tyckte om henne, det var svårt att se henne så här, med levrat blod och en nervskadad axelstump som inte kunde vara stilla.

»Hej, Lilly,« sade du, »har du blivit på bättre humör nu?«

»... mör,« svarade hon.

»Nehej, tydligen inte. Mår du dåligt?«

»... ligt.«

»Sluta härmas!« sade du

»Ginna,« sade jag, »det verkar ju som att hon fortfarande är i dåligt skick. Det är svårt att bota de döda, var inte nedslagen för att du inte lyckades på första försöket.«

»Det var ju inte bara jag,« sade du grinigt, »det var demonen i flaskan. Hmm, tror du att hon skulle må bättre av en dos av din mormors örter?«

Lilly sken upp när hon hörde det, men jag sade ifrån. »Nej! Absolut inte!«

Då blev hennes ansikte slappt igen.

»Ja, du kan tjura hur mycket du vill, men nu är det detox som gäller för dig,« sade jag.

»Låt oss berätta om uppdraget,« sade du, »om du vill samarbeta med oss, får du bli skvadronledare igen.« Hon verkade inte reagera positivt på det, men det var svårt att se vad hon egentligen kunde höra eller förstå. Du fortsatte. »Tanken är att vi gör ett frontalangrepp mot Annas mormor medan din skvadron gör en spik på västra flanken och röjer upp alla eventuella överraskningar de kan tänkas ha där.«

»Ginna,« sade jag, »varför tror du att de inte har några överraskningar på någon annan flank?«

»Visst, Anna, jag erkänner. Det är egentligen doktor Is jag är mest orolig för, och jag tror att hon har några av sina spindlar på den flanken. Lilly, om du, Laurie och Jin kan förstöra eller på annat sätt oskadliggöra...«

»Vad då för spindlar?« sade Laurie.

»Alltså, de är konstgjorda,« sade jag.

»Vad då, är det spildrar?«

»Ja, lite, fast de här är jättestora,« sade du.

»Hur stora är det vi pratar om? Stora som en fotboll eller ännu större?«

»Ganska mycket större. Hon rider på en sits högt uppe på dem.«

»Fint det,« sade Laurie. »Kom igen, Lilly, vad säger du?«

»Vill du bli skvadronledare?«

Lilly sprattlade till med hela kroppen.

»Jag antar att det betyder ja,« sade du, »OK, ni kan smyga ut genom det här fönstret, det är lika bra att sätta igång så fort som möjligt. Är ni säkra på att ni vet vad ni gör?«

Lilly sprattlade ilsket till igen, Laurie sade »Ja« och Jin såg först tveksam ut, men efter en blick på Laurie sade han »Ja«.

»OK, ut med er!« Lilly hasade sig ut genom fönstret, sedan hjälptes Jin och jag åt att hissa ner Laurie i sin rullstol, och sedan drog du upp och in mig igen.

»OK,« sade jag och drog en liten suck, »är det inte dags för vårt frontalangrepp?«

»Är du inte nyfiken på hur de ska klara det?« sade du.

»Tja, det är jag väl, men vi borde passa på att göra hö medan solen skiner. Bildligt talat.«

»Ja, egentligen,« sade du, »det rätta vore nog det, men tänk på att vårt uppdrag kommer att vara beroende av hur deras går.«

»Det kan du inte mena!« sade jag. »För det första: oavsett om de lyckas eller inte borde vi dra nytta av tillfället. Kanske de kan dra uppmärksamheten till sig så att vi får större chans att lyckas med vad vi ska göra, eller tvärtom: att vårt frontalangrepp gör det mer troligt att polisen ska bli mer överraskade av skvadron alfas flankangrepp. För det andra: menar du verkligen att vi ska göra fel? Det vill säga, något som går emot vad du tror är det rätta att göra? Finns det någon enklare livsregel än »gör inte fel?«

»Jaha, var det en öm tå? Då får jag väl också svara på tvåhandsform. För det ›första‹ är vårt uppdrag i det här fallet att fånga din mormor. Att doktor Is blir oskadliggjord är ett medel för att uppnå det målet, inte ett mål i sig. För det andra skulle du nog inte vara så defensiv om det inte var så att du själv var nyfiken. Du vill ju också veta hur det går för dem, erkänn nu! Det är alltid när man själv känner sig skyldig som man blir som argast.«

»Ja, visst är jag nyfiken, det är väl ingen nyhet direkt, men det är också så att vi har ett gyllene tillfälle att slå till samtidigt, som vi inte borde missa. Visst har du rätt i att information är viktigt men om du inte har något sätt att kombinera, att vi kan få reda på hur det går för dem samtidigt som vi kör, så är det dags att sätta igång nu eftersom de redan är igång och klockan tickar.«

»Om jag har något sätt? Jag kom just på en idé. Har du ingen besvärjelse som kan göra det vi vill?«

Jag slog mig för pannan. »Ja, såklart! Ibland ligger de uppenbara lösningarna så långt borta. Givetvis kan vi fixa det här, men då gäller det att vi skyndar oss. Har du en handspegel med rostig metallram?«

»Nej, men Demona har nog.«

»Usch, det här är så oproffsig. Allt sånt här borde vi ha ordnat innan.«

»Ja, men jag rusar in till henne nu, så kan du bevaka här så länge.«

»OK. Ska jag kika ut genom fönstret?«

»Ja, rapportera allt till mig när jag kommer tillbaka snart.«

»OK, spring!«

Jag kunde knappt bärga mig, och jag försökte se så långt jag kunde. Jag ställde mig vid sidan av fönstret och hann se att Laurie snäste – eller OK, hon hade faktiskt en sansad röst – hon sade i alla fall till Jin att hon kunde rulla sin stol själv, tack, att det än så länge inte var något fel på hennes armar.

Jin såg besviken ut. Jag kände inte igen honom, var han kär i Laurie eller var det något annat?

Var det någon som behövde hjälp var det Lilly. Hon ledde stolt sin skvadron med stapplande steg och handen mot väggen så länge det gick och sedan fick hon då och då använda handen för att resa sig upp från asfalten. Det var inte riktigt så att hon kollapsade, eller, jo, det också, några gånger, men mest att hon behövde stödja sig lite, som gorillor som går med en knoge i marken.

»Hon hade bara den här,« sade du när du andfådd kom tillbaka och

räckte mig en sunkig handspegel med ram av gulnande plast som varit vit.

»Åh, det är ju jättebra!« sade jag, och gav dig en puss. »Nu får du kika medan jag fixar besvärjelsen.«

När jag var klar ropade jag »OK, vi kör!«

»Vad då, ska vi också ut genom fönstret eller?«

»Ja, visst, bra idé!«

»Vänta nu,« sade du, »hur har du blivit skvadronledare helt plötsligt?«

»Jaha, äsch det kanske jag inte har. Hur tycker du att vi ska göra då?«

»Tja, OK, vi kan testa att ta fönstervägen också. Vi får springa runt fort såklart, så vi kommer till fronten.«

»Jaha, finns det inget närmare fönster?«

»Ja, det kanske det finns. Hur mycket tid har vi?«

Det var som vanligt lite svindlande att se in i trolldörrarna. Perspektivet är... konstigt, och den har en tendens att zooma och klippa så att man ser nästan precis vad man vill se. Känslan är lite som att kunna se sina egna tankar, tappar man koncentrationen för ett ögonblick kan vad som helst dyka upp i bild. Jag tog ett försiktigt andetag och försökte behålla lugnet så jag skulle se scenen där ute. De var redan framme vid flanken, och där var, precis som du hade förutsett, det tunga artilleriet.

Även om doktor Is' spindlar inte var riktigt lika stora som poliselefanterna var de obehagligare att se. Spegeln skickade inte vidare ljudet av deras gnisslande ben, men den tystnaden var på sätt och vis värre.

Jag hade sett polisens elefanter förr, men nu var de hjälpta av en hel svärm polisinjor. Det spelade kanske inte så stor roll, jag har inte speciellt mycket respekt för dem, inte när de hade anslutit sig till mormor.

Klöver tre – Ginna

Åh, hjälp, de kunde ha gjort tandpetare av Lilly, även om de kände igen henne. De där ninjorna kunde vara som en stålstorm när de gick i gång och det var inte konstigt att de hade överlevt attacken mot »svarta blocket« tidigare. I mina ögon var de poliskårens töntar, enligt sig själva var de specialister. De hade lagt allt sitt krut på att smyga, luras och använda vapen, men de där sakerna måste vareda lapplisa kunna. En trafikpolis som inte kunde ducka en kaststjärna eller hantera en naginata blev inte långvarig. Det som utmärkte ninjapolisen var att de inte kunde något *annat*.

OK, jag får väl tillstå att de brukade ta alla medaljerna i vapengrenarna när det var dags för de årliga turneringarna mot brandkåren, men jag saknade de gamla samarbets spelen. Det var något som vi verkligen behövde träna på, vi var redan tillräckligt konkurrensinriktade.

Hjärter sex – Anna

Ja, verkligen!

»Gör något då,« muttrade jag otåligt, men alla stod still. Ninjorna höll sina svärd krampaktigt. De darrade i luften. Vad väntar de på? Då såg jag Laurie. Hon hade öppnat munnen.

Jag hade gjort spegeln så att det inte skulle gå att höra, men den började ändå skaka i min hand när hon började sjunga.

Alla där ute föll till marken, utom Lilly som bara skrattade, och Laurie själv så klart.

Stackars Jin vred sig i plågor, han måste vara helt såld.

Nu, nu såg jag vilken av spindlarna Doktor Is hade suttit på. Det var som om hon dök genom luften när hon slets ner.

Spegeln visade en närbild på Lauries leende. Hennes tänder såg sylvassa ut, och det verkade som om hon slickade sig om munnen mellan verserna.

Doktor Is försökte liksom simma tillbaka till sin spindel, kanske hade hon hörselskydd där, precis som Demona ville att vi skulle ha när Astaroth skulle komma, men för doktors del var det verkligen hopplöst. Hon var visserligen en av vårt århundrades mäktigaste vampyrer men hon kunde inte motstå Lauries sirensång.

Ingen musik är skönare än Lauries, och det finns ingen musik jag hatar mer, heller. Jag var nästan på väg att bli avundsjuk på de där ute som fick höra den, fram till dess att spegeln visade hur det såg ut på botten av havet.

Spegelns handtag blev salt och fuktigt och jag höll hårt. Insidan av glaset blöttes men i vad som borde ha varit ett kompakt mörker fanns ett spelande ljussken.

Jag kunde utan problem se hur scharlakansröda böljor började spridas. Laurie var fri från sin stol, och hennes stora sprakande vackra stjärt

piskade fram henne genom vattnet. Enstaka rubinröda fjäll bröt av mot de andra, safirblå och smaragdgröna.

Doktor Is försökte simma undan in i det sista, men Laurie kunde ha simmat cirklar kring henne, om hon hade velat. Nu slog hon entusiastiskt sina armar om doktorn och gav henne en röd kyss. När hon förde läpparna från kinden såg jag de första märkena av tänder.

Ruter sex – Ginna

Oj, då förstår jag varför du var så fascinerad av spegelövervakningsjobbet. Jag var tvungen att avbryta dig när vi var framme vid din mormor. Jag sade »Sch, vi måste smyga.«

Din mormor stod med Monica, Eleanor och Claire.

Jag vände mig till Lenny. »Kan du inte använda dina blindkrafter för att göra att de inte kan se oss?«

»Men kan du sluta!« sade hon. »jag har inga ›blindkrafter‹! Du gör det inte lättare att hantera sorgen direkt!«

»Skrik inte,« sade Julie. »Ta det lugnt, jag är säker på att hon inte menade något illa.«

»Hur ska jag kunna annat än att ta illa upp?«

»Snälla Lenny,« sade jag, »jag förstår verkligen inte varför du är så ledsen. Kan du inte se det här som en möjlighet?«

»Vad då möjlighet? Jag arbetar som truckchaufför. Om jag inte kan se kommer jag att bli av med jobbet. Hur skulle jag kunna se det som en möjlighet?«

»Men de kan väl hitta något annat?«

»Kan ni ta det där grälet senare? Nu är det dags för handling.«

»Sluta vara så duktig hela tiden, Julie! Du kan väl ta hand om Annas mormor på egen hand, om det nu är så lätt?«

»Jaha, så var det med den planen, men visst, det gör jag så gärna.«

Julie använde sin stenförvandlingskraft för att undgå att bli skadad av kaststjärnorna och svärden.

Eleanor slungade upp juliestatyn i luften och jag blev rädd. »Jag vill inte att Julie ska bli stenskärvor,« sade jag.

»Jag vill inte skada någon,« sade Eleanor.

»Jo, kom igen,« sade mormor. »Du måste skydda mig. Är du inte beredd att döda för att stoppa demonisternas framfart?«

»Jo... men hur många liv är det värt?«

»Alla, så klart! Här får du lite mer helande örter, du kanske har ont någonstans. Din värk gör dig irrationell.«

Istället för att använda något av sina många vapen till att skada någon av oss direkt, drog din mormor fram en liten vacker dosa och tog lite av krämen inuti och smekte det på Eleanor med ett finger.

»Ja, nu ser jag verkligen ljuset,« sade Eleanor. »Du är i sanning en själhelare.«

»Man tackar för komplimangen. Visa nu din potential som själakrossare.«

»OK, det kan jag motvilligt acceptera.«

Med ett brak slog juliestatyn i marken. Det blev en stor krater, men statyn höll. Julie gjorde sig fort till människa och vinkade fram resten av skvadron beta.

»Hur länge var jag borta?«

»Ganska länge.«

»OK, vad har hänt? Är sidorna i konflikten fortfarande de samma?«

»Ja, typ.«

»Jaha, men vad väntar vi då på? Ta gumman direkt så kan vi dra sen. Det finns ju hundra snutar omkring oss, inklusive de där som stal vår matta.«

»Vad då stal? Egendom är stöld!« sade Eleanor.

»Jaha, men ni kunde ha kvitterat ut en från mattkollektivet, för vi använde den faktiskt.« Julie ryckte grinigt på axlarna. »OK, Ginna, har du handklovar eller liknande?«

»Nej,« sade jag, »men ett litet snöre kanske.«

»Tsk, vilken patetisk liten stump, men det får väl gå. Släng hit den så binder jag gumman.«

»Åh,« sade du, »även om ultrasnutarna av någon anledning skulle lämna dig ifred är mormor inte direkt ofarlig«

»Äsch, vad skulle hon kunna göra? Vifta en brödkavel mot mig?«

»Ja, till exempel,« sade jag, »hon dödade ju Lilly. Hon har värsta arsenalen av märkliga vapen, till exempel det där.«

Jag pekade på mormor som hade dragit den blanka ockultpistolen.

»Oj, mormor,« sade du, »är det inte dags att du börjar spara på patronerna?«

»Ja, bra idé, Anna! Jag måste ju ha något till Astaroth också,« sade mormor och stoppade ner pickan. Hon tog fram mammas baseballträ

igen med den enda handen, och kastade hon små glasflaskor mot oss med den andra. Den enda som fick i ögonen var Lenny, eftersom Julie gjorde sig till sten igen precis i rätt tid. Hennes mänskliga färger rann bort och kom tillbaka på två sekunder, som en stenblinkning.

Jag ryckte åt mig din mormors baseballträ medan Julie band mormors händer med min snörstump.

»Usch, vad du använder det där tricket ofta, Julie!« sade jag. »Du brukade vara en av de snabbaste jag kände. Du rörde dig som blixten, helt oförutsägbart.«

»Ja, jag vet, men jag gillar det här bättre,« sade hon. »Nu var jag bara borta ett litet tag, eller hur?« Hon sträckte på ena vaden. »Det kändes som att jag bara doppade tårna.«

»Var försiktig med mormor,« sade du.

»Äsch, hon kommer inte till skada,« sade Julie, »oroa dig inte.«

»Det är inte henne jag är orolig för. Hon kan sparkas som en mulåsna, eller kanske rent av som en vanlig åsna, om hon är riktigt arg och man inte är beredd.«

»OK, Anna, du tar ena foten,« sade jag, »så kan väl Lenny ta den andra.«

»Fint det,« sade Lenny, »men jag ser ju inte gumman. Dessutom har jag ont i ögonen efter splittret.«

»Åh, jag förstår, men Anna hjälper dig hitta till foten.«

»Ja, här är den, Lenny!«

Du ledde hennes hand till din mormors ilsket sparkande ben.

»Klarar du det, tror du?«

»Ja, det ska väl gå. Man håller väl inte med ögonen.«

»Aha,« sade jag, »vad betyder då ›släpp henne inte med blicken?‹ «?»

Då började Lenny gråta svartröda strimmor nedför de brutala lastbilschaufförskinderna.

»Åh, hon menar inget illa,« sade du. »Du kan få en kram när vi kommer in igen.«

»Jag behöver ingen kram. Jag vill ha respekt.«

»Jag har ju själv varit blind,« sade du.

»Vad då, ska du använda det som ett alibi?«

»Ja, det kan jag väl få göra? Det kan du också få, om du vill.«

»Nej, sluta, det är respekt som gäller.«

»Om du säger det så, men hur ska vi göra med snutarna? Anna, har du någon rapport från spegeln?«

»Vi behöver inte den nu,« sade du, »det räcker med att lyfta blicken.«
Jin satt högt uppe på en elefant, och Laurie och Lilly satt på var sin av doktor Is' spindlar.

Lilly lyfte sin kvarvarande hand i v-tecknet.

Monica skrattade. »Ahahahahaha! Tror ni att kåren är beroende av det där tunga artilleriet? Vi äro tusenden, och aldrig ska vi falla! Ni har ju hjärntvättat över Lilly på er sida, åtminstone hon borde ha förstått hur oövervinnerliga vi är, även om du aldrig haft speciellt mycket kåranda, Ginna.« Hon vände sig till din mormor. »Vad ska vi göra, o insatsledare? Vi har en hel kår mot de här övergivna.«

»Jaha,« sade du, »glöm inte att Laurie kan sjunga. Hon drar ner hela kåren och slipar er med bottensand om ni inte passar er.«

Mormor drog en suck. »De har rätt.«

»Äsch,« sade Monica, »så farligt kan det inte vara!«

Laurie sjöng upp de första tonerna på durskalan och det var som om marken försvann. Alla drog efter andan och jag blev lite illamående av sjögräslukten.

Jag bad Lillys skvadron att hålla kåren, medan vi förde in mormor, bunden och befriad från baseballträt och sina splitterflaskor, till Demona.

Ruter fem – Anna

Stefan vinkade åt oss när vi kom in och bad oss gå ner i källarlabyrintens mitt. Det var svagt upplyst av doftande björkfacklor och nyladdade glofriends.

Demona satt nonchigt bak-och-fram på en pinnstol vars svarta färg börjat flagna. Hon vässade blyertspennor. »Tja,« sade hon. »Anna, Ginna, Vera. Ni andra.« Hon slängde blickar åt Julie och Lenny.

Mormor var arg. »Demona, du vet inte vilka krafter du leker med.«

Demona blåste bort spånet från en penna och började på en ny. »Kan ni sätta munkavle på henne?« Hon räckte över en sjal till Julie.

»Förstår ni inte?« utbrast mormor. »Det är ju världens undergång!«

»Och?« sade du och höll försiktigt mormor medan Julie band för hennes mun. »Det är väl enbart skönt.«

»Ja, verkligen,« sade jag, »den här världen är väl inget att skriva hem om direkt. Mörk, kall och frän, och framför allt är den mitt älskade hem. Den sätter jag gärna på spel, men. . . «

»Vad?« sade du.

»Demona,« sade jag, »vad har du för motivation för att framkalla Astaroth egentligen?«

»Aha, det trodde jag var självklart,« sade Demona. »För det första, och allra viktigaste, vill jag skapa en angenäm och spännande upplevelse för mina kongressbesökare. Det går givetvis före allt annat. Sen är det så här också, att Astaroth brukar ge en gåva åt sina framkallare.«

Du kanske inte lade märke till det, och jag borde ha sagt något: jag tyckte mig se att mormors ögon klarnade till när hon fick höra det.

»Aha, vad hade du tänkt dig för present?« sade jag.

Demona såg pillimarisk ut, och log blygt. »Kanske att solen ska komma tillbaka,« sade hon.

Ruter äss – Ginna

Åh, jag drömmer om solen varje natt, Anna. Jag vill värmas av den, väckas av den och somna när den somnar. Det är mörkt och kallt ute och det var mörkt här nere, det var det, det var det när Cecilia Snövit stapplade ner. Hon höll hårt i trappträcket och hostade.

»Cecilia Snövit,« sade jag. »Jag trodde nästan ett tag att doktor Is' spindelkur hade gett dig livet åter, och det skulle vara hennes avskedsgåva till dig.«

»En kärleksgåva,« sade Cecilia.

»Hur kunde du tro att doktor Is skulle ge dig någonting bra?« sade jag.

»Jag fick något mycket finare,« svarade hon, »jag fick döden och jag längtar så. Mina ådror hade precis börjat känna puls igen och det är döden som rinner i dem.«

»Åh, Cecilia Snövit, det låter ju jättefint. Så du ska äntligen få somna in. Är det inte lite dumt att lita på doktor Is? Hon har ju varit ganska lurig förut.«

»Ja, det är väl det minsta man kan säga.«

»Ja. Så varför tror du att det blir annorlunda den här gången? Tänk om hon har tagit din själ eller något?«

»Själ?« Cecilia hostskrattade. »Den har varit borta länge!«

»Tänk om du kommer till helvetet då?«

»Du,« hon stirrade mig i ögonen. »Jag har svårt att tänka mig att det blir speciellt mycket sämre än mitt vanliga ›liv‹.« Hon slängde trotsigt med sitt vita hår. »Nej, den här gången tror jag att doktor Is har gjort en god gärning.«

»Aha,« sade jag, »nu förstår jag. Så här skulle det kunna vara: att doktor Is kanske inte fattade att du ville dö? Att du först skulle glädjas över livets gåva bara för att den skulle ryckas bort under dina fötter?«

Cecilia Snövit tittade misstroget på mig. »Ja-a. . . så skulle det ju kunna vara, men varför skulle jag inte vilja dö? Jag har ju varit ute i snön i årtal, bildligt talat. Det skulle bli skönt att få komma in.«

»Du kommer ju inte få komma in! Du kommer bara djupare ner i gravens kyla.«

Cecilia stelnade till.

Jag fortsatte. »Du var så ung när du blev förvandlad.«

»Tja. . . jag var väl som du är nu. Några år äldre, tror jag.«

»Ja, ja, OK. Slipp då.«

»Nej, jag menade inte så. Vad ville du säga? Vad finns det i livet att uppskatta? Blodet knastrar och andetagerna känns tunga. Jag luktar svett och kiss.«

»Det där? Det vänjer man sig vid. Känn värmen!«

»Vilken värme? Det var länge sedan solen försvann.«

»Det finns saker. . . kärlek, apelsiner.«

»Va? Är det därför ni äter apelsiner hela tiden? För att det är så gott?«

»Nja,« sade du, »mest för att skydda oss mot besvärjelser, men visst, det är ju gott också.«

Cecilia Snövit blev tankfull. »Det här kanske var doktor Is' trick: att först ge mig dödens gåva, sedan få mig att vilja, ja, leva istället.« Hon fällde en svartgeggig spindel-infekterad tår.

»Ja, eller så är vi bara avundsjuka,« sade jag. »Det är klart att du ska njuta av döden och dina sista stunder i livet.«

»Ja,« sade hon. »Kanske det blir bäst så. Hej då, och tack för den här tiden. Jag skulle kunna säga att min tillvaro, mitt liv har varit bättre under den tid vi har haft tillsammans, men. . . «

»Ja,« avbröt jag, »vad då? Kan du inte säga det? Att du tycker om oss?«

Julie såg förväntansfullt på Cecilia Snövit med sina stenögon inringade av runnen kajal. »Jag har alltid beundrat dig,« sade hon »och du gjorde mig aldrig besviken.«

»Hmm. . . « Cecilia gjorde sig nästan beredd att gå.

»Nej, jag menar det,« sade Julie, »du är vädret i mitt hjärta, Cecilia.«

»Du är ett litet yrväder själv,« svarade hon, och nu rann tårarna. »Ta hand om dig.«

»Jag då,« sade jag. »Tycker du om mig också?«

Cecilia Snövit stod tyst ett tag, innan hon brast ut i skratt. »Ja, det gör jag! Be mig inte att förklara varför.«

»Du hjälpte mig så mycket,« sade jag. »Jag önskar dig allt gott, och jag hoppas att din sista resa blir vad du har letat efter.«

»Tack. Om jag kunde skulle jag gå ut i solen en sista gång. Kanske ligga på en gräsmatta och dö där, men regnet är surt och det finns fyrtio arga snutar utanför.«

Julie började gråta.

»Du kan ta det lugnt Julie, du är ju redan sorgklädd,« sade jag.

»Ginna, du är så mabla taktlös!« sade du.

»Ja,« sade Julie. »Jag sörjer Benny, som mördades av Annas mormor. Snart kommer jag kanske att få sörja Cecilia Snövit. Hon var det givna telefonsamtalet, nästa gång jag skulle ha blivit arresterad. Jag ska sörja när den tiden kommer. Nu är vi levande tillsammans.«

»Det låter ju fint, Julie,« sade Cecilia Snövit, »men vad vill du att jag ska göra då? Hur ska jag »ta till vara på mina sista stunder«, tycker du? Livet rinner ur mig och spindelns skärvor närmar sig mitt hjärta.«

»Du har ju inte ens något hjärta,« sade jag.

»Vad är det då som bultar, som bränner i mitt bröst? Ett värkande spindelägg. Spretande, håriga spindelben som fastnar i mina nerver. Ständigt arbetande mandiblar som nyper mig. Åh...« Nu kom fler tårar. Glädjetårar. »Det är så skönt att kunna känna igen. Varje styng är som en silverkyss. Jag har varit död och det här är så mycket mer än vad jag kunnat önska mig.«

Demona knackade på en rund tolv-timmars-klocka. »Jag vill att Ofelia Carmen Desoto ska skynda sig. Hon lovade ju att försöka passa in astaroth-framkallningen i sin dagliga ritual, efter att hon hade gått kinhin, borstat tänderna och skurit sig i armarna, och innan hon skulle äta chokladglass och kolla på *Ally McBeal*.«

»Jag fattar ingenting,« sade jag, »bor hon här på biblioteket, eller hur kan hon annars över huvud taget ta sig ro att komma hit?«

»Ja, hon bor här. Hon säger att hon ska försöka läsa alla böckerna, men hon är fortfarande på A. Hon läser så noga.«

»Ja,« sade du, »som jag ser det har du minst tre alternativ. Du kan be någon gå och leta efter henne, eller så kan vi vänta på henne – det tycker jag verkar vara det bästa, hon har säker en bra anledning att dröja.«

»Vad är det tredje alternativet?«

»Du kan göra anropsbesvärjelsen själv, det är jättelätt. Jag kan lära dig om du vill.«

»Åh, det vill jag gärna!«

Varför sade du till Demona att det skulle vara enkelt? Din förklaring av ritualerna tog ju nästan två timmar. Jag ville inte säga något, men Ofelia Carmen Desoto hann både komma och gå medan du gick igenom alla hemliga namn och försiktiga gåtor. Ta det lugnt, hon verkade inte speciellt upprörd, snarare lite lättad och överraskad. Demona blev helt svettig när hon skrev sida upp och sida ner av stödord och diagram. En av liemännen – jag vet inte riktigt vem – räckte mig ett hörselskydd och vinkade åt mig att sätta på det.

Demona tog på sig ett par, och du, Julie och liemännen likaså. Cecilia Snövit gick upp för trappan med tunga steg. »Vart ska du, Cecilia Snövit?« sade jag.

»Jag ska lämna tillbaka en lånebok,« sade hon.

»Åh, bra,« sade Julie, »kan du ta min också?« Hon räckte över *Att i natten vandra*.

Cecilia öppnade den. »Julie, du har ju skrivit ›Till biblioteket från Julie‹, det är väl inte en gåva om du lämnar tillbaka en lånebok?«

»Det är det väl! Jag ger dem gärna boken, jag har läst ut den. Det är min gåva till dem, som uppskattning för att vi fortfarande har ett bibliotek.«

»Du gör ju som du vill, men det var dumt att skriva med kulspets.«

»Jag var ju försiktig, jag repade inte pappret!«

»Ja, ja.«

När Cecilia Snövit hade gått började Demona nervöst rita upp linjerna med syntetpencil på golvet. Hon slängde nervösa blickar åt dig för att se om du skulle göra något tecken på om hon gjorde rätt eller fel, men du verkade sitta och tänka, och såg åt ett annat håll.

En lysport öppnades, mitt på golvet, här i rummet som var spåstjärnans mitt, och Demona ramlade ner i den.

Jag orkade knappt titta på det nästan bländande ljuset. Julie gjorde sig till en jättegullig staty.

»Nå, vad väntar ni på?« ropade Demona från det lysande hålet. »Gå in!«

Du himlade med ögonen men följde efter, och jag likaså. Jag tog med mig juliestatyn, jag tänkte att den kanske kunde komma till användning. Lenny satte sig på vakt där uppe.

Vägen där nere i astraltunneln var kantad av döda, svarta paddor. Det var fullt av svartbränt gräs på fälten på båda sidorna av vägen, ända till den blåskimrande horisonten. Månen var både blodröd och helt osynlig.

Vid vägens slut låg en liten tjärad stuga med nästan ruttet trätak. Demona öppnade försiktigt köksingången och bad oss gå in. Hon drog i en liten kedja för att tända de flimriga lysrören över diskhon.

Jag kände en skarp doft av en trängd, vildsint besvärjelse. Glasrutorna i vitrinskåpen började rattla, och innehållet också; sedan sprack all keramik, allt porslin, allt glas. Lysröret måste ha spruckit sist, men mörkt blev det. Iskalla vindar gnagde på min ryggrad.

Så var det som om alla hörnen viskade.

»Vem är det som kallar?«

»Det är jag!«

Alla vände sig mot dörren. Din mormors silhouette avtecknade sig tydligt i det genomskinliga månskenet.

»Hur har hon tagit sig ner hit,« frågade jag, »och vad hände med hennes munkavel?«

»Hon har väl gnagt sig igenom den,« sade du.

Din mormor drog sin blanka runpistol och brände av ett skott mot det kompakta mörkret. Astaroth trollade bara bort patronerna och pistolen, som om det vore luft.

»Gulligt försök! Nå, vem är det som kallar?«

»Det är jag som kallar,« sade din mormor igen.

»Vad?« sade du, »jag trodde att du tyckte att Astaroth var töntig?«

»Skulle jag vara töntig?« sade Astaroth. »Vänta, så ska jag göra mig synlig genom att tända oljus i både tak och golv.«

Du såg misstänksamt på den charmigt ohyggliga, behornade varelsen som framträdde. »En bevingad varelse,« sade du. »Är du säker på att du inte är en ängel?«

»Ja!« sade Astaroth. »Ser du inte att det är fladdermusvingar, alternativt sländvingar?«

»Ja, nu ser jag!« sade du. »Vilken lättnad! Jag kan även motvilligt acceptera fjärilsvingar.«

»Jag tycker inte heller om änglar,« sade jag. »En ängel sade en gång till mig att jag var gravid med frälsaren, Guds son.«

»Va?« sade du. »Jag trodde att du aldrig hade varit med någon man?«

»Det har jag inte heller! Typiskt änglar att vara där och pillar!«

»Fy, vilken kränkning. Du ska inte behöva ta ett sånt övergrepp, Ginna.«

»Nej, men vad gör man? Det känns som att det inte är mycket att sätta emot. Gud dömer som han vill, men i huvudet står det still. Jag

gjorde abort direkt, såklart, men det kändes som att en personlig gräns var oåterkalleligen överträd.

»OK,« avbröt Astaroth, »jag är inte heller någon änglavän. Har jag förstått saken rätt att det är den där skruttiga gumman som kallar?«

»Ja, verkligen,« sade din mormor. »Kommer du inte ihåg mig?«

»Äsch, nej, men vem bryr sig?« sade Astaroth. »Du kan få en gåva, vilken du vill.«

»OK, ge mig all din makt, tack.«

Plötsligt bugade sig Astaroth djupt framför mormors fötter.

»Ja, varsågod. Den är din. Jag viker mig för dig, nu när du har min kraft.«

»Vad? Bara så där? Ger du bort precis hela din kraft?«

»Ja, det kan jag väl göra? Nu är du universum mäktigaste demon, och därmed ligger mitt liv i dina händer. Jag hoppas att du skonar mig.«

»Vänta nu, var det här någon slags plikt? Att du är bunden av någon demonisk lag att uppfylla önskningar åt de som framkallar dig?«

»Lag? Nej, då, då vore jag väl knappast universums mäktigaste demon? Det här är bara quid sine quo. Det är min gåva till dig för att du bad om det. Jag kände för att vara generös.«

»Är det ett trick för att jag ska inse hur svårt det är att vara universums mäktigaste, och sen ge tillbaka kraften?«

»Nej, du gör som du vill med det där. Vill du ge tillbaka kraften tar jag gärna emot den. Jag är bara en fluga i världsrymden nu, jämfört med dig.«

»Jaha, men är det något slags test, att om jag ger tillbaka kraften vinner jag någon slags belöning?«

»Nej, det finns väl ingen belöning som är större än vad du har nu? Jag lovar att det inte är något sådant. Använd kraften för att se att jag talar sanning.«

»Ja...« Din mormor lät fortfarande tveksam. »Du talar faktiskt sanning. Jag kan krossa dig som en myra nu som hämnd för alla falska löften!«

»Ja, om du vill. Jag knäfaller för att du ska skona mig, men det är verkligen frivilligt.«

»Jaha, vi får väl se hur det blir med det.«

»Mormor,« sade du, »vore det inte vackert om alla hade din makt? Alla skulle kunna allt, ingen skulle vara förmer än någon annan.«

Mormor blinkade. »OK, bra idé. Jag har precis skapat ett parallelluniversum där det är så. Jag hoppas att din kopia där hanterar sin makt med ansvar. Jag har alltid tyckt att du är en fuck-up.«

Det här tyckte jag lät helt överkligt. »Vad?« sade jag. »Kan du göra en sten så tung att du själv inte kan lyfta den?«

»OK, men jag gör det i ett nytt parallelluniversum. Jag vill fortsätta vara allsmäktig i det här.« Mormor blinkande igen.

»Oh, oh, kan du besvara teodicéproblemet?« sade du. »Hur kan det finnas så mycket lidande om du är så kapabel?«

»Tja...« Det verkade vara en riktig tankeställare för henne. »Kanske att jag inte bara är fullkomlig i min godhet, jag är också fullkomlig i min ondska?«

»Jag kan besvara det,« sade Astaroth, »med en liten berättelse. Det var innan jag blev demon, och definitivt innan jag blev mäktig. Jag hade precis dött för första gången. Jag hade haft ett hårt liv och jag var ganska grinig på Gud. ›Varför hjälpte du mig inte, varför räddade du mig inte ur mitt lidande?« sade jag. ›Det var ändå du som låg bakom allt.‹ ›Jaha du,« sade Gud, ›låter det så nu! OK, jag ska visade dig. Ser du den här sandstranden? Den är ungefär som ditt liv, och fotspåren på den är som din resa genom den. Ser du inte att det finns ett par fotspår som gått bredvid dina? Jag var alltid vid din sida, Asta. Du kunde ha vänt dig till mig när du ville.‹ Jag såg ut över stranden, och upptäckte något som gjorde mig sur. ›Där då? Där, där jag hade det som svårast, där är det bara ett par fotspår! Jag försökte vända mig till dig, men var var du?‹ Gud vred sig generat. ›Aha, tja...‹ ›Erkänn nu,« sade jag. ›Ja, ja,« sade Gud, ›det var då som jag satt på dina axlar och pissade ner för din rygg.‹ «

»Jag förstår inte,« sade Demona, »du pratar om Gud som någon slags småsint konung. Vad hände med den där guden som är alla?«

»›Guden som är alla?‹ Det där?« sade Astaroth. »Den där ›guden‹ som finns i varje cell, varje sandkorn, varje galax, som *är* systemet, som *är* oss, som du är, som är kärlek, som är språk, som är rörelse och liv? Vars celler vi är, och vars varande är våra celler? Vad har det med herren, skaparen, domaren att göra? Jag talar om JHVH-1, inte om någon mabla panteism. JHVH-1 var lika mycket en del av systemet som du och jag, och vad den där panteistiska systemdyrkan beträffar, så är jag trött på att det ska läggas in panteistiska brasklappar i varje diskussion om Guds ondska, att även om man mot förmodan skulle få säga att ›den bibliska‹ Gud skulle ha några skavanker är det tabu att säga att det skulle vara

något fel på vår livsnerv, på vår kosmiska balett-palett, på universums perfekta urverk och våra möjligheter och svårigheter. Låt mig säga att jag inte har mycket till övers för Guds levande klocka. Det var med stor glädje som jag ryckte solen från himlen så fort jag kunde, och använde den till att koka mitt tevatten och tända min bong.«

Astaroth petade sig försiktigt i näsan med sina rakbladsklor. »Gud förlorade tronen till en bibelförsäljare på nittonhundratalet, och det var lätt att lägga beslag på den efter det. Efter mitt möte med Gud på stranden bestämde jag att om jag någonsin skulle ta över makten skulle jag abdikera så fort någon bad mig. Trots att makten i sig gav mig oändlig kunskap, oändlig visdom, oändlig insikt, skulle jag tolka en sådan begäran som ett tecken på missnöje. Nu blev det inte direkt så att du bad mig abdikera, snarare att du bad om all makt själv.«

»Ja,« sade din mormor, »och jag tänker aldrig abdikera! Glöm det! Jag kommer inte göra samma misstag som du, ty makten är min, och härligheten i evighet, amen!«

»Äh,« sade Demona inställsamt, »kan du inte uppfylla en enda önskan åt mig? Gör att solen kommer tillbaka!«

»Glöm det! Det tänker jag aldrig göra! Iskyla ska råda, lika hård, kall och skoningslös som mitt styre, i all evighet!«

»Ja, ja,« sade jag. »Träffa den nya bossen, samma som den gamla. Några frågor, eller kan vi gå hem nu? Cecilia Snövit är död, Julie är en staty, Annas mormor kommer inte att ge vare sig vänner eller fiender livet åter. Jag vill bara gå hem och bädda ner mig med Anna.«

»Ja, en bra idé, Ginna. Vi bäddar ner oss och beställer pizza, och du mormor? Du kan dra. Ingen här bryr sig om dig och din så kallade makt.«

Medan vi började vandra astralvägen tillbaka, hjälpte Demona mig att bära juliestatyn. Du gav din mormor, universums mäktigaste demon, en föraktfull blick och det var allt.